

Agatha Christie

Secretul de la Chimneys

CUPRINS:

- I. O misiune pentru Anthony Cade.
- II. În ajutorul unei femei.
- III. Personaje foarte importante sunt neliniștite.
- IV. O femeie încântătoare.
- V. Prima noapte la Londra.
- VI. Artă șantajului.
- VII. Domnul Mcgrath refuză o invitație.
- VIII. Un cadavru.
- IX. Anthony îl pune într-un cufăr.
- X. Chimneys.
- XI. Inspectorul șef Battle sosește.
- XII. Anthony își spune părerea.
- XIII. Invitatul american.
- XIV. Finanțe și politică.
- XV. Francezul.
- XVI. O ceașcă de ceai în camera guvernantei.
- XVII. Aventură nocturnă.
- XVIII. Noua aventură nocturnă.
- XIX. Istorie secretă.
- XX. Anthony îi face mărturisiri lui Battle.
- XXI. Valiza domnului Isaacstein.
- XXII. Semnalul roșu.
- XXIII. În fața rondului de trandafiri.
- XXIV. Casa de la Dover.
- XXV. Virginie pleacă.
- XXVI. 13 octombrie.
- XXVII. 13 octombrie (urmare)
- XXVIII. Regele Victor.
- XXIX. Petrolul este din nou în centrul atenției.
- XXX. Noua meserie a lui Anthony.

I. O misiune pentru Anthony Cade

— Anthony Cade! Bătrâne gentleman!

— Jimmy Mcgrath! Chiar tu ești? Nu-mi vine să cred!

Călătorii autocarului Castle – șapte femei extenuate și trei domni ce transpirau abundent din cauza căldurii – observau scena cu mult interes. Ghidul lor, domnul Cade, întâlnise – se pare – un vechi prieten.

Toți călătorii – dar mai ales călătorele – aveau cea mai profundă admirație pentru domnul Cade, pentru silueta lui zveltă și viguroasă, pentru chipul bronzat, pentru felul cu care-și exercita profesiunea de ghid, amuzându-le, distrându-le și aplanând certurile lor mărunte. Prietenul lui, deși la fel de înalt, era totuși foarte diferit de el. Îndesat și cam din topor, avea înfățișarea unui proprietar de bar sau cam așa ceva. Unul din acei tipi ce pot fi întâlniți în romanele de aventuri. Cu atât mai bine! Își spuneau doamnele.

Până atunci, călătoria lor cu autocarul la Bulawayo fusese obositoare și plicticoasă. Căldura era copleșitoare, hotelul – lipsit de confort, și cu siguranță că ele ar fi început să protesteze și să se certe dacă domnul Cade nu le-ar fi propus să trimită cărți poștale prietenilor lor din Europa. Și, slavă Domnului, nu cărțile poștale lipseau la Bulawayo! Anthony Cade și prietenul său se îndepărtaseră puțin de grup.

— Ce dracu faci, amice, cu turma asta de femei după tine? Ți-ai recrutat un harem?

— Un harem cu frumoasele astea? Nu te-ai uitat deloc la ele?

— Ba da, însă mi-am spus că ai devenit miop.

— Nu-ți face probleme! Vedere mea este la fel de bună ca a ta. Nu, bravul meu Jim, mă aflu aici în exercițiul funcțiunii: reprezint autocarele Castle! Sau, mai bine spus, eu sunt reprezentantul lor local.

— Și ce cauți tu pe galera asta?

— Îmi câștig pâinea cea de toate zilele, prietene. Mâncatul

este un obicei prost, sunt de acord cu tine, dar este al naibii de greu să renunți la el. Dacă ne-am putea lipsi de cină, te asigur că n-aș mai sta aici. Genul ăsta de muncă nu prea i se potrivește temperamentului meu.

Jimmy rânji.

— Dacă nu mă înșel, temperamentul tău nu s-a acomodat niciodată cu o activitate regulată!

Anthony se făcu a nu auzi această observație.

— Sunt sigur că norocul o să-mi iasă-n cale, oferindu-mi altceva. Așa mi se întâmplă întotdeauna.

Jimmy îl privi cu admirație.

— Evident! Dacă undeva se pune la cale o afacere dubioasă există, cu siguranță, șansa să fii și tu amestecat. Ca să nu mai vorbim de norocul de a scăpa cu obrazul curat. Ce mai! Știi să te strecuri printre picături fără să te uzi! Ce spui, când putem bea împreună un păhărel?

— Vai! Mai trebuie să-mi conduc „cloștile” și la mormântul lui Rhodes!

— Bravo! Spuse Jim. După care adăugă, trăgând cu coada ochiului spre călătoare:

— Se vor întoarce de acolo moarte de oboseală și dornice să se odihnească.

Asta o să le învețe minte să mai călătorească în Africa! Și, de îndată ce se vor culca în păturile lor albe, noi ne vom întâlni să depănăm amintirile de odinioară.

— Perfect! Pe curând, Jimmy!

Anthony se alătură turmei sale. Domnișoara Taylor, cea mai tânără și cea mai cochetă din grup, i se adresează imediat:

— Oh, domnule Cade, ați întâlnit un vechi prieten?

— Un foarte vechi prieten, domnișoară Taylor. Unul din tovarășii tinereții mele liniștite și pline de candoare.

Domnișoara Taylor sporovăi în continuare:

— Are o fizionomie teribil de interesantă!

— Va fi foarte flatat, când îi voi spune.

— Oh, domnule Cade, chiar nu vă este rușine? Ce idee v-a venit! Dar, à propos, de ce vi s-a adresat cu cuvântul „gentleman?”

- Este o poreclă ce mi-a fost dată cândva.
- Nu mai spuneți! De ce oare?
- Tocmai pentru că nu sunt, probabil.
- Oh, domnule Cade, cum puteți spune una ca asta?! Chiar azi dimineată tata îmi spunea că aveți manierele unui adevărat gentleman!
- Tatăl dumneavoastră este prea bun, domnișoară Taylor.
- Și cu toții suntem de părere că sunteți un gentleman în adevăratul sens al acestui cuvânt!
- Mă copleșiți!
- Vă asigur că nu spun decât ceea ce gândesc.
- Un suflet bun face cât o coroană, zise Anthony, fără să știe prea bine ce vroia să spună cu asta.
- Un poet a spus asta, nu-i așa? Sună foarte frumos! Vă place poezia, domnule Cade?
- Este vremea să luăm masa, declară Anthony. Urmați-mă, domnilor și doamnelor. Nu departe de aici vom găsi o cafea excelentă.
- Sper, zise doamna Caldicott cu vocea ei profundă, că primul dejun este inclus în prețul global?
- Primul dejun, doamnă Caldicott, răspunse Anthony reluându-și tonul de ghid profesionist, trebuie plătit separat.
- Dar asta-i furt!
- Viața ne oferă încercări grele, doamnă Caldicott, spuse oftând Anthony.
- Prevăzând o asemenea situație, declară plină de sine doamna Caldicott, mi-am pus puțin ceai în termos, chiar înainte de plecare, și mi-am luat și câteva felii de pâine. Nu ne vom duce la cafenea, John! N-are rost să cheltuim niște sume fantastice.
- Domnul și doamna Caldicott își scoaseră ostentativ termosul, iar Anthony nu se împiedica să nu ofteze: „Dumnezeule, chiar i-ai creat după chipul și asemănarea Ta?”
- La cafenea, domnișoara Taylor își reluă interogatoriul:
- E multă vreme de când nu v-ați mai văzut prietenul?
- Cred că sunt vreo șapte ani.
- L-ați cunoscut în Africa?

— Da, dar nu în regiunea asta. Când l-am văzut prima dată pe Jimmy Mcgrath, acesta era legat fedeleș și aștepta clipa în care negrii aveau de gând să-l pună la prăjit. Știți doar că mai există triburi de canibali! Noi am ajuns exact la țanc!

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Nimic altceva decât o mică încăierare. I-am decapitat pe câțiva dintre ei, iar ceilalți au rupt-o la fugă.

— Oh, domnule Cade, ce tinerețe aventuroasă trebuie să fi avut!

— Din contră, vă asigur că a fost foarte liniștită.

Dar domnișoara Taylor nu crezu nici un cuvântel.

Era aproape ora 10:00 seara când Anthony Cade intră în mica încăpere a lui Jimmy Mcgrath, care se pregătea să amestece cu măiestrie cocteilurile.

— Fă-mi unul tare, bravul meu Jim! Îți jur că am nevoie de așa ceva! M-au ucis femeile acelea.

— Ar ucide pe oricine! N-aș accepta așa o treabă nici pentru o împărăție!

— Oferă-mi altceva și-ți promit că autocarele Castle nu mă vor mai vedea!

Cu o mână de expert, Mcgrath pregăti cocteilul, după care spuse încet:

— Vorbești serios?

— Ce anume?

— Că ai părăsi munca asta, dacă ți-ai găsi altceva?

— N-o să-mi spui că ai deja ceva pentru mine?

— Este foarte posibil să am!

— De ce nu te ocupi tu de treaba asta?

— Nu mi se potrivește deloc, de aceea încerc să ți-o pasez ție.

Anthony îl fixă cu o privire bănuitoare.

— Sper că nu ai de gând să mă pui să predau la o școală duminicală.

— Crezi că mi-ar putea propune cineva una ca asta?

— Nu, pe cinstea mea că nu, dacă persoana te cunoaște.

— Crede-mă, este vorba de ceva foarte respectabil, dacă se poate spune astfel.

— Sper că nu este cazul să mă duc, așa, din întâmplare, în America de Sud? Imaginează-ți că m-am gândit deja la America de Sud. Tocmai se pregătește acum, într-una din micile ei replici, o revoluție de toată frumusețea.

— Ție ți-au plăcut întotdeauna revoluțiile!

— Fiindcă știu că ele-mi pot pune în valoare calitățile. Te asigur că pot să mă fac extrem de util oricărui dintre partide.

— Liniștește-te, treaba de care-ți vorbeam nu trebuie făcută în America de Sud, ci în Anglia.

— În Anglia? Întoarcerea eroului în țara natală după îndelungate peregrinări. Oare creditorii mă pot urmări după atâția ani de absență, Jimmy?

— Nu cred. Dar, oricum, spune-mi dacă propunerea mea te interesează.

— Mă interesează mult. Dar de ce naiba nu te ocupi personal de problemă?

— Îți voi spune, Anthony. Cred că am descoperit o mină de aur tocmai la naiba-n praznic.

Anthony fluieră.

— De când te cunosc, Jimmy, întotdeauna ești pe punctul de a descoperi o mină de aur.

— Și până la urmă tot o s-o descopăr, o să vezi!

— Fiecare cu gusturile sale. Mie îmi plac încăierările, iar ție – minele de aur.

— Îți voi relata toată povestea. Presupun că ai auzit vorbindu-se despre Herzoslovacia?

Anthony tresări.

— Herzoslovacia? Spuse el cu o intonație ciudată în voce.

— Da. Știi ceva despre ea?

Tăcerea domni o clipă. Apoi Anthony spuse rar:

— Ceea ce știe toată lumea. Nu mai mult. Este unul din micile state balcanice, nu-i așa? Capitala: Ekarest. Populația – compusă în cea mai mare parte din bandiți. Aceștia au plăcutul obicei de a-și asasina regii și de a face revoluții. Ultimul a fost Nicolae al IV-lea, nu-i așa? Asasinat acum aproximativ șapte ani. De atunci, Herzoslovacia a devenit republică. Ar fi trebuit să-mi spui numaimăcar că afacerea ta se

referă la ea.

— Indirect, bătrâne!

Anthony spuse, ținându-și brațele încrucișate:

— Amice, pe vremuri, dacă ai fi povestit în felul acesta o întâmplare, ai fi fost atârnat de picioare sau ți s-ar fi dat 100 de lovituri cu bastonul. N-ai putea spune deschis despre ce este vorba?

Fără a fi tulburat câtuși de puțin de aceste reproșuri, Jimmy continuă.

— Ai auzit vorbindu-se despre contele Stylpitch?

— La naiba! Chiar cei care n-au auzit de Herzoslovacia au auzit de contele Stylpitch! Salvatorul Balcanilor! Cel mai mare om de stat din vremea noastră. Caricatura lui Talleyrand, etc., etc., în funcție de orientarea diferitelor ziare care scriu despre el. Dar poți să fii sigur, Jim, că despre contele Stylpicht se va mai vorbi încă și atunci când noi nu vom mai fi decât țărână. Toate evenimentele produse în Orientul Apropiat în ultimul sfert de secol s-au datorat, dacă nu în întregime, cel puțin în parte, influenței sale. Dictator, patriot, om politic, președintele Consiliului și, în plus, și regele intrigii! Dar nu a murit?

— Ba da. A murit acum două luni, la Paris. Dar ceea ce-ți povestesc eu s-a petrecut acum câțiva ani.

— Ceea ce-mi povestești? Bine, dar nu mi-ai spus încă nimic!

De data aceasta Jimmy acceptă reproșul și se grăbi să depene firul întâmplărilor:

— Totul s-a petrecut acum patru ani, la Paris. Mă întorceam acasă, în puterea nopții și tocmai treceam printr-un cartier când am zărit vreo jumătate de duzină de haidamaci năpustindu-se asupra unui bătrân domn onorabil. Am oroare de luptele în care forțele sunt mult prea inegale; de aceea m-am repezit asupra bandiților...

— Ce păcat că nu mă aflu și eu acolo! Murmură Anthony.

— Nu era cine știe ce de capul lor, zise cu modestie Jim. Habar n-aveau să boxeze. Într-un cuvânt, i-am pus pe fugă. Iar bătrânul, deși o încasase zdravăn, era totuși destul de lucid pentru a mă ruga să-mi spun numele și să-i dau adresa ca să vină să-mi mulțumească a doua zi. A fost un adevărat domn,

trebuie să recunosc! Atunci am aflat că nu era altul decât contele Stylpitch, și își avea reședința în avenu du Bois.

Anthony făcu un gest afirmativ.

— Da, după asasinarea regelui Nicolae, s-a stabilit la Paris. I s-a propus mai târziu președinția Republicii, dar a refuzat. A rămas până la sfârșit credincios principiilor sale monarhice, dar asta nu l-a împiedicat să se amestece în toate revoluțiile care au izbucnit în Balcani.

— Regele Nicolae nu este cumva cel care s-a însurat cu o femeie cam ciudată? Întrebă Jimmy.

— Ba da. O dansatoare obscură de music hall, imposibilă chiar și pentru o căsătorie morganatică! Dar Nicolae se îndrăgostise nebunește, iar ea considera că este fantastic să devină regină! Teribil este însă faptul că au reușit! Ei i s-a acordat titlul de contesă Popoffsky, afirmându-se că în venele ei curge sânge regal, iar Nicolae a luat-o în căsătorie cu mare pompă la catedrala din Ekarest. Dar regina Varaga – acesta a fost numele care i s-a dat – a dispăcut Maiestății.

Sale poporul. Acești oameni de treabă, mai regaliști chiar decât regele, vroiau o regină autentică! Au avut loc revolte și s-au luat violente măsuri de represiune, apoi a izbucnit, ca de obicei, o revoluție, toate acestea culminând cu asasinarea regelui și a reginei și cu proclamarea Republicii. De atunci, au mai asasinat, după câte știu, unul sau doi președinți, ca să nu-și piardă antrenamentul. Dar să ne întoarcem la oile noastre. Îmi spunei, deci, că erai considerat de contele Stylpitch drept salvatorul lui.

— Într-adevăr, și, chiar încerca să-mi dovedească acest lucru! Dar, curând după aceea, am părăsit Parisul, ducându-mă în Africa și nu m-am mai gândit la întâmplarea asta până acum exact 15 zile. Când am primit un pachet bizar care mi-a fost trimis pe la toate adresele succesive. Aflasem din ziare de recenta moarte, la Paris, a contelui Stylpitch. Ei bine, în pachet se aflau memoriile sale. Chiar așa, memoriile contelui Stylpitch, un manuscris voluminos pe care mi l-a expediat probabil înaintea morții sale împreună cu o scrisoare prin care mi se comunica faptul că, dacă voi înmâna manuscrisul

alăturat unei anumite edituri din Londra, nu mai târziu de 13 octombrie, voi primi o sumă de o mie de lire.

— O mie de lire? Ai spus într-adevăr o mie de lire, Jimmy?

— Exact, bătrâne. Sper să nu fie o farsă. „Să nu aveți încredere în politicieni”, zice înțelepciunea națiunilor. Și totuși, în acesta am încredere. În scrisoarea sa postumă, mă asigură de faptul că editorii îmi vor înmâna suma în schimbul manuscrisului, care a călătorit atâta vreme încât, dacă aș vrea să mă ocup de el, n-ar mai fi timp de pierdut. Eu, însă, aș prefera să mă duc numaidecât în regiunea unde se află mina de aur.

— Vrei să spui unde nu se află!

— Tocmai îndoiala asta m-a determinat să decid, în cele din urmă, că trebuie să plec în Anglia. Iată-mă deci cu biletul plătit dus și întors, gata să mă întorc la Cape Town când, deodată.

— Deodată îl întâlnești pe bătrânul Code și îți spui: „Dacă s-ar duce el în Anglia în locul meu, iar eu m-aș întoarce la mina mea de aur?” Să vorbim serios: dacă obțin o mie de lire, cât îmi revine mie din suma asta?

— Ce ai spune de un sfert?

— Două sute cincizeci de lire net?

— Exact.

— S-a făcut. Și, ca să-ți fac în necaz, îți mărturisesc că aș fi acceptat chiar dacă nu mi-ai fi oferit decât o sută! Tu, Jimmy Mcgrath, cu mina ta de aur, vei muri într-o bună zi pe un pat mizerabil de spital!

— Deci, accepți?

— Sunt omul tău. Jos cu autocarele Castle!

Își ridicară paharele și închinară solemn pentru reușita afacerii lor comune.

II. În ajutorul unei femei

— Pe ce pachebot mă voi îmbarca? Întrebă Anthony, în timp ce-și așeza pe masă paharul gol.

— Pe Granarth Castle.

— Tichetul este pe numele tău, nu-i așa? Trebuie deci să-l întruchipez pe James Mcgrath. Îmi vei da pașaportul tău.

— Bineînțeles. Nu semănăm absolut deloc unul cu celălalt, dar descrierea noastră, așa cum a fost ea redactată de domnii funcționari, este cam aceeași: înălțime: 1,85; păr șaten; ochi albaștri: nas de mărime mijlocie; frunte de mărime mijlocie; bărbie de mărime mijlocie.

— Nu sunt chiar tipul „mijlociu”, recunoaște! Nu crezi că am fost ales de conducerea autocarelor Castle, dintr-o mulțime de alți candidați, datorită fizicului meu plăcut și manierelor mele agreabile?

— Da, da, ce-i al tău e-al tău! Întotdeauna ai fost un gentleman.

Anthony se ridică și începu să străbată încăperea de la un capăt la celălalt. Medita încruntat și, timp de câteva minute, nu mai scoase o vorbă.

— Jimmy, spuse el în cele din urmă, Stylpitch a murit la Paris. De ce ți-a trimis, înainte să moară, manuscrisul acesta în Africa în loc să-l expedieze direct la Londra?

Perplex, Jimmy dădu din umeri.

— Mi-am pus și eu întrebarea asta.

— De ce ocolul acesta? Știu că diplomații găsesc întotdeauna justificări pentru a face lucrurile simple în modul cel mai complicat și mai dificil posibil, dar, ca să trimită un manuscrit de la Paris la Londra via Africa, trebuie să aibă totuși un motiv plauzibil. Dacă acest conte nu dorea decât să-ți ofere suma de o mie de lire, ar fi putut să ți-o lase prin testament. Nici tu, nici eu nu suntem atât de mândri încât să disprețuim o moștenire. Probabil că Stylpitch se sclerозase.

— Chiar crezi una ca asta?

— Nu știu ce să cred. Dar tu l-ai văzut; ce impresie ți-a făcut?

— În seara incidentului era puțin cam dărâmat și, de asemenea, inutil s-o negăm, cam „afumat”; bandiții au profitat cu siguranță de asta! Dar, când a venit, a doua zi, să mă vadă, era un adevărat senior care spunea fraze atât de frumoase și-mi făcea atâtea complimente încât nu mai știam unde să mă ascund!

— Crezi că avea o fire răzbunătoare și ranchiunoasă?

— De ce întrebi?

— Pentru că știu că numeroși oameni politici, care au păstrat în cursul vieții lor o tăcere prudentă, își iau revanșa lăsând memorii pline de indiscreții postume. S-ar zice că se bucură să-i chinuie pe cei rămași în viață, din moment ce ei înșiși sunt instalați confortabil în mormintele lor. Ai citit manuscrisul?

— Eu să citesc ceva? Drept cine mă iei? Aș adormi încă de la a treia pagină!

— Ar fi totuși util să-l citim. Poate că lectura ne-ar oferi cheia misterului. Dar, spune-mi, în seara aceea în care era cam cherchelit, contele n-a lăsat să-i scape nimic interesant?

Jimmy reflectă câteva clipe, făcând un efort de memorie pentru a-și îmbroșta amintirile legate de acea seară îndepărtată.

— Cred, spuse el în cele din urmă, că a zis: Știu unde se află acel „Koh-i-noor”.

— Asta, răspunse Anthony, o știm cu toții! Faimosul diamant, expus într-o vitrină și protejat de grilaje, este păzit de un întreg batalion! A mai spus și altceva?

— A șoptit, dacă nu mă înșel, că știa foarte bine cine-i erau agresorii: oamenii regelui Victor!

— Cum?

Anthony se întoarse brusc.

Mcgrath izbucni în râs.

— Nu te încinge chiar așa, bătrâne! S-ar zice că istorioara mea nu te lasă indiferent?

— N-o face pe prostul, Jim. Tocmai ai spus, fără ca măcar să-ți dai seama, un lucru important.

— Zău? Dar cine-i acest rege Victor? Un alt suveran din Balcani?

— Nu, spuse Anthony. Este un alt soi de monarh. Regele Victor, Jimmy, este pur și simplu regele bandiților. Unul dintre cei mai faimoși hoți de bijuterii din lume. Cartierul său general este la Paris, unde i s-a dat porecla de „regele Victor”. Au reușit să-l prindă și l-au băgat la zdup pentru șapte ani. Nu aveau dovezile necesare pentru a-l condamna la închisoare pe

viață. În curând va fi liber, poate chiar se află deja în libertate.

— Crezi că cel care a contribuit la prinderea lui a fost contele Stylpitch și că ceea ce a urmat a fost o tentativă de răzbunare?

— Posibil. Nu cred că regele Victor a încercat vreodată să fure bijuteriile coroanei herzoslovace, dar, în orice caz, nu iese fum fără foc. Moartea lui Stylpitch, memoriile, zvonurile de care sunt pline toate ziarele. Citești ziarele, Jim?

— Mi se mai întâmplă uneori, dar, în general, consider că nu mă interesează nimic din ce relatează acestea.

— Slavă Domnului, sunt mai civilizat ca tine! Citesc ziarele în fiecare zi și știu că, de câțva timp, se vorbește insistent de o posibilă restaurare a monarhiei în Herzoslovacia.

— Nicolae al IV-lea nu a lăsat nici un fiu, nu? Întrebă Jimmy. Dar sunt sigur că trebuie să existe nepoți, strănepoți și veri primari ori veri mai îndepărtați care colindă prin lume și care nici nu-și doresc altceva decât să se cocoațe pe tronul strămoșilor!

— Și mai există ceva, completă Anthony. Se pare că în Herzoslovacia s-au descoperit puțuri de petrol. Oamenii încep să fie interesați de țărișoara asta!

— Ce oameni?

— Oamenii marii finanțe, Jimmy. Marea finanță americană, evreiască, catolică, internațională.

— Numai că tu nu ești financiar! Și chiar dacă manuscrisul, așa cum pari să vrei să insinuezi, conține indiscreții despre Herzoslovacia sau despre altceva, asta nu te privește! N-ai altceva de făcut decât să-i înmânezi editorului pachetul, să iei mia de lire și s-o ștergi englezește.

— Perfect. Dar știi unde-o voi șterge?

— În America de Sud?

— Nu, prietene. În Herzoslovacia. Niciodată nu mi-ar fi venit ideea asta, dacă nu mi-ai fi vorbit despre această țară. Dar acum mă simt tentat. Cum voi pune mâna pe cele 250 de lire, mă voi putea arunca în vâltoare. Simt eu că se pregătește ceva. Cred că voi fi de partea republicanilor. Voi sfârși prin a

fi ales președinte, vei vedea.

— De ce nu și rege, dacă tot vorbești despre asta? Ai putea pretinde că ești ultimul urmaș al dinastiei Obolovici!

— Nu, Jimmy. Rege ești toată viața. Președinte nu ești decât 4 ori 7 ani. M-ar distra grozav să guvernez un stat ca Herzoslovia timp de 4 ani.

— Dacă nu mă înșel, îl corectă Jimmy, acolo regii rămân, de obicei, încă și mai puțin.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai atras de ideea asta. Iată un popor vioi și viguros cu care nu riști să ruginești! Ne-am înțeles! Mă duc la Londra ca să înmânez manuscrisul și să primesc gologanii, îți trimit partea ta de 750 de lire (dacă nu cumva ai descoperit între timp mina ta de aur; în acest caz îți voi investi capitalul în petrol herzoslovac) și o șterg englezește cu rapidul balcanic!

— O clipă, amice! Nu te grăbi! Mai am a-ți încredința un mic comision pentru Londra.

Anthony se prăbuși în fotoliul său.

— Știam eu bine, secretosule, că mai ascunzi ceva! Simțeam eu că nu mi-ai spus tot! Ei, hai, vorbește! Dă-i drumul! Alt mister!

— Absolut deloc! Este vorba. Eh. Este vorba de o femeie.

— O dată pentru totdeauna, James, să știi că refuz să mă amestec în istoriile tale sentimentale!

— Nu-i vorba de așa ceva. N-am văzut-o niciodată pe această femeie. Îți voi povesti toată întâmplarea.

— Dacă tot trebuie să mai ascult încă o poveste, sunt îndreptățit să-ți mai cer un cocteil ca să mă fortific!

Gazda se grăbi să-i satisfacă cererea, după care începu:

— S-a întâmplat acum câțiva timp în Uganda. Se afla acolo un fel de bandit căruia i-am salvat viața.

— Dacă aș fi în locul tău, Jimmy, aș scrie o carte intitulată: „Oamenii cărora le-am salvat viața”. Acesta este deja al doilea!

— Te asigur că nu-i vina mea. Pe acesta n-am făcut altceva decât să-l scot din râu. Tâmpitul habar n-avea să înoate! De fapt, ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să crape. Mare pușlama, te

asigur!

— Stai o clipă! Povestea asta are vreo legătură cu cealaltă?

— Niciuna. Doar că – ciudată întâmplare, acum că mă gândesc!

— Tipul era tot herzoslovac. Un bandit de cea mai joasă speță, deși personal n-am de ce să mă plâng: după ce l-am salvat, mi-a fost credincios ca un câine. Bun. Numai că, șase luni mai târziu, a murit din cauza malariei. Când să-și dea sufletul, mă cheamă lângă el, scoate de sub cămașă un pachet învelit în pânză cerată și cusut tot, pe care mi-l vâă în mână, șoptind ceva despre o mină de aur. O clipă mai târziu, era deja mort. N-aveam deloc încredere în el, pe cîntea mea, dar, ce vrei, norocul este orb! Dacă o fi dat din întâmplare peste o mină de aur.

— Numai la gândul ăsta și mureai de nerăbdare, nu? Îl întrerupse Anthony.

— Îți jur că nîcînd n-am fost mai dezgustat ca atunci cînd am desfăcut pachetul. O mină de aur, pe naiba! Putea fi asta doar pentru acel mizerabil! Blestem! Știi despre ce era vorba, Anthony? Despre scrisorile unei femei! Chiar așa, scrisorile de dragoste ale unei englezoaice. Numai Dumnezeu știe de unde le-o fi șterpelit, pușlamaua! Desigur, el o șantaja și credea că voi face și eu același lucru!

— Îmi place mânia ta justificată, bravul meu Jim, dar pune-te în locul lui. Îi salvaseși viața; ca să te răsplătească, ți-a oferit un mijloc de a câștiga banii ce vrei, înalta ta moralitate nu intra în socotelile lui!

— Și ce naiba trebuia să fac cu scrisorile astea? Mai întîi am vrut să le ard, apoi mi-am spus că biata femeie ar continua să trăiască terorizată de ideea șantajului, neștiind că scrisorile au fost distruse.

— Ai mai multă imaginație decît mi-aș fi închipuit, Jimmy, remarcă Anthony, în timp ce-și aprindea o țigară. Admit că, într-adevăr, cazul este mai complicat decît pare la prima vedere. Dacă i-am înapoia scrisorile prin poștă?

— Ca toate femeile, și ea scrie fără dată, fără adresă. Doar într-una dintre scrisori afirmă că se află la Chimneys.

De uimire, Anthony scăpă chibritul.

— Chimneys? Zise el. Nu se poate!

— Cum, cunoști acest loc?

— Dar, bravul meu prieten, Chimneys este una dintre cele mai vechi reședințe senioriale din Anglia! Regii și reginele se duc acolo să-și petreacă weekend-ul, iar diplomații pun aici la cale cu multă grijă afaceri delicate.

— Vezi, iată unul din motivele pentru care sunt mulțumit că te duci în locul meu în Anglia, zise Jimmy cu multă simplitate. Un pârlit ca mine, venit dintr-un colț îndepărtat al Canadei, ar face acolo gafă după gafă, în timp ce tu, care ți-ai făcut studiile la Eton și la Harrow.

— Numai la Eton, amice! Numai la Eton.

— Vei ști să observi până la urmă lucrurile. Dă-ți seama: chiar de i-aș fi știut adresa exactă, nu i-aș fi trimis scrisorile prin poștă. Dacă e să ne luăm după misive, are, se pare, un soț foarte gelos. Presupune că ar fi deschis pachetul în locul ei?! Nu, nu, singura cale este să o găsim și să i le restituim personal.

Anthony își aruncă țigara și-l bătu pe umăr cu afecțiune pe prietenul său.

— Ești un adevărat cavaler, Jimmy. Acel colț îndepărtat al Canadei ar trebui să fie mândru că ai văzut acolo lumina zilei. Nu aș putea nicicând să rezolv cu atâta eleganță o situație.

— Dar, totuși, o vei face?

— Bineînțeles!

Mcgrath se ridică și, apropiindu-se de un sertar, luă de acolo un pachet de scrisori.

— Iată, aruncă o privire.

— De ce?

— Poate vei mai găsi în ele și alte indicații, în afară de Chimneys, care te vor ajuta s-o reperezi.

Recitiră împreună scrisorile, cu multă atenție, dar fără nici un rezultat.

Anthony le împachetă la loc murmurând:

— Sărmanica! Nu-i deloc plăcut să fii căsătorită cu un bărbat pe care nu-l iubești.

— Crezi că vei putea s-o regăsești? Întrebă îngrijorat Jim.

— Fii liniștit, nu voi părăsi Anglia fără s-o fac. Necunoscuta asta te interesează chiar atât de mult, Jimmy?

— Ce vrei, zise canadianul un pic rușinat, arătând cu un deget semnătura: are un nume atât de frumos! Virginie Revel.

III. Personaje foarte importante sunt neliniștite

— De acord, dragul meu, de acord, zise lordul Caterham.

Își mai dăduse deja de trei ori acordul, cu speranța că va putea pune capăt întrevederii și va putea pleca. Avea oroare să stea în pragul selectului său club din Londra și să fie obligat să asculte discursurile interminabile ale onorabilului George Lomax. Clement Edward Alistair Brent, cel de-al nouălea marchiz de Caterham, era un omuleț complet lipsit de eleganță și care nu semăna deloc a marchiz. Nenorocirea vieții lui era că-l moștenise cu patru ani în urmă pe fratele său, al optulea marchiz, fost ministru al Afacerilor Externe, cunoscut în întreaga Anglie pentru talentele sale de om politic, pentru diplomația și ospitalitatea sa. Admirabil secondat de soția sa, o fiică a ducelui de Perth, el primise la Chimneys, faimoasa lui proprietate de la țară, pe cele mai înalte personalități; aici fuseseră elaborate tratate ori fuseseră încheiate pacte istorice. Nu exista vreun personaj important în Anglia, nici chiar pe continent, care să nu-și fi petrecut weekend-ul la Chimneys. Toate acestea erau minunate. Al nouălea marchiz de Caterham avea cel mai adânc respect pentru memoria fratelui său.

Henry își exercitase admirabil profesiunea de om politic. Dar ceea ce noul lord de Caterham nu admitea era să fie și el forțat să meargă pe urmele fratelui său iar Chimneys să fie considerat ca un domeniu național și nu ca unul particular. Nimic nu-l plictisea pe lordul Caterham mai tare ca politica – exceptându-i, ipotetic, pe politicieni.

În clipa asta, de exemplu, dorința lui George Lomax, un gentleman viguros, cu un început de burtă, rumen la față, cu ochii bulbucați și foarte pătruns de propria lui importanță, îl scotea din sărite.

— Îți dai seama, Caterham? Un scandal în acest moment ne-ar fi fatal. Situația este deosebit de delicată.

— Așa spun diplomații întotdeauna, răspunse lordul Caterham cu o umbră de ironie.

— Însă de data asta, dragul meu, este serios, te asigur! Afacerea asta herzoslovacă este mai importantă decât bănuiești. Trebuie să i se acorde unei companii englezești concesiunea petrolului. Sper că ești de acord?

— Fără îndoială, fără îndoială!

— Prințul Mihail Obolovici sosește la sfârșitul acestei săptămâni și am putea pune perfect la cale această afacere la Chimneys sub pretextul unei partide de vânatoare.

— Și eu care speram să pot pleca săptămâna asta în străinătate! Zise lordul Caterham.

— Nimeni nu pleacă în străinătate la începutul lui octombrie, dragul meu Caterham.

— Dar medicul meu consideră că am mare nevoie de odihnă, zise lordul Caterham aruncând o privire avidă spre un taxi care tocmai trecea.

Dar Lomax, având deja o experiență îndelungată, obișnuia să-i țină de un colț al hainei pe oamenii cărora le vorbea. Iar acum îl ținea cu multă hotărâre pe lordul Caterham.

— Dragul meu prieten, ai datoria s-o faci. Acum când criza națională, când toată Anglia.

Lordul Caterham știa că atunci când George Lomax începea un discurs era capabil să vorbească douăzeci de minute în șir fără a se opri.

— Bine, bine, zise el grăbi. Consimt. Ocupă-te de organizare.

— Dragul meu, nimic nu trebuie organizat. Chimneys este locul ideal pentru astfel de lucruri. Nu voi face parte dintre invitații dumitale ca să nu trezim bănuielile, dar îmi voi petrece weekend-ul pe proprietatea mea de la Abbeyes, la șapte mile de a dumitale. Totuși, ar fi bine să avem asigurată o legătură între noi pentru transmiterea eventualelor mesaje. Ce-ai zice de Bill Eversleigh?

— Sunt încântat, declară lordul Caterham în vocea căruia se simțea mai multă sinceritate decât arătase până atunci. Este un băiat descurcăreț, iar Chiffonnette îl simpatizează mult.

— În afară de el, îi veți mai avea deci pe prinț, suita lui, pe

Herman Isaacstein.

— Cine mai e și ăsta?

— Isaacstein, reprezentantul sindicatului panbritanic despre care-ți vorbeam adineauri. Și, desigur, câțiva bărbați tineri și câteva femei pentru a salva aparențele. Roag-o pe lady Eileen să invite câțiva prieteni care n-au nici o legătură cu politica.

— Bine. Se va ocupa de asta Chiffonnette. La re.

— Mai așteaptă o clipă. Tocmai mi-a venit o idee. Îți amintești afacerea despre care ți-am vorbit?

— Mi-ai vorbit despre atâtea lucruri în același timp!

— Mă refer la această inoportunitate nefericită – Lomax vorbi în șoaptă – Memoriile contelui Stylpitch!

— Faci rău că vrei să împiedici publicarea lor. Dezvăluirile scandaloase au fost întotdeauna pe placul publicului. Citesc eu însumi memoriile de îndată ce apar și le consider extrem de amuzate.

— Tocmai asta este că nu trebuie să fie citite! Apariția lor în momentul de față ne-ar putea distruge toate proiectele. Poporul Herzoslovaciei vrea să restaureze monarhia și este gata să-i ofere coroana prințului Mihail care este susținut de guvernatorul Maiestății Sale.

— Și care este gata să acorde concesionarea petrolului domnului. Domnului Isaac Hermanstern, adică sindicatului panbritanic, în schimbul unui împrumut de câteva milioane pentru a-l ajuta să se urce pe tron.

— Caterham! Caterham! Șopti îngrozit Lomax. Nu vorbi așa de tare, pentru numele lui Dumnezeu! Puțină discreție!

Dar lordul Caterham, încântat că-l poate sâcăi la rândul lui pe interlocutor, continuă imperturbabil.

— Combinația este perfectă, dar memoriile lui Stylpitch v-ar putea juca o festă urâtă. Reminiscențe ale tiraniei și ale dezmațului familiei domnitoare, schimbare subită în opinia publică, interpelare în Parlament: la ce bun să înlocuiești o formă de guvernare democratică printr-un despotism perimat? Politică dictată de capitaliști, de exploataitori, de profitori etc.

Lomax dădu din cap aprobator.

— Și mai e ceva, zise el. Dacă s-ar face vreodată cea mai

mică aluzie la. LA. La. Acea dispariție misterioasă. Știi bine la ce mă refer!

— Nu știu absolut nimic! Ce dispariție?

— Trebuie să fi auzit despre asta. S-a întâmplat la Chimneys. Henry a fost dezolat. Din cauza asta era să-i fie compromisă cariera.

— Ia te uită! Începe să mă intereseze! Cine sau ce a dispărut? Explică-mi!

Lomax se apropie de urechea lordului Caterham. Acesta însă făcu brusc un pas înapoi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai stropi cu salivă!

— Ai auzit ceea ce am spus?

— Da, zise lordul Caterham, îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre asta. O afacere bizară. Nu a mai fost regăsit niciodată?

— Niciodată. Evident, a trebuit să facem cercetări cu cea mai mare discreție. Nu trebuia să se afle așa ceva. Și sunt convins de faptul că Stylpitch era la curent. Poate că nu știa tot, dar ceva știa el. În perioada aceea noi doi eram cam certați din cauza Turciei. Și acum presupun că, doar din răutate, o fi consemnat această afacere în Memoriile sale. Publicul s-ar întreba de ce s-a făcut din asta un secret.

— Și ar avea dreptate, zise lordul Caterham care începuse să se distreze.

Lomax, care fără să vrea vorbise mai tare, se stăpâni.

— Trebuie să-mi păstrez calmul, murmură el, trebuie! Dar spune și dumneata, dragul meu: dacă nu există nimic condamabil în Memoriile sale, de ce naiba le-a expediat într-un chip atât de ciudat?

— Ești sigur de asta?

— Absolut. Avem și noi. Hm. Agenții noștri secreți la Paris. Memoriile au fost trimise, cu puțin înaintea morții sale, unui anume James sau Jimmy Mcgrath, un canadian care locuiește în Africa.

— Ei, dar asta devine o afacere mondială! Exclamă vesel lordul Caterham.

— Numitul Mcgrath trebuie să sosească mâine, joi, la bordul

vasului „Granarth Castle”.

— Și ce intenționezi să faci?

— Intenționăm să avem imediat o obișnuită discuție cu el, ca să-l facem să înțeleagă că publicarea memoriilor ar putea avea consecințe grave, deci să-l rugăm s-o mai amâne cu cel puțin o lună și să accepte ca manuscrisul să fie supus unei. Hm. Unei revizii judicioase.

— Și dacă el îți spune: „Nu, domnule” sau „să te ia dracu!” sau un alt răspuns la fel de simpatice? Întrebă lordul Caterham.

— De asta mă tem și eu. Iată de ce mi-a venit ideea să-l invităm și pe el la Chimneys. Va fi desigur foarte flatat să-și petreacă acest weekend într-un castel în tovărășia unei Altețe regale, și va fi mai ușor pentru noi să-l ducem cu vorba.

— Nu, Lomax, n-are ce căuta la mine canadiano-africanul dumitale! Bănuiesc cam ce-ar putea fi de capul lui și.

— Dar nu te vei ocupa dumneata de el, dragul meu! Pentru asta ne-ar trebui o femeie. Da, o femeie care ar mânui afacerea cu tact și delicatețe, care ar ști să-i spună suficient, dar nu prea mult. Nu aprob infiltrarea feminină în domeniul pur politic, dar cu intuiția lor specifică femeile pot face adevărate minuni! Este destul să ne gândim la Marcia, soția sărmanului Henry: ce gazdă perfectă, ce diplomată, și cât de admirabil știa să însuflețească un salon politic!

— N-o să-mi spui că vrei să-mi ceri s-o invit pe Marcia? Exclamă lordul Caterham care pălise doar la ideea de a-și revedea reductabila cumnată.

— Nu, nu, dragul meu, nu m-ai înțeles. Vorbeam de influența feminină în general. De data aceasta aș propune însă o femeie tânără, frumoasă, spirituală, încântătoare.

— Vorbești despre Chiffonnette? N-ar folosi la nimic, dragul meu. Este o socialistă convinsă. S-ar strica de răs, dacă i-ai propune așa ceva.

— Nu, nu mă gândeam la lady Eileen. Este delicioasă, dar nu este decât un copil. E prea tânără, mult prea tânără. Ne trebuie o femeie cu o oarecare experiență, cu iscusință, cu o înfățișare modernă. Dar ce spun eu, e ca și găsită! Verișoara mea Virginie.

— Doamna Revel?

Chipul lordului Caterham se luminează. Afacerea începea să-i placă.

— În privința asta ai avut o idee bună, Lomax! Este cea mai încântătoare femeie din Londra!

— Și să nu uităm că este perfect la curent cu problemele herzoslovace. Soțul ei era, după cum știi, însărcinat cu afacerile străine la legăție. O femeie cu un farmec deosebit, așa cum ai spus deja.

— Desăvârșită! Murmură lordul Caterham.

— Atunci, ne-am înțeles?

Domnul Lomax dădu în sfârșit drumul pardesiului lordului Caterham care scoase un suspin de ușurare și se îndreptă repede spre un taxi.

— Pe curând, Lomax! Te vei ocupa de toate astea, nu-i așa?

Lordul Caterham îl detesta pe Lomax atât cât poate un gentleman englez să-l deteste pe altul. Îi era groază de ochii lui albaștri și bulbucăți, de figura lui serioasă și rumenă, de infatuarea lui răsuflată. Gândindu-se la acest weekend organizat la Chimneys, el oftă ușor. Ce corvoadă! Dar gândul la frumoasa Virginie Revel îl mai înveseli un pic.

— Adorabilă! Murmură el. Este singurul cuvânt ce i se potrivește: adorabilă!

IV. O femeie încântătoare.

George Lomax se întoarse imediat la minister. În timp ce deschidea ușa biroului său, auzi cum cineva își schimba grăbit locul.

Domnul Bill Eversleigh clasifica cu multă sânguință niște scrisori, numai că pe fotoliul din fața ferestrei era încă vizibilă urma celui care, până nu de mult, stătuse acolo.

— Richardson a prezentat raportul?

— Nu, sir. Să mă duc să-l caut?

— Nu chiar acum. M-a căutat cineva la telefon?

— Domnișoara Oscar a notat apelurile telefonice. Nimic important. Domnul Isaacstein vrea să știe dacă puteți lua mâine masa cu el la Savoy.

— Cere-i domnișoarei Oscar să verifice agenda mea. Dacă nu

am altă întâlnire, să accepte.

— Da, sir.

— Până atunci, Bill, fă-mi, te rog, legătura telefonică cu doamna Revel, 487, Pont Street. Vei găsi numărul în cartea de telefon.

— Da, sir.

Bill luă cartea de telefon, o deschise la întâmplare și, fără să arunce măcar o privire în ea, se îndreptă spre telefon. Puțin după aceea puse brusc receptorul la loc.

— Tocmai mi-am amintit, sir, nu e cazul să-i telefonez. Am mai vrut să-i comunic ceva, acum câteva clipe, dar aparatul său este deranjat.

George Lomax se încruntă.

— Supărător lucru, spuse el, tare supărător! Ce-i de făcut?

— Dacă-i vorba de ceva important, sir, poate că ar fi mai bine să merg până acolo? La ora asta este cu siguranță acasă!

George Lomax ezită câteva clipe.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Ia un taxi și du-te s-o întrebi pe doamna Revel dacă mă poate primi azi după-amiază la ora patru, căci trebuie neapărat să-i vorbesc despre ceva important.

— Bine, sir.

Bill își luă pălăria și dispăru imediat.

Zece minute mai târziu, un taxi îl lăsă în fața imobilului de la numărul 487, din Pont Street. Sună și totodată bătut vesel la ușă. Un valet cu înfățișare gravă îi ieși înaintea. Făcându-i un semn complice, ca unei vechi cunoștințe, Bill întrebă:

— Doamna Revel este acasă, Chilvers?

— Tocmai se pregătește să iasă, sir.

— Tu ești, Bill? Se auzi vocea cuiva, de sus, de pe scară. Am recunoscut stilul tău propriu de a bate la ușă. Urcă repede!

Bill își ridică privirile spre chipul surâzător, aplecat peste rampă, și care-l făcea – pe el și pe mulți alții – să-și piardă capul de parcă ar fi fost un licean. Urcă câte patru trepte deodată și strânse cu putere mâna întinsă.

— Bună ziua, Virginie!

— Bună ziua, Bill!

Ciudat lucru și farmecul! Sute de tinere, poate chiar mai frumoase ca Virginie Revel, ar fi putut spune: „Bună ziua, Bill”, cu aceeași intonație, dar nu cu același rezultat. Cuvintele acestea pronunțate de Virginie îl amețeau pe Bill.

Virginie Revel avea 27 de ani. Era înaltă, zveltă, admirabil proporționată, părul ei avea reflexe aurii, bărbia îi era mică, dar fermă, nasul – frumos, ochii – ușor migdalați, de un albastru profund, iar gura – o minune, cu arcul lui Venus perfect conturat. Avea în ea o vitalitate atât de exuberantă încât nimeni nu putea trece pe lângă tânără fără să o remarce sau să fie atras ca de un magnet.

Îl introduse pe Bill într-un salonaș verde și auriu, care-i puneă în evidență farmecul tot așa cum o pajiște subliniază grația unei albăstrele.

— Bill, puiule, zise Virginie, cum de-ai putut părăsi ministerul în timpul programului? Credeam că Externele nu se pot dispensa de tine!

— Patronul m-a trimis cu o misiune. À propos, Virginie, în eventualitatea că ar veni vorba, să nu uiți că telefonul tău n-a funcționat azi dimineață!

— Dar funcționează perfect!

— Știu. Dar i-am spus șefului că-i deranjat.

— De ce? Explică-mi acest mister diplomatic.

— Numai pentru ca să mă trimită aici și să te pot vedea.

— Oh, Bill, ce emoționant ești!

— Chilvers mi-a spus că te pregăteai să ieși în oraș.

— Da, mă duc să probez o nouă centură.

— O ce?

— O centură din cauciuc, Bill. Un adevărat instrument de tortură menit să ascundă șoldurile. Toate femeile au șolduri, Bill, deși pretind contrariul. Și se pare că centura aceasta face minuni!

— Ce oroare! De ce s-o porți?

— Este un sentiment înălțător să mă las martirizată pentru silueta mea. Pentru a fi suplă, trebuie să suferi! Dar să lăsăm acum centura! Spune-mi ce dorește George de la mine?

— Vrea să știe dacă-l poți primi azi după-amiază, la ora

patru.

— Nu, sunt invitată. Și de ce vizita asta oficială? Nu-i cumva vorba de o cerere în căsătorie?

— N-aș fi mirat!

— Dacă-i vorba de asta, spune-i că-i prefer pe bărbații care își fac cererea sub imperiul impulsului.

— Așa ca mine?

— La tine, Bill, nu-i vorba de un impuls. A devenit un obicei.

— Virginie, nu vei putea niciodată.

— Nu, nu, nu, Bill. Nu înainte de prânz. Gândește-te la mine ca la o prietenă maternă care-ți dorește binele.

— Te iubesc atât de mult, Virginie!

— Știu, Bill, știu. Și-mi place să fiu iubită! Greșesc oare? Aș vrea ca toți oamenii drăguți și simpatici din lumea asta să fie îndrăgostiți de mine!

— Cei mai mulți sunt deja, zise Bill cu melancolie.

— Sper că nu și George. Nu cred să se poată îndrăgosti de altceva decât de cariera lui. A mai spus și altceva?

— Că este vorba de ceva important.

— Hm! Începe să-mi trezească interesul. Cred că voi renunța la ceai. Spune-i lui George că-l voi aștepta la ora patru.

Bill își aruncă o privire spre ceasul brățară.

— Nu mai este cazul să mă întorc la minister înainte de prânz. Dacă ai vrea să fii un înger de bunătate, ai veni să iei masa cu mine.

— Dar am promis deja cuiva.

— Nu are importanță! Vino oricum. Fii nepoliticoasă cu celălalt!

— S-o fac? Zise ea surâzând.

— Virginie, ești o scumpă! Spune-mi că-ți plac! Mai mult ca alții!

— Bill, drăguțule, dacă ar fi vorba de un basm și dacă un vrăjitor rău mi-ar spune: „Căsătorește-te cu cineva, altfel vei muri!” primul pe care l-aș alege ai fi tu, pe cuvântul meu. I-aș spune vrăjitorului: „Dacă trebuie neapărat să mă mărit, atunci cheamă-l pe dragul de Bill!”

— Bine, dar în cazul ăsta.

— Dar uite, nu sunt obligată să mă mărit cu nimeni! Mă distrează teribil să fiu o văduvă fatală!

— Ți-ai păstra toată libertatea. Ai face orice ai dori. M-aș face atât de mititel încât nici nu m-ai remarca.

— Nu-i vorba de asta, Bill, Fac parte dintre acele femei care ori se căsătoresc dintr-o dragoste nebună, ori nu se căsătoresc deloc. Dacă cineva m-ar face să-mi pierd capul.

Bill oftă profund.

— Cred că o să mă sinucid într-una din zile, spuse el.

— Nu, scumpul meu Bill. Îi vei face curte vreunei tinere fermecătoare așa cum ai făcut și ieri seară.

Bill roși ușor.

— Ascultă, eu. Dar cum, ai și aflat? Eh! Știi, te asigur. E o fetiță de treabă. Suntem prieteni și. Pe scurt, nu văd nici un rău în asta.

— Desigur, scumpete! Sunt încântată că te distrezi! Dar nu-mi spune mie că o să mori din dragoste!

Domnul Eversleigh își regăsi demnitatea pierdută.

— Nu vrei să înțelegi, Virginie, zise el pe un ton sever, că tu ești de vină! Prin disprețul tău mă împingi la asta, chiar dacă apoi mă critici! Aș vrea să-l văd și eu pe tipul care-ți va fi pe plac!

— Și eu aș vrea să-l văd! Zise Virginie. Iar acum, Bill, dacă mă iubești cu adevărat, du-mă undeva sa luăm masa! Mor de foame!

V. Prima noapte la Londra.

Chiar și planurile cele mai minuțios organizate au câte un punct slab. Punctul slab al planului lui George Lomax era Bill Eversleigh. Bill era un tânăr fermecător. Juca perfect golf și crichet, avea un caracter minunat, era bine crescut, dar postul de la Ministerul de Externe și-l obținuse prin relații. De altfel, până acum se achitase în mod onorabil de îndatoririle sale de secretar al lui George Lomax. Făcea cumpărăturile, răspundea la telefon, îi primea sau îi interviewa pe oamenii fără importanță și pe care Lomax nu dorea să-i vadă personal. Când șeful lui lipsea, Bill se instala într-un fotoliu mare, lângă fereastră, și citea vreo revistă sportivă. De altfel, procedând

așa, el nu făcea decât să continue cu fidelitate cele mai vechi tradiții ministeriale.

De data aceasta, Lomax îl trimisese pe Bill la birourile companiei de navigație Castle ca să se informeze asupra sosirii lui Granarth Castle. Bill, ca mulți alți tineri englezi, schimonosea atât de elegant cuvintele încât cu greu le mai înțelegeai, mai ales dacă nu prea erai obișnuit cu acest stil. Deci, când el îi ceru funcționarului relații despre sosirea lui Granarth Castle, acesta, înșelat de pronunția confuză, crezu că este vorba de „Carnfrae Castle”, care trebuia să sosească joi. Bill îi mulțumi și ieși. George Lomax primi informația și își concepă planul de bătaie în funcție de ea. Ar fi fost deci extrem de mirat dacă ar fi știut că, în momentul în care îl asalta pe lordul Caterham anunțându-l că James Mcgrath va sosi în ziua următoare, acesta din urma debarcase de fapt din ajun.

În aceeași zi, la ora două după-amiaza, Anthony Cade, călătorind sub numele lui Jimmy Mcgrath, coborî din tren la gara Waterloo, chemă un taxi și, după câteva clipe de ezitare, ceru să fie condus la Ritz. „Cel puțin să mă respect, din moment ce editorii vor fi cei care vor plăti”, își spuse Anthony privind cu interes, prin geamul taxiului, străzile însuflețite.

Se împlineau exact 14 ani de când nu mai venise la Londra.

După ce își reținu o cameră, ieși să facă o plimbare prin oraș. Londra se schimbase. Micuțul restaurant, unde cândva mâncase, băuse și discutate cu alți tineri socialiști care purtau cravate roșii, dispăruse. Tinerețe, socialism, ce departe erau toate astea!

Când să traverseze strada pentru a se întoarce la hotel, un muncitor vânjos, voinic și care părea a fi străin îl împinse atât de tare încât fu gata să cadă. Murmurând câteva scuze, el îl fixă pe Anthony cu o privire pătrunzătoare apoi dispăru.

Anthony se duse în camera lui, întrebându-se care o fi motivul pentru care necunoscutul acela îl examinase astfel. Oare chipul lui foarte bronzat distona printre fețele cetățenilor palizi?

Anthony se studie îndelung în oglindă. Oare foștii lui

prieteni îl vor recunoaște? Când părăsise odinioară Londra, avea doar 18 ani și nu era decât un puști, cu fața rotundă, cu pielea albă, cu privirea entuziastă. Nimeni nu l-ar mai recunoaște pe acel copil în bărbatul zvelt și viguros, cu fața bronzată și cu o expresie ironică.

Soneria telefonului sună și Anthony desprinsese receptorul.

— Alo!

Era recepția hotelului.

— Domnul James Megrath?

— În persoană.

— Un domn dorește să vă vadă.

— Să mă vadă? Pe mine?

Anthony fu profund mirat. Cine putea fi vizitatorul acela?

— Da, sir. Un domn străin.

— Cum se numește?

Urmă o pauză. Apoi funcționarul spuse:

— Vă voi trimite cartea sa de vizită, sir.

Anthony înțelese motivul pauzei când comisionarul hotelului îi înmână cartea de vizită pe care era gravat acest nume:

Baron Lopretjzyl.

După ce reflectă câteva secunde, Anthony spuse:

— Introduceți-l pe domnul acesta.

— Bine, sir.

Câteva clipe mai târziu, baronul, un bărbat înalt cu o barbă mare, neagră și o calviție impunătoare, intră în încăpere cu un pas militaros.

— Domnul Mcgrath! Zise salutând.

Anthony îi oferă un scaun.

— Cred, domnule, că până acum n-am mai avut plăcerea de a vă întâlni, nu?

— Îmi pare rău, zise politicoș baronul luând loc.

— Și mie, replică pe același ton Anthony.

— Și acum, spuse baronul, să vorbim despre afaceri. Sunt reprezentantul partidului monarhic al Herzoslovaciei la Londra.

— N-ar fi putut face o alegere mai bună, murmură Anthony.

Baronul făcu o plecăciune.

— Sunteți foarte amabil! Domnule Mcgrath, nu vreau să vă ascund nimic. Herzoslovacia se află în momentul de față la o răscruce istorică. A sunat ora restaurării regalității! Poporul va ispăși martiriul sângeros al Maiestății Sale regale Stanislas al IV-lea, de glorioasă memorie.

— Amin, murmură Anthony. Sau mai bine spus: Hip! Hip! Ura!

— Alteța sa, prințul Mihail, care este susținut de guvernatorul britanic, va succede la tronul herzoslovac.

— Foarte interesant, zise Anthony. Vă mulțumesc că-mi împărtășiți toate acestea.

— Totul este deja organizat. Și iată că veniți dumneavoastră să dezlănțuiți o revoluție!

— Eu? Exclamă Anthony. Dar, baroane.

Baronul îl străpunsese cu o privire acuzatoare.

— Da, domnule, dumneavoastră! Și știți despre ce-i vorba. Aveți la dumneavoastră Memoriile defunctului conte Stylpitch.

— Ce legătură există între aceste Memorii și prietenul Mihail?

— Memoriile vor face dezvăluiri scandaloase.

— S-a mai întâmplat și altădată și asta nu i-a împiedicat pe guvernanți să continue.

— Dar aici, domnule, situația este diferită. Dacă opinia publică se întoarce împotriva dinastiei Obolovici, guvernul democratic al Maiestății Sale va refuza să-i mai acorde prințului Mihail sprijinul său.

— Este posibil ca cei din familia Obolovici să-și fi înjunghiat din când în când adversarii, zise Anthony. Ce vreți, asta le-a intrat în sânge! Dar europenii nici nu se așteaptă la altceva din partea balcanicilor. Asta nu-i va îngrijora.

— Nu înțelegi importanța afacerii, tinere, declară baronul. Iar buzele mele sunt, din nefericire, pecetluite!

— Dar, de fapt, de ce anume vă temeți?

Baronul oftă.

— Ți-aș spune dacă aș putea citi Memoriile! Dar sunt convins că vor fi aici multe indiscreții. Marii diplomați sunt teribil de

flecari.

— Cred, baroane, că sunteți mult prea pesimist. Îi cunosc pe editori: vor trece multe luni, poate chiar ani până la publicarea acestui manuscris voluminos!

— Ești ori foarte naiv, ori foarte ipocrit, tinere! Nu știi că de îndată ce manuscrisul va fi predat, Memoriile vor începe să apară într-un mare cotidian?

— Oh! Făcu Anthony oarecum tulburat.

Dar adăugă imediat:

— Dacă există lucruri dezagreabile, le-ați putea nega?

Baronul dădu negativ din cap.

— Nu, nu, nu încerca să mă abați de la datorie. Să vorbim despre afaceri! Trebuie să primești o mie de lire? Vezi că sunt bine informat?

— Felicitările mele serviciului secret al partidului monarhic!

— Îți ofer 1500.

Anthony îl privi cu gura căscată. Apoi, clătinându-și melancolic capul, zise:

— Regret, dar nu pot accepta.

— Îți ofer 2000.

— Mă ispitiți, baroane, mă ispitiți. Dar nu accept.

— Spune chiar dumneata prețul.

— Mă tem că nu mă prea înțelegeți. Sunt gata să cred că partidul dumneavoastră are dreptate și că Memoriile greșesc și pot dăuna cauzei dumneavoastră. Cu toate acestea, mi-am asumat această sarcină și trebuie s-o duc până la capăt. Nu mă voi lăsa intimidat de partidul advers, oricare ar fi suma oferită. Ați înțeles?

Baronul ascultase cu multă atenție. Când Anthony sfârși ceea ce avea de spus, el dădu din cap.

— Am înțeles. Este vorba de onoarea dumatile de gentleman englez.

— Eu nu m-aș fi exprimat atât de pompos, murmură Anthony, dar în fond, cred că despre asta-i vorba.

Baronul se ridică.

— Am cea mai mare stimă, spuse el, pentru onoarea britanică și pentru curajoșii ei reprezentanți. Deci trebuie să

recurgem la alte mijloace. Domnule, îți spun bună ziua.

Baronul salută militărește, se întoarce pe călcăie și ieși din cameră, drept ca un băț.

„Era oare o amenințare? Se întrebă Anthony. Falnicul baron bătrân n-a prea reușit să mă sperie!”

Ce să facă acum? Mai rămânea o săptămână până la data predării manuscrisului. Era 5 octombrie. Anthony avea intenția să-l dea editorilor exact în ultima clipă. La drept vorbind ardea de nerăbdare să citească el însuși faimosul manuscrit. Ar fi vrut s-o facă la bordul pachebotului, dar, doborât de febră pe neașteptate, fusese incapabil să descifreze mângăliturile contelui Stylpitch, căci manuscritul nu era dactilografiat. Acum mai mult ca oricând vroia să-și dea seama personal de situație.

Dar până atunci, trebuia să se mai gândească și la cealaltă misiune.

Luând cartea de telefon, el căută, la litera „R”, numele „Revel”. În Londra, cartea menționa șase persoane cu numele acesta. Și poate că misterioasa semnatară a scrisorilor nici măcar nu locuia în capitală. Anthony închise cartea, zâmbind.

— Ei, spuse el, norocul o să-mi vină în ajutor!

Oamenii de acest fel au întotdeauna noroc poate pentru că ei înșiși cred cu tărie în șansa lor. Nici nu trecuse o jumătate de oră, când, în holul hotelului, Anthony descoperi, în timp ce frunzărea o revistă, niște fotografii făcute la un bal la ducesa de Perth. Dedesubtul figurii centrale, reprezentând o femeie în costum oriental, se putea citi:

Mrs. Thimothy Revel, născută Virginie Camthron, fiica lordului Edgbaston în rolul Cleopatrei.

Anthony contemplă îndelung fotografia, apoi începu să fluiere încetișor. În cele din urmă rupse pagina și o băgă în buzunar. După aceea urcă în camera lui, scoase pachetul de scrisori și strecură pagina smulsă sub ața cu care acestea erau legate. Deodată, simțindu-se observat, se întoarce brusc. Un tip cu o mutră sinistră stătea în prag scrâșnind din dinți.

— Ce naiba cauți aici? Întrebă Anthony. Și cine ți-a dat voie să intri?

— Intru unde vreau, declară, cu o voce guturală și un puternic accent străin, necunoscutul.

— Ieși imediat! Ordonă autoritar Anthony.

— Voi ieși după ce voi găsi ce caut.

— Și ce cauți?

— Memoriile contelui Stylpitch, scrâșni cu violență necunoscutul.

Anthony dădu din umeri.

— Nici măcar nu te pot lua în serios! Un adevărat bandit de vodevil. Baronul te-a trimis?

— Baronul Lopretjzyl? Blestemat să fie!

Scuipând pe jos cu vehemență, bărbatul aruncă pe masă o foaie de hârtie.

— Privește, șopti el. Privește și tremură, englez blestemat!

Anthony examinează cu interes, dar fără să tremure, hârtia pe care era desenat cu o culoare roșie conturul unei mâini.

— Este semnul tovarășilor din organizația Mâna Roșie!

— Ia te uită! Ești unul dintre tovarășii organizației „Mâna Roșie”? Și toți ceilalți îți seamănă? Încântătoare perspectivă!

Omul mârâi furios.

— Câine! Ricană el. Mai rău decât un câine! Sclav al regimului capitalist. Dă-mi Memoriile ca să-ți cruț pielea.

— Ești foarte amabil, zise Anthony, dar poate că nu știi că am primit misiunea de a duce manuscrisul la o anumită editură și nu tovarășilor din organizația „Mâna Roșie”.

— Și chiar crezi că ți se va permite să pătrunzi viu în birourile editurii? Am vorbit destul! Dă-mi hârtiile, sau, dacă nu, trag!

Dar vorbise fără să știe cu ce viteză acționa Anthony Cade. Necunoscutul nici măcar nu reușise să-și scoată revolverul din buzunar, când Anthony, cu o lovitură puternică, îl aruncă la pământ după care, cu un șut, îl trimise pe coridor. Ridicându-se greoi, adversarul său făcu câțiva pași spre scară! Anthony se prefăcu că se ia după el, dar tovarășul din organizația Mâna Roșie nu mai avea nevoie de o altă lecție; adunându-și forțele, o rupse la fugă pe scară. Renunțând să-l mai urmărească, Anthony se întoarse în camera sa.

— Pitoresc, dar neprevăzător, murmură el. Cum naiba a pătruns în cameră? Treaba nu este atât de ușoară cum credeam! Am primit și vizita monarhiștilor și pe a revoluționarilor. Acum presupun că o să mi se trimită o delegație a liberalilor de stânga și una a radicalilor independenți. Orice s-ar întâmpla, chiar acum încep să citesc Memoriile!

Anthony sună cerând să i se aducă cina pentru că nu avea deloc chef să i se scotocească prin valize în timp ce s-ar afla la restaurant. Ceru meniul, comandă două feluri de mâncare și o sticlă de vin roșu de Burgundia, și, în așteptarea cinei, scoase manuscrisul din valiză și îl puse pe masă alături de scrisori. Când servitorul intră, aducând platoul, Anthony stătea în fața șemineului, vis-à-vis de oglindă și cu spatele la masă. Aruncându-și neglijent privirea în oglindă, el își reprimă cu greu o exclamație.

Ochii servitorului erau ațintiți asupra manuscrisului. Privind pe furiș spre Anthony, încerca să se apropie de manuscris și își umezea nervos, cu limba, buzele uscate. Era un tânăr înalt, suplu ca toți chelnerii, cu fața rasă și expresivă.

În momentul critic, Anthony se întoarse brusc. Servitorul tresări, dar se prefăcu preocupat de așezarea mesei.

— Cum te numești? Întrebă Anthony.

— Giuseppe, sir.

— Italian?

— Da, sir.

Anthony îi adresă câteva cuvinte în limba italiană, iar celălalt îi răspunse fluent. În cele din urmă îl concedie făcând un gest cu capul, dar, în timp ce mânca excelenta cină adusă de Giuseppe, nu înceta să reflecteze. Oare imaginația lui suprasolicitată îi juca feste sau servitorul pândeia, într-adevăr, și el, blestematul de manuscris?

După cină, răsuci de două ori cheia în broască și începu să citească Memoriile. Scrisul ilizibil al contelui îngreuna mult îndeletnicirea. Anthony căsca tot mai des, cu o ritmicitate incredibilă. La sfârșitul celui de-al IV-lea capitol, se opri. Din ceea ce citise deja, Memoriile i se păreau nespuse de plicticoase

și fără urmă de scandal.

Puse la loc în valiză pachetul cu scrisori și dosarul în care se aflase manuscrisul și încuie valiza. Verifică apoi ușa, puse în fața ei un scaun iar pe acesta – o cană plină cu apă.

După ce se sui în pat, încercă să mai citească puțin din Memoriile contelui Stylpitch, dar ochii i se închideau de la sine și simțind că adoarme, strecură sub pernă manuscrisul plicticos și fatal, stinse lumina și adormi aproape instantaneu.

După câteva ore se deșteaptă tresărind. Îl trezise vreun zgomot suspect ori senzația pericolului atât de dezvoltată la cei care au avut o viață aventuroasă?

Rămase nemișcat câteva clipe, încercând să-și dea seama de situație. Auzi un scârțâit foarte ușor și în cele din urmă își dădu seama că între el și fereastră, pe dușumea, lângă valiză, se afla o formă omenească.

Dintr-un salt, Anthony sări din pat și răsuci comutatorul. O siluetă îngenunchiată lângă valiză se ridică grăbită. Era Giuseppe, valetul.

În mâna lui dreaptă lucea un cuțit. Se năpusti asupra lui Anthony care nici măcar nu avea revolver. Cei doi bărbați se încăierară într-o violentă luptă corp la corp. Anthony își adună toate forțele ca să țină într-o strânsoare de fier brațul drept al lui Giuseppe, împiedicându-l astfel să folosească cuțitul. Mâna italianului îl apucă de gât, vrând să-l sugrume; deși aproape că nu mai putea să respire, Anthony continuă să-i răsucescă încet brațul.

Cuțitul, scăpând din mâna desfăcută în mod involuntar, căzu cu un zgomot metalic pe pachet. Italianul îi dădu atunci drumul adversarului său și, eliberându-se cu abilitate din brațele lui, se ridică în picioare. Anthony se ridică și el într-o clipă, dar comise eroarea de a face câțiva pași spre ușă ca să-i taie retragerea. El remarcă prea târziu că scaunul și cana cu apă era tot la locul lor.

Giuseppe intrase pe fereastră: ieși deci pe aceeași cale. Profitând de clipa de răgaz oferită de eroarea de tactică comisă de Anthony, el sări pe fereastră, ajunsese în balconul vecin și dispăru.

Anthony înțelese că ar fi fost inutil să-l urmărească.

Se mulțumi deci să închidă la loc fereastra, de data aceasta cu mai multă grijă, după care se apropie din nou de pat. Din fericire, pusese Memoriile sub pernă și nu în valiză! Era mai bine să nu mai lase nimic aici.

Se aplecă spre valiză ca să scoată de acolo scrisorile și, fără să vrea, înjură. Scrisorile dispăruseră.

VI. Arta șantajului.

Era ora patru fără cinci minute când Virginie Revel, pe care o firească curiozitate o făcea să fie punctuală, se întoarse în casa ei din Pont Street. Descuie ușa cu cheia ei, iar în vestibul fu întâmpinată de imposibilul Chilvers:

— Scuzați-mă, doamnă, dar se află aici un. Un domn. Un. Un om care dorește să vă vadă.

Fără să acorde deocamdată vreo atenție distincției subtile a lui Chilvers, Virginie exclamă:

— Domnul Lomax? A sosit deja? Este în salon?

Tonul lui Chilvers era plin de reproș.

— Nu este un domn. Este un om pe care n-aș fi vrut să-l las să intre, dar care mi-a spus că scopul vizitei lui este foarte important. Că are legătură, dacă am înțeles eu bine, cu defunctul domn Revel. M-am gândit deci că este posibil ca doamna să vrea să-l vadă totuși, și l-am condus. Hm. În salon.

Virginie reflectă câteva clipe. Se scurseră deja câțiva ani de când era văduvă și faptul că vorbea foarte rar de soțul ei mort părea să indice fie, așa cum susțineau anumite persoane, că – în ciuda nepăsării aparente – rana încă mai sângera, fie – așa cum considerau altele – că de fapt nu l-a iubit niciodată pe Tim Revel și nu ținea să afișeze o durere ipocrită.

— Omul acesta, doamnă, adăugă Chilvers, este un străin.

Interesul tinerei femei crescuse. Soțul ei fusese însărcinată cu afacerile străine la legația Herzoslovacia cu puțin înainte de izbucnirea revoluției și asasinarea regelui și a reginei. Poate că omul acesta este un herzoslovac, un fost servitor aflat în șomaj la Londra.

— Ai procedat bine, Chilvers! Unde spui că l-ai introdus? În salon?

Ea înaintă repede, cu pasul ei ușor, și deschise ușa camerei de lângă sufragerie.

Vizitatorul stătea pe un fotoliu, în fața șemineului. La intrarea ei, se ridică și o privi. Virginie avea memoria chipurilor și era sigură că pe acesta nu-l mai văzuse vreodată. Era un tip înalt, brunet, suplu, genul spaniol ori italian, dar în nici un caz slav. Nu era herzoslovac!

— Vreți să-mi vorbiți? Spuse ea. Sunt doamna Revel.

Omul nu răspunse numaidecât ci o privi întâi cu o insolență voalată pe care ea o simți imediat.

— Ați făcut bine că m-ați primit, doamnă Revel. Altfel, așa cum i-am spus servitorului dumneavoastră, aș fi fost obligat să-i vorbesc soțului dumneavoastră.

Virginie îl privi uimită, dar, instinctiv, își reținu răspunsul care-i stătea pe buze. Se mulțumi să-i spună cu răceală:

— Ar fi fost mai greu decât vă închipuiți.

— Nu cred. Sunt foarte încăpățânat. Dar să vorbim despre afaceri. Recunoașteți asta?

Îi întinse o hârtie pe care ea o examinează fără prea mult interes.

— Îmi puteți spune ce-i asta, doamnă?

— Cred că-i o scrisoare, răspunse Virginie care începea să creadă că are de-a face cu un tip pe jumătate nebun.

— Cui îi este adresată, doamnă? Zise el pe un ton insinuant apropiindu-i plicul de ochi. Vedeți?

— Cum știu să citesc, răspunse veselă Virginie, văd că-i este adresată căpitanului O'Neil, strada Quenelles nr. 15, la Paris.

Omul păru să caute cu aviditate în privirea tinerei ceva ce nu reuși să descopere, apoi spuse:

— Vă rog s-o citiți!

Virginie scoase din plic o foaie și începu să o parcurgă; de la primele rânduri însă atitudinea ei deveni mai rigidă și-i restitui ciudatului său interlocutor scrisoarea, spunându-i:

— Nu pot comite indiscreția de a o citi. E o scrisoare particulară!

Omul izbucni în râs.

— Sunteți o actriță desăvârșită, doamnă Revel! Felicitările

mele! Cu toate acestea sper că nu veți merge atât de departe încât să negați semnătura.

— Semnătura?

Întorcând foaia, Virginie rămase stupefiată. Scrisoarea era semnată: Virginie Revel. Înăbușindu-și o exclamație indignată, reluă lectura și, de data aceasta, citi scrisoare de la început și până la sfârșit. Conținutul acestuia făcea ca întreaga afacere să-i devină foarte clară.

— Ei bine, doamnă? Zise bărbatul. Este numele dumneavoastră, nu-i așa?

— Într-adevăr, spuse Virginie. Este numele meu.

„Dar, ar fi putut adăuga ea, este o imitație foarte nereușită a semnăturii mele!”

Totuși nu mai adăugă nimic și se întoarse cu un surâs amuzat spre interlocutorul ei.

— Luați loc, spuse ea amabil, și să discutăm puțin despre toate acestea.

Uimit și neliniștit totodată, el se supuse. Totuși, nu la tonul acesta se aștepta din partea ei! Instinctul îi spunea că tânăra nu se temea de el.

— Mai întâi aș vrea să știu cum ai reușit să mă găsești?

— Ușor lucru.

Scoase din buzunar o pagină smulsă dintr-o revistă ilustrată și i-o întinse. Anthony Cade ar fi recunoscut-o.

Ea i-o restituî cu o grimasă.

— Era ușor, într-adevăr!

— Vă dați seama, doamnă Revel, că aceasta nu-i singura scrisoare. Mai sunt și altele.

— Am fost chiar așa de indiscretă? Făcu Virginie. Ce imprudență! Își dădu seama că tonul ei nepăsător îl nedumerea și îl tulbura. Ea însă se amuza cu adevărat.

— În orice caz, spuse ea cu un surâs fermecător, sunteți foarte drăguț că mi le restituiți.

Se făcu tăcere. Bărbatul tuși ușor.

— Sunt un om sărac, doamnă, spuse el în cele din urmă, pe un ton semnificativ.

— Asta o să vă permită – cel puțin așa mi s-a spus

întotdeauna – să intrați în împărăția cerurilor.

— Nu vă pot restitui aceste scrisori fără să-mi dați ceva în schimbul lor.

— Nu credeți că scrisorile acestea aparțin persoanei care le-a scris?

— Legea așa spune, doamnă, dar oare sunteți decisă să recurgeți la justiție?

— Justiția este severă cu șantajistii, îi aminti cu amabilitate Virginie.

— Ei, lăsați, doamnă Revel, nu sunt un copil care se lasă intimidat. Am citit aceste scrisori; ele aparțin unei femei îndrăgostite și care se teme teribil să nu fie descoperită de soțul ei legitim. Vreți să i le arăt soțului dumneavoastră?

— Și dacă, ținând seama de faptul că aceste scrisori au fost scrise acum câțiva ani, soțul meu ar fi mort?

— În cazul acesta, dacă nu ați avea de ce să vă temeți, de ce ați mai sta de vorbă cu mine?

Virginie zâmbi.

— Care-i prețul dumitale? Întrebă ea adoptând atitudinea unei femei de afaceri.

— O mie de lire. Pentru o mie de lire vă voi restitui tot pachetul. Nu-i mare lucru, dar, ce vreți, mi-e milă de dumneavoastră.

— Nici nu-mi trece prin minte să vă plătesc o mie de lire! Declară categoric Virginie.

— Doamnă, eu nu negociez niciodată. O mie de lire și scrisorile vă aparțin.

Virginie reflectă.

— Lasă-mă să mă gândesc. Nu-mi va veni ușor să adun așa o sumă.

— Dați-mi până atunci un mic acout, să zicem 50 de lire, și mă voi întoarce peste câteva zile.

Virginie își privi orologiul. Era deja ora patru și cinci minute și i se păruse că aude soneria.

— Bine, zise ea. Întoarce-te mâine, ceva mai târziu, pe la ora șase.

Apoi, apropiindu-se de un birou, luă dintr-un sertar un teanc

de bancnote.

— Sunt aici vreo 40 de lire. Deocamdată te vei mulțumi cu atât.

El apucă teancul cu lăcomie.

— Și acum pleacă, te rog.

Omul se supuse fără să crâcnească. Prin ușa întredeschisă, Virginie îl zări pe George Lomax pe care tocmai îl introducea Chilvers.

— Intră, George! Chilvers, servește-ne, te rog, ceaiul aici. Ea deschise apoi larg cele două ferestre și, cu părul în vânt, cu privirea surâzătoare, îi declară lui Lomax: Le voi închide peste o clipă, George, dar simțeam nevoia să aerisesc! L-ai văzut ieșind pe șantajist?

— Pe cine anume?

— Pe șantajist, George. Șantajistul. Cel care te face să plătești.

— Glumești, Virginie!

— Absolut deloc!

— Dar pe cine vroia să șantajeze?

— Foarte simplu: pe mine!

— Dar ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

— Absolut nimic, dragul meu! Acest „om de treabă” m-a luat drept altcineva.

— Sper că ai telefonat la poliție?

— Ar fi trebuit s-o fac?

George reflectă.

— Nu, spuse el, mai bine că te-ai abținut. Ai fi fost amestecată într-o poveste neplăcută, poate că ar fi trebuit să apari ca martor.

— Ia te uită! Exclamă Virginie. Ar fi fost grozav de amuzant! Să particip la un proces adevărat! Deunăzi, am fost la comisariat în legătură cu broșa aceea cu diamante pe care o răătăcisem și mi s-a părut că inspectorul de poliție este de-a dreptul încântător.

Disprețuind aceste copilării, George o întrebă:

— Și ce-ai făcut cu pușlamaua asta?

— George, să nu mă certî: l-am lăsat să creadă că a reușit.

— Ce?!

— I-am permis să mă șantajeze.

Fizionomia lui George era atât de expresivă încât Virginie își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Vrei să spui – sper totuși că n-am înțeles eu bine – că nu i-ai arătat că-i vorba de o greșeală?

Virginie clătină din cap a negație, aruncându-i totodată o privire discretă.

— Dar, dragă copilă, ești de-a dreptul nebună!

— Poate. Însă jocul ăsta mă amuză.

— Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mai întâi, pentru că-și practica meseria de șantajist atât de bine, cu atâta artă, încât ar fi fost păcat să-l întrerup și să-l dezamăgesc. În al doilea rând, pentru că, până acum, nu m-a șantajat nimeni, niciodată.

— Așa sper și eu!

— Și pentru că este o senzație nouă pentru mine. Mă atrage.

— Zău că nu te înțeleg, Virginie!

— Bănuiam eu că nu mă vei înțelege.

— Sper, cel puțin că nu i-ai dat bani.

— Doar o sumă mică, o bagatelă, zise Virginie pe un ton de scuză.

— Cât?

— 40 de lire.

— Virginie!

— Dragul meu George, nu-i mai mult decât prețul unei rochii de seară. O experiență nouă face cât o rochie nouă!

George Lomax dădu din cap fără să răspundă, iar Chilvers, care apărău cu platoul și cu ceainicul, salvă situația împiedicându-l pe gentleman să dea frâu liber indignării sale deplin justificate. Când Chilvers se retrase, Virginie reluă conversația în timp ce turna ceaiul în cești.

— Mai aveam un motiv, George, un motiv mai serios. Am vrut să-i fac un serviciu unei alte femei. Dacă aș fi declarat că nu-i vorba de mine, omul acesta ar fi căutat o altă Virginie Revel și ar fi găsit-o. Sărmana de ea, se vede din scrisorile sale că îi era teribil de frică de soțul ei. Șantajistul ar fi găsit astfel

prada ideală. Eu, în schimb, îmi voi bate joc de el și, datorită trecutului meu nepătat, voi sfârși prin a-l înfrânge.

— Afacerea asta îmi displace, insistă George.

— Ei bine, vere, să nu mai vorbim despre ea. N-ai venit aici ca să vorbim de șantajști. De fapt, de ce ai venit? „Ca să te văd!” vei exclama tu cu mâna pe inimă.

— Da, spuse cu gravitate George, am venit să te văd. Și sunt fericit că te găsesc singură.

— Oh! George!

— Vreau să-ți cer o favoare. Întotdeauna am considerat, Virginie, că ești o femeie cu un farmec extraordinar.

— George, mă copleșești!

— Și totodată plină de spirit!

— Într-adevăr, pot spune că mă cunoști!

— Scumpa mea Virginie, mâine va sosi în Anglia un tânăr canadian numit Mcgrath care, probabil, nu prea e obișnuit cu lumea și mai ales cu înalta societate engleză. Aș vrea ca tu să-l faci să aprecieze farmecul și distincția unei adevărate lady.

— Eu sunt adevărata lady?

— Întocmai.

— De ce?

— Scuză-mă, ce ai spus?

— Am spus: de ce vrei să mă faci să-l seduc pe acest tânăr? Mai întâi, îți amintesc că, așa cum știi de altfel, nu sunt o seducătoare de profesie! Și apoi, sunt sigură că nu din pur patriotism vrei tu să-l faci pe canadian să aprecieze farmecul englezoaicelor! Pe scurt, nu mă pot angaja să-l seduc fără a cunoaște mai întâi dedesubturile problemei.

— Scumpa mea Virginie, secretul diplomatic.

— Hai, lasă, George! Spune-mi despre ce e vorba.

— Ascultă-mă, copila mea: actualmente, Anglia are anumite interese în Herzoslovacia și este important ca acest domn Mcgrath să-și dea seama că restaurarea monarhiei herzoslovace este necesară păcii în Europa.

— Pacea Europei n-are nimic de-a face cu asta, zise calm Virginie, dar în privința monarhiei sunt de acord; un popor atât de pitoresc ca cel al herzoslovacilor are nevoie de un

rege! Și ce rege îi vei propune, dragă prietene?

Putin stânjenit de faptul că Virginie lua lucrurile în glumă, George, după o oarecare ezitare, răspunse:

— Pe prințul Mihail Obolovici. Dar să nu mai spui nimănui!

— Ziarele, în orice caz, nu sunt la fel de discrete! În fiecare zi citesc articole despre dinastia Obolovici; care-l prezintă pe defunctul Nicolae al IV-lea ca pe un sfânt și un martir, și nu ca pe un biet om mediocru, sedus de o jalnică artistă de mâna a treia.

George fu străbătut de un fior; Virginie era teribilă cu sinceritatea ei! Categorical, greșea adresându-i-se ei! Avea nevoie de o femeie mai puțin independentă și mai clarvăzătoare. Se ridică.

— Ai dreptate, dragă Virginie, spuse el. N-ar fi trebuit să-ți fac propunerea asta. Dar am dori ca și coloniile noastre să fie de acord cu noi în problema herzoslovacă și Mcgrath este un ziarist care are multă influență acolo. Cum tu cunoști bine problema asta, am crezut că l-ai putea influența favorabil. Dar să nu mai vorbim despre asta. Tipul ăsta n-ar fi pe gustul tău.

— George, minți foarte prost pentru un diplomat. Dacă vei continua să-mi ascunzi misterul legat de domnul Mcgrath, îl voi afla poate la Chimneys.

— Te duci la Chimneys?

— Exact. Chiffonnette mi-a telefonat azi dimineață ca să mă invite în weekend.

George făcu o ultimă încercare.

— Nu te duce acolo, draga mea. Va fi tare plicticos pentru tine. Nimic interesant ori monden.

Virginie izbucni în râs.

— Nu te mai preocupa atât, dragul meu George! Nu te teme că mă voi plictisi! Voi ajunge cu siguranță la Chimneys și mă voi folosi de tot farmecul meu pentru a-l seduce pe tânărul canadian. Căci se va afla acolo, nu-i așa? Viața a devenit brusc foarte amuzantă!

Mai întâi un șantajist, apoi un văr, într-un post important, aflat în dificultăți diplomatice. Ce confidențe îi va face el frumoasei lui verișoare? Niciuna? Cu atât mai rău, va afla ea

și singură!

— La revedere, George. Nu, nu, nu trebuie să-mi porți pică. Îți jur că voi servi din toate puterile monarhia herzoslovacă!

De îndată ce George plecă, Virginie alergă la telefon și ceru să vorbească cu lady Eileen Brent.

— Tu ești, Chiffonnette? Scumpete, voi veni categoric mâine seară la Chimneys! Cum? Va fi plicticos? Nu chiar atât pe cât crezi, dragă! Află că dacă nu vin, înseamnă că am fost reținută prin forța baionetelor! Pe mâine, scumpo!

VII. Domnul Mcgrath refuză o invitație.

Scrisorile dispăruseră!

Consternat de această descoperire, Anthony își dădu seama că Giuseppe confundase pachetul de scrisori cu acel care conținea Memoriile și-l luase cu sine. Când își va da seama de eroarea comisă, va încerca, desigur, încă o dată să intre în stăpânirea manuscrisului. Trebuia să se pregătească pentru această eventualitate.

În privința scrisorilor, Anthony hotărî să insereze un anunț discret, promițând o mică recompensă aducătorului.

Presupunând că Giuseppe ar fi un comisar al camarazilor organizației „Mâna Roșie” sau al partidului monarhist, scrisorile n-ar prezenta nici un interes pentru el și ar fi fericit să câștige o sumă oarecare de bani, restituindu-le.

A doua zi dimineață, Anthony ceru și obținu o întrevedere cu directorul hotelului Ritz, un francez plin de curtoazie care-l primi în biroul său particular.

— Doriți să-mi vorbiți, domnule Mcgrath?

— Exact. Am sosit ieri seară la hotelul dumneavoastră și am fost servit seara, în camera mea, de un servitor al cărui nume este Giuseppe.

— Ah, da? Zise directorul cu indiferență.

— Am fost frapat de curiozitatea puțin exagerată a acestui om, dar nu i-am dat prea multă atenție. Mai târziu, în cursul nopții, am fost trezit de un zgomot ușor, am aprins lumina și l-am prins pe acest Giuseppe scotocindu-mi valiza.

Indiferența directorului dispăruse.

— Dar de ce nu m-ați anunțat imediat? Exclamă el.

— Omul venise înarmat cu un cuțit; ne-am luptat, în cele din urmă a reușit să fugă pe fereastră.

— A luat cumva ceva, domnule Mcgrath?

— Un singur lucru lipsit de valoare comercială.

— Slavă Domnului! Dar, domnule Mcgrath, de ce n-ați urmărit hoțul, n-ați trezit pe toată lumea, n-ați alarmat tot hotelul?

— Într-adevăr, din punct de vedere strict oficial ar fi trebuit să chem poliția.

— Poliția! Repetă fără tragere de inimă directorul hotelului. Apariția poliției într-un hotel mare ca al nostru stârnește numaidecât interesul presei!

— Cu atât mai mult, completă Anthony, cu cât și eu prefer să nu fac vâlvă cu acest incident, dat fiind că hoțul a luat un obiect care nu avea valoare comercială, dar care, totuși, era prețios pentru mine: este vorba de niște scrisori.

Cu acea expresie de discreție supraomenească de care doar francezii dau dovadă când este vorba de scrisorile unei femei, directorul murmură:

— Înțeleg, domnule. Într-adevăr, nu este o chestiune în care să fie amestecată poliția.

— În privința aceasta suntem de acord. Dar înțelegeți că intenționez să reintru în posesia acestor scrisori. Noi, cei din colonii, suntem obișnuiți să ne rezolvăm singuri treburile. Dar trebuie să-mi spuneți tot ceea ce știți în legătură cu acest servitor, Giuseppe.

— Aveți dreptate, domnule Mcgrath. Vă rog să reveniți peste o jumătate de oră și vă voi da toate informațiile posibile.

Treizeci de minute mai târziu, directorul hotelului îi întindea lui Anthony o foaie de hârtie cu lista restaurantelor sau hotelurilor la care Giuseppe Manelli servise. La Ritz lucra de trei luni (în Anglia – de 5 ani) și păruse a fi un servitor priceput și experimentat. Referințele sale erau bune. Un lucru, însă, îl frapă pe Anthony: la două dintre hotelurile la care Giuseppe fusese angajat, avuseseră loc niște furturi. Nimeni nu se gândise să-l acuze, dar lui Anthony faptul i se păruse semnificativ. Cu toate acestea nu credea că este vorba de un

furt vulgar și considera că Giuseppe luase din întâmplare scrisorile. Privirea pe care acesta o aruncase asupra manuscrisului era mult prea expresivă. Probabil că nu partidul herzoslovac se folosise de el. Poate că, datorită informațiilor obținute de la director, va reuși să dea de urma hoțului. Își băgă hârtia în buzunar, apoi se ridică.

— Vă mulțumesc. Este inutil să mai întreb dacă Giuseppe să află în hotel.

Directorul zâmbi.

— Patul este neatins și toate lucrurile-i sunt aici. Probabil că, după eșecul suferit în cursul atacului, a părăsit hotelul în grabă. Nu cred să-l puteți regăsi.

— Eu cred că voi reuși. Am întotdeauna încredere în șansa mea.

După ce i-a mai chestionat, fără nici un rezultat, și pe ceilalți servitori și după ce a dat anunțul spre publicare, Anthony se pregăti să meargă să ia masa de prânz la restaurantul la care Giuseppe servise mai înainte.

În clipa aceea, fu chemat la telefon.

— Domnul Mcgrath? Aici editura Balderson și Hodgkins. Un moment, vi-l voi da pe domnul Balderson.

„Demnii noștri editori se trezesc!” își spuse Anthony.

— Alo! Domnul Mcgrath?

— În persoană.

— Sunt domnul Balderson, de la casa de editură Balderson și Hodgkins. Aveți manuscrisul, domnule Mcgrath?

— Data stabilită pentru înmânarea acestuia nu a sosit încă, domnule Balderson.

— Știu că veniți din Africa, domnule Mcgrath. Deci nu prea înțelegeți cum stau acum lucrurile. Manuscrisul acesta a produs o adevărată furtună, domnule Mcgrath. Încep să-mi doresc să nu ne fi asumat responsabilitatea.

— Serios?

— Vă asigur că așa e! În orice caz aș vrea să am cât mai repede acel manuscris pentru a face mai multe copii. În felul acesta, chiar dacă s-ar distruge originalul, n-ar mai fi nici un pericol. Poate că lucrul acesta vi se pare puțin cam exagerat,

domnule Mcgrath, dar veți vedea că veți fi împiedicat să pătrundeți în birourile noastre. Există nouă șanse din zece să nu puteți ajunge la noi.

— Mă îndoiesc, zise Anthony. Când vreau să ajung undeva, de obicei reușesc.

— Dar, de data aceasta, aveți de-a face cu adversari periculoși. Acum o lună nici mie nu mi-ar fi venit să cred așa ceva. Dar vă asigur, domnule Mcgrath, că au încercat să ne angajeze în slujba lor, să ne intimideze prin amenințări, să ne implore ori să ne convingă. Nici nu știu cum am reușit să rezistăm până în prezent. Vă propun să nu încercați măcar să aduceți manuscrisul. Va veni la dumneavoastră la hotel un om de încredere: dați-i-l acestuia.

— Și dacă i-l fură? Întrebă Anthony.

— Atunci noi vom fi răspunzători și nu dumneavoastră. Dumneavoastră îl veți preda reprezentantului nostru contra unei chitanțe. Cecul de o mie de lire pe care trebuie să vi-l înmânăm nu poate fi eliberat, așa cum spun instrucțiunile defunctului autor, decât miercurea viitoare, dar dacă doriți, vă voi trimite prin messengerul nostru un cec din contul meu personal.

Anthony reflectă o clipă.

— Foarte bine, zise el oftând ușor. Trimiteți-mi-l pe omul dumneavoastră de încredere. Și dați-i și cecul, vă rog, pentru că, în acest caz, nu cred să mai rămân în Anglia până miercurea viitoare.

— Bineînțeles, domnule Mcgrath. Omul nostru, domnul Holmes, va veni la dumneavoastră mâine dimineață. Este mai bine să nu vină direct de la birou. Va veni de la el de acasă, înainte de a se duce la locul lui de muncă și vă va aduce chitanța. Între timp, vă sfătuiesc să depuneți un pachet trucat în casa de bani a hotelului pentru a ne induce în eroare adversarii.

— Bine, mă voi conforma instrucțiunilor dumneavoastră.

Anthony puse gânditor receptorul în furcă.

În ziua aceea nu reuși să afle nimic despre Giuseppe însă a doua sa noapte la Londra se scurse fără incidente.

A doua zi la ora nouă, domnul Holmes, de la casa de editură Balderson și Hodgkins, un mic funcționar calm și binecrescut, îi înmână, în schimbul manuscrisului, o chitanță și un cec de o mie de lire. Domnul Holmes puse manuscrisul în servieta sa, îi spuse politicos „la revedere” lui Anthony și plecă.

— Poate că va fi asasinat pe drum, murmură Anthony. Toate astea sunt ciudate, mai mult decât ciudate.

Scrise câteva rânduri pe o foaie pe care o introduse împreună cu cecul într-un plic pe care îl lipi cu grijă. Suma dată de Jimmy la Bulawayo ca avans era încă aproape intactă.

„Până acum, îşi spuse Anthony, am fost păcălit. Dar treburile nu vor continua astfel. Să ne gândim acum la cea de-a doua misiune. Cred că n-ar strica să arunc o privire pe la locuința doamnei Revel, desigur, după ce mă voi deghiza.”

Îşi făcu valizele, achită nota de plată, ceru să i se aducă un taxi și se aplecă spre a-i da șoferului adresa exact în clipa în care un comisionar se opri gâfâind lângă el și-i dădu o scrisoare.

— Chiar acum a sosit, sir.

Anthony îi puse în palmă un shilling și deschise apoi scrisoarea în taxi.

O citi de patru ori înainte de a pricepe despre ce era vorba. Era redactată în acel stil oficial, scump administrației, plin de fraze extrem de complicate. Domnul Mcgrath, care, așa cum se știa, sosea în ziua aceea din Africa, cu un anumit manuscris ce trebuia înmănat unor anumite persoane, era rugat să nu facă acest lucru, înainte de a fi avut o discuție confidențială cu anumiți funcționari a căror înaltă importanță era subliniată chiar de anonim. Domnul Mcgrath era de asemenea rugat să se ducă vineri seară în weekend la Chimneys, în calitate de invitat al lordului Caterham.

Misiva aceasta confuză și misterioasă îl amuză copios pe Anthony.

— Bătrâna și buna Anglie! Murmură el. Ca de obicei, în urmă cu două zile! Păcat, mi-ar fi plăcut să mă duc la Chimneys! Cu atât mai rău. Acum, că am dat manuscrisul, nu mai pot profita de ospitalitatea acestor oameni; ar însemna să-

i înșel. Dar, dacă există vreun han prin împrejurimile castelului, poate că m-aș putea instala acolo în calitate de Anthony Cade, ca să văd puțin ce se va petrece la Chimneys.

Oprind taxiul în fața unui micuț hotel, Anthony își reținu aici o cameră mai mult decât modestă, se înscrise în registru cu numele său – Anthony Cade, scoase din buzunar o hârtie pentru scrisori purtând antetul hotelului Ritz și scris repede câteva rânduri.

Explică astfel că sosise cu două zile înainte, că înmânase deja manuscrisul editorilor Balderson și Hodgkins, și că se vedea obligat, spre marele său regret, să refuze amabila invitație a lordului Caterham, dat fiind că părăsea Anglia în aceeași zi. Semnă: James Mcgrath.

— Și acum, zise Anthony lipind timbrul pe plic, adio Jimmy Mcgrath! E rândul tău, Anthony Cade!

VIII. Un cadavru.

Întorcându-se de la partida de tenis, în limuzina ei luxoasă, Virginie Revel se gândea, surâzând bizar, la omul care va veni să o vadă în ziua aceea, pe la ora șase. Astăzi șantajistul nu va găsi acea pradă ușoară la care el se considera îndreptățit să spere!

Când mașina se opri în fața casei, ea se adresă șoferului:

— Cum se simte soția dumitale, Walton? Am uitat să te întreb înainte.

— Ceva mai bine, doamnă, medicul a spus că va veni pe la ora șase și jumătate. Doamna va mai avea nevoie de mine în seara aceasta?

— Nu, plec în weekend. Iau trenul de șase și patruzeci de minute din gara Paddington – dar voi lua un taxi până acolo. Prefer să poți vorbi personal cu medicul. Și dacă acesta consideră că un weekend la țară i-ar face bine soției dumitale, voi plăti eu cheltuielile.

Făcând cu capul un semn spre șoferul care nu mai știa cum să-i mulțumească, Virginie urcă în pas vioi treptele, își căută cheia în poșetă, văzu că uitase s-o ia și sună.

În timp ce aștepta, un tânăr cu hainele uzate, și care avea în mână un teanc de ziare, urcă treptele și îi întinse o publicație

pe care era scris cu litere mari:

ÎN AJUTORUL ȘOMERILOR!

Revistă săptămânală vândută de șomeri.

— Am mai cumpărat una azi dimineată, declară Virginie pe un ton de scuză. Vă dau cuvântul meu! Dacă măcar ar fi bine scrisă! Dar de ce sunt atât de plicticoase articolele?

Tânărul izbucni în râs, dându-și capul pe spate. Virginie făcu același lucru. Aruncând o privire neglijentă spre el, Virginie constată că era cel mai interesant specimen de șomer din toți întâlniți de ea la Londra până atunci. Chipul lui bronzat, trăsăturile ferme și privirea ironică îi plăceau. Ar fi vrut să-i găsească o slujbă, dar chiar în clipa aceea ușa se deschise și Virginie uită pe loc și de șomer, și de problemele lui, căci Eliza, camerista sa, apăruse în prag.

— Unde-i Chilvers? Întrebă ea mirată.

— La Datchet, doamnă, împreună cu ceilalți, așa cum ați ordonat în depeșa dumneavoastră.

— Depeșa mea! Dar nu am trimis niciuna.

— Cum, doamnă? Dar priviți-o!

Eliza îi întinse o telegramă adresată lui Chilvers și redactată în termenii următori: „Pleacă imediat împreună cu personalul la cabana din Datchet și pregătește totul pentru weekend. Ia trenul de 5 și 49.”

Era o depeșă asemănătoare acelor pe care le mai trimisese uneori, când, dintr-un capriciu de moment, hotărâse să organizeze weekend-ul în cabana ei de la țară. În general, în astfel de ocazii lua cu sine tot personalul, lăsând doar o bătrână menajeră care să aibă grijă de casă.

Chilvers nu văzuse nimic suspect în acest mesaj, și, ca un majordom stilat, îi executase ordinele.

— Eu am preferat să rămân, explică Eliza, pentru a-i pregăti doamnei valizele.

— Cineva a jucat o farsă stupidă! Exclamă Virginie, aruncând iritată telegrama pe masă. Dar știi bine, Eliza, că sunt invitată la Chimneys în weekend-ul acesta!

— Da, doamnă, dar m-am gândit că poate doamna și-a schimbat părerea. I s-a mai întâmplat uneori doamnei acest

lucru.

Surâzând ușor, Virginie admise adevărul acesta. Ce-i drept, i se întâmpla destul de des să-și schimbe părerea. Dar de ce i se făcuse farsa aceasta? Și cine să fie autorul?

— Dumnezeule! Exclamă brusc Eliza. Dacă o fi vorba de niște hoți, doamnă, ori de niște răufăcători? Dacă au expediat depeșa ca să rămână casa goală și ei s-o poată jefui?

— Se poate și asta, zise Virginie gânditoare.

— Fără îndoială, doamnă. În fiecare zi poți citi în ziare despre astfel de lucruri! Trebuie ca doamna să telefoneze la poliție înainte ca oamenii aceia să vină și să ne asasineze.

— Calmează-te, Eliza! Nimeni nu va veni să ne asasineze la ora șase după-amiaza.

— Doamnă, vă implor, permiteți-mi să chem un agent!

— Ce idei! Nu, nu Eliza. Du-te mai întâi să-mi pregătești valizele pentru weekend: rochia de seară pe care tocmai mi-au trimis-o de la Premet, cea de după-amiază – din crep marocan alb și. Cea din velur negru, nu-i așa? Este atât de „diplomatică”!

— Doamna este încântătoare în satin verde-de-Nil, declară Eliza, ale cărei instincte profesionale biruiră.

— Nu, nu, fără satin. Grăbește-te, Eliza, avem foarte puțin timp! Voi trimite câteva rânduri lui Chilvers – o telegramă adevărată de data aceasta, și voi vorbi cu polițistul din colț să supravegheze casa. Nu-ți lua o figură atât de dramatică, Eliza. Încă nu-ți taie nimeni gâtul.

Virginie se îndreptă spre salon ca să telefoneze la comisariat. Se opri stupefiată, cu mâna pe receptor.

Pe fotoliu, în fața șemineului, se afla un om. Falsa telegramă o făcuse să uite de vizitatorul ei, care adormise probabil în timp ce o aștepta. Se apropie de el cu un surâs malițios pe buze.

Dar în timp ce se apleca deasupra corpului chircit într-o poziție bizară surâsul îi îngheță. Omul acela nu era adormit. Era mort.

Își dădu seama de asta în mod instinctiv, chiar înainte de a zări revolverul de pe dușumea, pata întunecată ce înconjura

gaura căscată chiar în dreptul inimii ori capul cu maxilarul căzut, oribil la vedere.

Rămase nemișcată, împietrită. Deodată, în tăcerea aceea profundă, auzi vocea Elizei chemând-o.

— Doamnă! Doamnă!

— Ce mai este?

Ieși repede, închizând ușa în urma ei. Trebuia neapărat să-i ascundă Elizei groaznica priveliște, căci aceasta ar fi făcut cu siguranță o criză de nervi, ori acum avea nevoie de calm și de liniște pentru a se putea gândi la toate acestea.

— Doamnă, n-ar fi mai bine să zăvorăsc ușa? Răufăcătorii aceia ar putea să apară în orice clipă!

— Bine, fă-o!

O auzi pe Eliza trăgând zăvoarele, urcând apoi scara, și scoase un oftat de ușurare.

Privirile i se opriră asupra omului din fotoliu, apoi asupra telefonului. Trebuia să sune imediat la poliție. Dar în loc să o facă, ea continua să stea pe gânduri.

Ideile cele mai neașteptate și mai oribile i se învălmășeau în minte. Falsa telegramă! Ce legătură avea oare cu asasinatul? Dacă Eliza n-ar fi rămas din proprie inițiativă și dacă locuința ar fi fost pustie, ea, Virginie, ar fi descuiat, faptul că-și va uita cheia nefiind prevăzut, și s-ar fi aflat în prezența unui om asasinat, același care în ajun o șantajase și-i estorcaseră 40 de lire. Evident, ar fi putut da explicații. Dar ar fi părut explicațiile ei verosimile?

George nu pricepuse nimic și toți oamenii de bun-simț vor fi, cu siguranță, de părerea lui.

Acele scrisori nu fuseseră nicidecum scrise de ea, dar putea s-o dovedească? Își apăsă mâinile pe frunte.

Ce era de făcut? Cine-i dăduse drumul înăuntru acestui om? Eliza? Cu siguranță că nu! I-ar fi spus numaidecât!

Misterul devenea din ce în ce mai complicat.

Să-i telefoneze lui George? Avea nevoie de un bărbat calm, energic, lucid care s-o îndrume și s-o ajute. Nu, nu George! El nu s-ar gândi decât la un singur lucru: propria lui carieră, și va refuza să fie amestecat într-o poveste atât de încâlcită.

Atunci cine? Chipul i se luminează brusc. Bill! Bineînțeles! Bunul și amabilul Bill!

Desprinsese receptorul și ceru să vorbească cu domnul Eversleigh. I se răspunse că tocmai plecase la Chimneys.

— Nenorocire! Țipă Virginie trântind receptorul. Era cumplit să fii închisă într-o cameră cu un cadavru fără să poți vorbi cuiva despre asta. În clipa aceea răsună soneria.

Virginie se ridică grăbită. Eliza era sus și, cu siguranță, nu auzea. Avântându-se spre vestibul, trase zăvoarele cu care Eliza ferecase ușa, și o deschise larg. În prag se afla șomerul.

Virginie lăasă să se audă un oftat de ușurare.

— Intrați, zise ea. Veniți exact la momentul oportun. S-ar putea să am ceva de lucru pentru dumneavoastră.

Îl introduse în sufragerie, îi oferă un scaun, se așeză în fața lui și îl privi cu atenție câteva clipe.

— Scuzați-mă, zise ea, dar. Sunteți. Vreau să spun.

— Mi-am făcut studiile la Eton și Oxford, spuse tânărul. Asta voiati să mă-ntrebați?

— Oarecum, recunosc Virginie.

— Declasat și decăzut din cauza totalei mele inaptitudini pentru orice muncă sistematică și regulată. Sper că treaba pe care mi-o veți propune nu este conformă uzanțelor.

Pe buzele tinerei se ivi un surâs.

— Absolut nonconformistă, fiți fără teamă.

— Perfect, spuse tânărul cu un ton satisfăcut.

Virginie aruncă o privire aprobatoare asupra chipului lui bronzat și a corpului său suplu dar musculos.

— Înțelegeți, zise ea, mă aflu într-o situație dificilă și neașteptată, și majoritatea prietenilor mei sunt prea. Prea sus puși. Amestecându-se în această poveste ar putea să aducă prejudicii reputației lor.

— Eu n-am ce reputație să pierd. Spuneți-mi deci deschis despre ce este vorba.

— În camera de alături se află un cadavru, zise Virginie. Un bărbat care a fost asasinat și nu știu ce să fac cu el.

Spuse cuvintele cu tot atâta ingenuitate ca o fetiță, iar tânărul câștigă imens în stima ei când nu lăasă să se vadă nici

cea mai mică uimire. S-ar fi spus că în fiecare zi auzea astfel de constatări.

— Perfect, spuse el. Întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe detectivul amator. Trebuie să merg să examinez cadavrul, sau vreți să mă informez mai întâi asupra circumstanțelor în care a murit?

— Împrejurările sunt puțin cam ciudate. Omul acesta a venit ieri aici, pentru prima dată. Avea la el niște scrisori. Scrisori de dragoste. Semnate cu numele meu.

— Dar nu dumneavoastră le scriseserăți, zise calm tânărul. Virginie îl privi uimită.

— De unde știți?

— Simplă deducție. Nu sunteți dumneavoastră femeia care să iubească pe ascuns și căreia să-i fie frică de descoperiri. Continuați.

— Vroia să mă șantajeze și. Și. Nu știu dacă mă veți înțelege dar. L-am lăsat s-o facă.

El dădu din cap, surâzând.

— Ba da, înțeleg. Este o senzație nouă și vroiați să vedeți ce veți simți.

— Exact asta a fost! Ce om inteligent sunteți!

— Într-adevăr, sunt foarte inteligent, spuse modest tânărul. Dar trebuie să știți că majoritatea oamenilor nu ar înțelege punctul nostru de vedere. Ce vreți, oamenii sunt lipsiți de imaginație!

— Aveți dreptate. I-am spus tipului să se întoarcă azi, la ora șase. Când m-am întors acasă – m-ați văzut – am găsit o telegramă falsă din cauza căreia tot personalul mi-a plecat la țară. Nu mai este aici decât camerista mea, Eliza. Am intrat în salon ca să telefoniez la poliție și aici l-am găsit asasinat pe acel bărbat.

— Cine i-a dat drumul în casă?

— Nu știu. Dacă ar fi făcut-o camerista, mi-ar fi spus. Tânărul se ridică.

— Să vedem corpul. După aceea vom hotărî.

Virginie o luă înainte, arătându-i drumul.

În pragul salonului, ea se opri.

— À propos, zise ea, nu mi-ați spus cum vă numiți.

— Numele meu? Anthony Cade.

IX. Anthony îl pune într-un cufăr.

Surâzând ușor, Anthony o urmă pe Virginie. Evenimentele luaseră o întorsătură neașteptată. Dar, aplecându-se peste corpul chircit în fotoliu, el deveni din nou grav.

— Nu s-a răcit încă. Bărbatul acesta a fost omorât acum o jumătate de oră, poate mai puțin.

— Chiar înaintea întoarcerii mele?

— Într-adevăr. Desigur, camerista dumneavoastră nu a intrat aici.

— Nu.

— Știe că ați fost în camera asta?

— Da. Am ieșit de aici pentru spune ceva.

— După ce ați descoperit cadavrul?

— Da.

— Și nu i-ați spus nimic despre el?

— Nu. Ar fi făcut, cu siguranță, o criză de nervi, iar eu aveam nevoie de liniște pentru a reflecta. Văd că nu sunteți de acord. De ce?

— Fiindcă dacă ea ar fi descoperit corpul în același moment cu dumneavoastră, sau aproape în același moment, afacerea ar fi fost mult mai simplă. Am fi avut o dovadă că bărbatul a fost asasinat înaintea întoarcerii dumneavoastră acasă.

— Ah! Iar acum se poate pretinde că a fost asasinat după! Pricep.

În timp ce ea reflecta la această nouă dificultate, el o studia: categoric, era nu numai frumoasă ci și inteligentă și curajoasă.

— Dar cum se face că Eliza nu a auzit zgomotul împușcăturii? Murmură ea. Prin fereastra deschisă, se auzi pocnetul unui pneu spart.

— Iată și răspunsul, zise Anthony. La Londra un astfel de zgomot poate să treacă neremarcat.

Virginie, oarecum tulburată, se întoarse spre interlocutorul său.

— Pare italian, remarcă ea.

— Într-adevăr, este un italian. Chelner la restaurant și

servitor la hotel, ca meserie. Șantajist doar din când în când. Poate că se numește Giuseppe.

— Cerule! Exclamă Virginie. Ești cumva Sherlock Holmes?

— Nu, din nefericire! Vă voi explica de ce l-am recunoscut. Dar mai întâi, spuneți-mi dacă i-ați dat cu adevărat bani acestui om?

— Da. 40 de lire.

— Asta-i rău! Zise Anthony fără să manifeste totuși vreo surpriză. Acum, arătați-mi telegrama.

În timp ce-o examina, chipul lui deveni și mai grav.

— Unde vă aflați azi după-amiază?

— Jucam tenis la Ranelagh.

— Și depeșa a fost expediată de la poșta din Bornes, de alături. Ați fi putut-o expedia chiar dumneavoastră.

Virginie simțea cu oroare rețeaua unor fire misterioase strângându-se în jurul ei.

Anthony își scoase batista și apucă cu ea revolverul.

— Noi,ăștia, criminalii, se scuză el, trebuie să fim prudenți, trebuie să ne ferim de amprente digitale!

Simți brusc că încremenește. Toată atitudinea i se schimbă. Întrebă sever:

— Doamnă Revel (ea-l asculta cu atâta neliniște încât nici nu remarcă măcar că-i spunea pe nume), ați mai văzut revolverul acesta înainte?

— Nu, niciodată, spuse ea uimită.

— Sunteți sigură de asta?

— Absolut sigură.

— Ați avut vreodată un revolver?

— Nu!

— Sigur?

— Absolut sigur!

— Atunci de unde vine jucăria asta?

El îi întinse revolverul pe care era gravat un cuvânt: Virginie.

— Oh, dar este imposibil! Exclamă Virginie.

Mirarea ei era atât de sinceră încât Anthony nu putu să creadă că ar fi simulat ceva.

— Luați loc, zise el calm. Povestea asta este mai cumplită

decât am fi crezut. Să ne gândim la niște ipoteze. Nu sunt decât două. Adevărata Virginie – vreau să spun cea care a scris scrisorile – a descoperit urma șantajistului, l-a ucis, a lăsat revolverul să-i cadă, a luat scrisorile și a fugit. Este posibil?

— Poate, murmură Virginie.

— Cealaltă ipoteză este mai interesantă. Cei care voiau să-l omoare pe Giuseppe, intenționau să vă și incrimineze în același timp. Ei ar fi putut foarte ușor să-l ucidă în altă parte, dar au făcut niște eforturi teribile ca să-l omoare tocmai în acest loc, aici, la dumneavoastră. Și este evident că se știu multe despre dumneavoastră, despre cabana dumneavoastră de la Datchet, despre felul în care sunt organizați servitorii și despre faptul că azi după-amiază vă aflați la Ranelagh, la tenis. Aveți dușmani, doamnă Revel?

— Oh, Doamne, nu! Nu cred!

— Acum este bine să stabilim ce vom face. Avem două posibilități: Planul A: telefonăm la poliție, le povestim întâmplarea și avem încredere în poziția socială și în trecutul dumneavoastră fără pată. Planul B: o tentativă de-a lui Anthony Cade de a ascunde corpul. Desigur, înclinațiile mele naturale mă sfătuiesc să optez pentru planul B. Întotdeauna am vrut să știu dacă am abilitatea necesară ca să șterg urmele unei crime, dar o urmă de sentimentalism m-a împiedicat să vărs sânge. Cu toate acestea, consider că prima cale este mai rezonabilă. Poate că s-ar putea face un fel de compromis, să telefonăm la poliție dar să suprimăm revolverul și scrisorile. Dacă le mai are asupra lui!

Anthony scotoci rapid prin buzunarele mortului.

— I s-a luat tot, anunță el. Aceste scrisori blestemate încă ne vor mai da de furcă! Nu mai are nimic asupra lui. Ia te uită, ce mai este și asta? O bucățică de hârtie care s-a agățat de nasturele cusut în interiorul buzunarului!

Scoase bucățica de hârtie și o examinează la lumină.

— Nu-i decât un fragment, din nefericire. Chimneys, ora 11 și 45 minute, joi. S-ar zice că-i vorba de o întâlnire!

— Chimneys? Exclamă Virginie. Asta-i extraordinar!

— De ce-i extraordinar? Un loc prea aristocratic pentru un tip sărac ca acesta?

— Mă duc eu însămi în seara asta la Chimneys. Sau mai bine zis, trebuia să mă duc.

Anthony se întoarse brusc spre ea.

— Cum? Mai spunei încă o dată, vă rog!

— Trebuia să mă duc la Chimneys astă seară, repetă Virginie.

Anthony fluieră încetișor.

— De data asta încep să-nțeleg! Probabil că cineva vroia cu orice preț să vă împiedice să ajungeți la Chimneys!

— Știu că vărul meu George Lomax vroia să mă împiedice, zise Virginie surâzând. Dar nu pot să cred că ar fi un asasin.

Anthony nu mai zâmbea. Era adâncit în gânduri.

— Dacă veți telefona la poliție, nu veți putea, cu siguranță, să ajungeți la Chimneys nici în seara asta, nici mâine. Și aș vrea să vă duceți acolo. Cred că asta o să vă ajute să-i descoperiți pe prietenii noștri necunoscuți. Doamnă Revel, vreți să mă lăsați pe mine să mă ocup de afacerea asta?

— Vom urma deci planul B?

— Chiar așa. Mai înainte de orice, trebuie să ne debarasăm de camerista dumneavoastră. Este posibil?

— Bineînțeles!

Virginie ieși în hol și strigă:

— Eliza! Eliza!

— Doamnă?

Anthony auzi un dialog rapid, apoi ușa de la intrare se deschise și se închise. Virginie reveni în salon.

— A plecat. Am trimis-o să caute un flacon de parfum, spunându-i că magazinul respectiv este deschis până la ora opt seara. Desigur, nu-i așa, dar nu face nimic. Trebuie să ia trenul pentru Chimneys fără să mă aștepte și fără să se mai întoarcă acasă.

— Bine, spuse Anthony făcând un semn aprobator. Acum să luăm măsuri în privința cadavrului! Mă văd obligat să recurg la o metodă veche și banală: aveți vreun cufăr în casă?

— Fără îndoială. Veniți cu mine la subsol.

Aici se aflau mai multe cufere. Anthony alege unul foarte larg și foarte adânc, cu un aspect respectabil.

— De asta mă voi ocupa singur, spuse el cu tact. Pregătiți-vă de plecare, în timpul acesta.

Virginie se supuse. Urcă la ea și se îmbracă în ținută de călătorie. Când coborî, Anthony o aștepta în hol cu un cufăr legat perfect în curele de jur împrejur.

— V-aș spune cu plăcere povestea vieții mele, zise el, dar cred că vom avea o seară mult prea agitată. Iată ce aveți de făcut: chemați un taxi și puneți-vă bagajele în el, inclusiv cufărul. Mergeți la Paddington și lăsați-l la bagaje. Voi fi pe peron. Când veți trece prin fața mea veți da drumul recipisei. O voi lua de jos și mă voi preface că v-o restitui, dar, în realitate, o voi păstra. Mergeți la Chimneys și fiți liniștită: răspund de rest.

— Vă sunt teribil de îndatorată, zise Virginie. Este de neiertat din partea mea să vă pun în brațe un cadavru, fără să vă cunosc măcar!

— De fapt asta mă distrează, replică Anthony cu nonșalanță. Dacă Jimmy Mcgrath, unul din prietenii mei, ar fi aici, v-ar spune că, de îndată ce apare undeva o afacere complicată, trebuie să-mi fac și eu apariția.

Virginie îl privea cu gura căscată.

— Ce nume ați pronunțat? Jimmy Mcgrath?

Anthony o privi pătrunzător.

— Da. De ce? Ați auzit vorbindu-se despre el?

— Da. Nu demult. Domnule Cade, trebuie să vă vorbesc; puteți veni la Chimneys.

— Mă veți revedea curând, doamnă Revel, vă promit. Până atunci să ieșim separat: unul dintre conspiratori, pe furiș, pe scara de serviciu, celălalt – mândru, pe ușa principală, în întâmpinarea taxiului!

Planul se desfășură conform previziunilor sale. Anthony, care luase de asemenea un taxi, o așteptă pe Virginie pe peron și intră în posesia recipisei. Se duse apoi într-un garaj vecin, închirie o mașină modestă și, întorcându-se la gară, scoase cufărul de la bagaje.

Pe drumul pe care o luă, și care ducea către periferia Londrei, era un trafic intens și era imposibil să fie regăsite aici urme de pași ori de roți. Într-un loc discret, Anthony se opri, coborî din mașină și, cu puțin noroi, făcu în așa fel încât numărul acesteia deveni invizibil. Apoi, după ce se asigură că nu trece nici o mașină, deschise cufărul, scoase din el cadavrul lui Giuseppe, îl așează în șanțul de pe marginea drumului în așa fel încât să nu fie descoperit de lumina farurilor, apoi se urcă în mașină și plecă.

Totul nu durase decât un minut și jumătate. Făcu un ocol la dreapta, întorcându-se la Londra prin Burnham Beeches. Acolo opri din nou și, alegând unul dintre copacii uriași ai pădurii, se cocoță în el, nu fără greutate. Din fericire drumul era pustiu. Printre crengile cele mai de sus ale copacului zări o scobitură în scoarță și introduse aici un mic pachet legat zdravăn.

„E o idee bună să ascund aici revolverul, își spuse Anthony. Toată lumea își îndreaptă cercetările spre pământ, niciodată în aer! Și, la Londra, puțini sunt oamenii capabili să se cațere într-un copac”.

Întors la gara din Paddington, el dădu din nou cufărul la bagaje – de data aceasta într-o altă sală – făcu plinul la mașină și plecă la Chimneys. Stomacul lui visa nostalgic la un biftec bun însoțit de cartofi prăjiți, dar Anthony nu avea să mănânce.

Era ora zece și jumătate seara când își opri mașina pe drumul ce mergea de-a lungul parcului de la Chimneys. Escaladând zidul, traversă în fugă aleile, mai lungi decât și-ar fi închipuit, și se opri la o oarecare distanță de castelul ale cărui aripi se conturau în întunericul nopții. Undeva, departe, se auzi un orologiu bătând de trei sferturi.

Unsprezece și patruzeci și cinci. Ora scrisă pe bucățița de hârtie găsită în buzunarul mortului. Anthony era acum lângă scară, cu ochii ridicați spre ferestre. Totul părea adormit.

— Se culcă devreme domnii diplomați, murmură Anthony.

Deodată auzi distinct zgomotul unei împușcături. Anthony se întoarse repede. Cineva trăsesese cu arma în interiorul

castelului, era sigur de asta. Așteptă câteva minute, dar tăcerea persista. În cele din urmă el se apropie de una din ferestrele mari ce dădeau spre terasă și încercă s-o deschidă. Era închisă. Celelalte – de asemenea. Nimeni nu-i auzi tentativele. Totul părea adormit. Să se fi înșelat? Să se fi auzit oare împușcătura din altă parte? Puțin cam neliniștit, își abandonează investigațiile și hotărăște să se întoarcă.

La jumătatea drumului, se opri și privi din nou casa. Deodată, una dintre ferestrele primului etaj se luminează. Dar, după o secundă, lumina se stinse și întregul Chimneys rămase din nou învăluit în întuneric, într-o tăcere de moarte.

X. Chimneys.

Inspectorul Badgeworthy, înalt, masiv, impozant, clasa niște hârtii în biroul lui. Subalternul său Johnes, îl privea respectuos.

Telefonul sună și inspectorul desprinde greoi receptorul.

— Alo! Da, postul de poliție. Market Basing. Inspectorul Badgeworthy la telefon. Ce! Cum?

Toată atitudinea inspectorului se schimbă. Se vedea clar că interlocutorul îi era superior cu mult, așa cum și el era superior ofițerului de poliție de alături.

— Da, mylord? Scuzați, mylord? Ce ați spus, mylord?

Urmă o tăcere lungă, în cursul căreia inspectorul Badgeworthy asculta cu atenție în timp ce expresia feței i se schimba fără încetare. În cele din urmă puse receptorul în furcă, după ce pronunță energic:

— Imediat, mylord!

Plin de importanță, se întoarse spre Johnson;

— Din partea lordului Caterham, de la Chimneys. A avut loc un asasinat!

— Un asasinat! Murmură Johnson, impresionat.

— Da, un asasinat adevărat, repetă inspectorul cu satisfacție. Unul dintre invitații lordului Caterham, un gentleman străin, a fost ucis cu un foc de revolver. I s-a găsit cadavrul lângă o fereastră deschisă. Există urme de pași pe terasă și pe peluză. Sper să nu fie șterse până la sosirea noastră! Să mergem. Pe drum, îl vom lua cu noi și pe doctorul Cartwright ca să-l

ducem la Chimneys.

Badgeworthy era într-al nouălea cer. Un asasinat! La Chimneys! Scandal! Anchetă! Senzație! Inspectorul Badgeworthy este însărcinat cu afacerea. Descoperă urme extraordinare. Arestare senzațională. Promovare a numitului inspector.

„Numai de n-ar veni Scotland Yard-ul să-mi ia afacerea”. Gândul acesta îi paraliză tot entuziasmul. Nu era, vai! Decât foarte probabil amestecul Scotland Yard-ului din moment ce era vorba de Chimneys!

Luându-l cu sine pe doctorul Cartwright, porniră spre Chimneys. Trecând prin fața hanului. „La jucătorii de crichet”, doctorul remarcă în pragul ușii prezența unui tânăr.

— Ia te uita! Un străin, zise el. Nu l-am văzut ieri. Probabil că a sosit seara.

— În orice caz nu cu trenul, replică Johnson, care era întotdeauna la curent cu plecările și sosirile trenurilor deoarece fratele lui era șeful gării.

— Cine se află acum la Chimneys? Întrebă doctorul.

— Lady Eillen, care a sosit cu trenul de ora trei și patruzeci de minute împreună cu doi tineri – un american și un ofițer – amândoi fără valeți! Mylord a venit la ora cinci și patruzeci de minute, împreună cu un domn străin – victima, poate?

— Și cu valetul său. Domnul Eversleight a sosit cu același tren. Doamna Revel a venit cu trenul de șapte și douăzeci și cinci de minute, în același timp cu un domn chel, cu un nas coroiat, iar camerista doamnei Revel, la ora opt și cincizeci și șase de minute.

Johnson se opri fără suflu.

— Și la han nu a descins nici un călător?

— Niciunul.

— Probabil că a venit cu mașina, remarcă inspectorul.

Informează-te despre el la han, Johnson. Este foarte bronzat, și are și el aparența unui străin. Cu oamenii aceștia, nu se știe niciodată!

Și inspectorul dădu din cap cu aerul cuiva care nu se lasă păcălit.

Mașina intră pe poarta cea mare și străbătu parcul de la Chimneys. Este inutil să vorbim despre această reședință seniorială a cărei descriere exactă poate fi găsită în ghidul Castele istorice din Anglia.

Fură primiți de un servitor bătrân, cu părul alb și a cărui fizionomie – ca de altfel și atitudinea și gesturile – părea să spună: „Nu suntem obișnuiți ca între zidurile acestui castel să aibe loc asasinate. Dar să facem față dezastrelor, adunându-ne tot sângele rece de care dispunem. Mai bine să murim decât să lăsăm să se vadă că am fi fost afectați!”

— Mylord vă așteaptă, spuse el. Pe aici, vă rog.

Îi conduse într-un budoar micuț, unde se retrăsese lordul Caterham care evita luxul prea seniorial al marilor saloane, și îi anunță:

— Domnul doctor Cartwright. Domnul inspector de poliție.

Lordul Caterham se plimba de colo-colo prin încăpere. Era foarte agitat.

— În sfârșit, iată-te, inspectore! Ce mai faci, Cartwright? Ce părere ai de afacerea asta oribilă? Iată-ne într-o situație groaznică!

Lordul Caterham, care-și trecea fără încetare mâna prin părul alb ciufulit, avea mai puțin ca oricând înfățișarea unui marchiz.

— Unde se află cadavrul? Întrebă doctorul.

— În sala Consiliului, acolo unde l-am găsit. Nu m-am atins de el.

— Foarte bine, mylord, aprobă inspectorul, scoțând un carnet și un creion. Cine a descoperit corpul? Dumneavoastră personal?

— Dumnezeule, nu, de obicei eu nu mă scol la ora asta! O servitoare care i-a alertat pe ceilalți. Am fost trezit, am coborât din camera mea și v-am telefonat.

— Și ați identificat cadavrul ca fiind unul dintre invitați?

— Da, inspectore.

— Cum se numește?

Întrebarea aceasta simplă păru să-l tulbure pe lordul Caterham. Deschise gura, apoi o închise la loc. Spuse din nou,

în șoaptă.

— Numele său?

— Da, mylord.

— Numele său, zise lordul lungind silabele, numele său cred, adică. Da, fără îndoială. Numele său era Stanislas. Contele Stanislas.

Răspunsul lordului Caterham era atât de bizar că inspectorul rămase, privindu-l, cu gura căscată. Dar, chiar în clipa aceea, spre marea satisfacție a marchizului aflat în încurcătură, o tânără intră în încăpere. Înaltă, subțire, brunetă, cu un chip de fetișcană și o alură băiețească, lady Eileen Brent, zisă și Chiffonnette, fiica mai mare a lordului Caterham, avea un farmec deloc sofisticat dar, totuși, de netăgăduit.

— I-am telefonat lui George Lomax, tată. Va veni numaidecât. Ne recomandă „discreție absolută”.

Tatăl tinerei bombăni:

— Bănuiam eu că ne va recomanda o idioțenie oarecare! De îndată ce va veni aici, mă voi spăla pe mâini de toată afacerea! Dă dispozițiile necesare, Chiffonnette, pentru ca surioarele tale să nu coboare în dimineața asta ci să rămână sus, împreună cu guvernanta lor.

— Bine, tată. Fetele aste sunt cumplit de curioase. Dar domnișoara Brun le va supraveghea!

— Omul asasinat se numește într-adevăr contele Stanislas, nu-i așa? Întrebă din nou medicul.

Tatăl și fiica schimbă o privire, apoi marchizul zise cu demnitate:

— Dar bineînțeles. Doar v-am spus mai adineauri.

— Doar că, replică doctorul, clipind imperceptibil din ochi, nu prea păreați atât de sigur.

Lordul Caterham îl privi cu reproș.

— Veniți în sala Consiliului, doctore!

Inspectorul îi urmă, aruncând în jurul lui priviri pătrunzătoare, ca pentru a descoperi urmele trecerii asasinului îndărătul zidurilor sau pe ramele tablourilor.

Lordul Caterham scoase din buzunar o cheie și descuie ușa. Sala consiliului, împodobită cu niște superbe mobile vechi și

cu portretele tuturor membrilor – morți sau vii – ai familiei Caterham, avea trei ferestre mari care dădeau spre terasă.

La stânga, între ușă și fereastră, zăcea corpul unui bărbat, cu brațele încrucișate.

Doctorul Cartwright îngenunche lângă corp. Inspectorul se apropie de fereastră. Pe terasă și pe scară se vedeau urme de pași.

— Ar trebui să existe și înăuntru, remarcă inspectorul. Pe parchet ar fi vizibile.

— Poate că au fost șterse, explică Chiffonnette, pentru că servitoarea a lustruit o parte a parchetului, când a intrat aici dimineața. Camera era întunecată; ea s-a dus drept la ferestre, a tras draperiile și nu a văzut corpul ascuns de masa din mijloc. Nu l-a zărit decât în momentul în care a trecut de cealaltă parte a mesei.

— Când domnul Lomax de la Wyverne Abbey va sosi, inspectore, declară lordul Caterham, va putea să vă ajute mai bine decât mine. Afacerea aceasta îl privește și vă va explica, desigur, ce și cum!

Și fără să mai aștepte vrem răspuns, mylord se retrase.

— Blestematul de Lomax! Să mă pună într-așa o situație! Ce mai este, Tredwell?

Servitorul cu părul alb se înclină cu respect.

— Mi-am luat libertatea, mylord, să devansez ora prânzului. Va fi servit în sufragerie.

— Sunt prea tulburat pentru a mânca, oftă Caterham. Mult prea tulburat!

Cu toate acestea, lordul Caterham intră în sufragerie urmat de Chiffonnette, și aruncă o privire spre masa plină cu bucate apetisante.

— Ce nenorocire să nu ai poftă de mâncare! Gemu el, servindu-se din plin cu jambon și cu delicioase bucăți de morua² și turnânduși cafea în ceașcă. Medicul îmi prescrie calm, calm și iar calm. Dar cum dracu să beneficiaz de calm dacă Lomax mă obligă să organizez un weekend politic cu asasinat?

Se auzi zgomotul unei mașini apropiindu-se de casă.

— Lomax! Exclamă Chiffonnette ieșindu-i repede înainte.

— Iei masa cu noi, dragul meu? Zise ospitalier lordul Caterham. O omletă? Cei?

Făcând un gest nerăbdător, George Lomax refuză.

— Este o catastrofă îngrozitoare! Îngrozitoare!

— E într-adevăr teribil! O ceașcă de cafea?

— Nu, nu. Afacerea trebuie să fie înăbușită. Trebuie s-o înăbușim cu orice preț! Este o calamitate națională.

Concesionarea petrolului este pierdută. Herzoslovia. Anglia. Pacea Europei.

— Dragă, nu te mai omorî. Acordă-ți ceva timp și servește-ți masa.

— Nu pot. Am altceva de făcut. Cum vom proceda? Ați spus deja cuiva?

— Nu știm decât noi, eu și Chiffonnette. Și poliția locală. Și medicul. Și tot personalul.

George lăsa să se audă un geamăt.

— Trebuie să-ți revii, sărmane prietene! Te asigur că ar trebui să bei un păhărel pentru a te reconforta. Ce vrei, poți înăbuși o afacere, dar nu un cadavru! Trebuie, totuși, să-l îngropăm. Este o situație nefericită, dar n-avem ce-i face.

— Ai dreptate, Caterham. Poliția locală, ai spus? Nu-i suficient. Ne trebuie Battle.

— Cine?

— Inspectorul șef de la Scotland Yard. Un bărbat de o discreție absolută. Și de o abilitate remarcabilă. Tot el ne-a salvat și când am avut povestea aceea nenorocită cu fondurile partidului.

— Ce fonduri?

Dar privirea lui George Lomax o descoperi la timp pe Chiffonnette. În fața femeilor trebuie să fii discret.

— Îți voi vorbi despre asta altă dată, dragul meu. Acum nu avem timp de pierdut. Trebuie să trimit câteva depeșe.

— Scrie-ți-le, iar Chiffonnette ți le va telefona la poștă.

George Lomax scoase un stilou și începu să scrie cu o viteză incredibilă. Îi înmână lui Chiffonnette prima telegramă și ea o citi cu interes.

— Doamne, Dumnezeu! Ce nume! Exclamă ea. Baronul cum?

— Baronul Lopretjzyl.

— Bieții funcționari de la telegraf!

George continuă să scrie. Apoi, lăsând în mâna lui Chiffonnette rezultatul muncii sale, i se adresează stăpânului casei:

— Caterham, cel mai bine ar fi să.

— Da? Întrebă neliniștit acesta din urmă.

— Să lași toată povestea asta în mâna mea.

— Dar bineînțeles, răspunse cu vioiciune lordul Caterham. Chiar așa intenționez să fac. Îi vei găsi pe inspectorul de poliție și pe doctorul Cartwright în sala Consiliului. Dragul meu Lomax, îți las castelul Chimneys la dispoziție. Poți face tot ceea ce dorești.

Și lordul Caterham dispăru, ieșind pe o ușită. Chiffonnette, urmărindu-i retragerea precipitată cu o privire în care se deslușea un dispreț afectuos, se întoarse spre Lomax:

— Dacă veți avea nevoie de ceva, domnule Lomax, spuneți-mi. Voi veghea în acest sens.

— Vă mulțumesc, lady Eileen. Până atunci, vă cer să expediați numaidecât aceste telegrame. Trebuie ca inspectorul șef Battle de la Scotland Yard să sosească cât mai curând posibil! Cine este asasinul? Cine a zădărnicit planurile diplomației engleze și ale sindicatului panbritanic atacând o atât de nobilă pradă? Ce-i cu urmele acelea de pași de pe terasă, despre care mi s-a vorbit? Discreția absolută nu ne va împiedica să descoperim și să pedepsim pe răufăcătorul care a îndrăznit să atenteze la interesele Marii Britanii! Pacea Europei.

— Domnule Lomax, zise Chiffonnette, rezervați toate astea pentru viitorul dumneavoastră discurs în Parlament! Iar până atunci, n-ați vrea să mă urmați în sala Consiliului? Cadavrul știți dumneavoastră cui se află acolo.

XI. Inspectorul șef Battle sosește.

Zadarnic spera lordul Caterham să scape din ghearele lui Lomax. Când se întoarse, spre prânz, dintr-o plimbare mai

lungă, încercând să treacă neremarcat și să se retragă în camera sa, el fu, ca să zicem așa, târât cu forța de marele diplomat în sala Consiliului unde se afla acum colonelul Melrose, ofițer superior de poliție, și un necunoscut de talie mijlocie, cu un chip atât de lipsit de expresie, atât de neutru încât devenea remarcabil.

— Inspectorul șef Battle a sosit de o jumătate de oră, explică Lomax. El a examinat totul împreună cu inspectorul Bagdeworthy și cu doctorul Cartwright. Acum dorește să ne pună întrebări.

Luară loc cu toții iar George Lomax declară:

— Este inutil să-ți spun, Battle, că este un caz deosebit care cere din partea noastră o discreție absolută.

Inspectorul șef făcu un ușor semn afirmativ, dincolo de care, în ciuda curtoaziei sale neutre și severe, lordul Caterham ghici o ironie voalată care îl făcu imediat mult mai simpatic pe asul de la Scotland Yard.

— Perfect, domnule Lomax. Numai să nu-i ascundeți nimic poliției. Victima, mi s-a spus, era cunoscută de către personal sub numele de contele Stanislas. Este numele său adevărat?

— Nu.

— Și care era numele său real?

— Prințul Mihail de Herzoslovacia.

Battle nu lăsa să se vadă nici o urmă de mirare.

— Și care era scopul vizitei sale la Chimneys? O partidă de vânătoare? Nimic altceva?

— Ba da, Battle. Mai era ceva. Dar trebuie să juri că secretul.

— Dar da, domnule Lomax. Bineînțeles.

— Află deci că prințul Mihail venise aici să-l întâlnească pe domnul Herman Isaacstein. Era vorba de acordarea unui împrumut în anumite condiții.

— Care anume?

— Asta rămânea de stabilit. Dar prințul Mihail se angaja ca, în cazul venirii sale la tron, să dea anumite concesiuni petrolifere companiilor reprezentate de domnul Isaacstein. Guvernul englez se declara gata să-l secondeze pe prințul Mihail, având în vedere simpatiile sale pro engleze.

— Înțeleg, zise inspectorul șef Battle. Prințul Mihail vroia bani. Domnul Isaacstein vroia petrol și guvernul englez era gata să binecuvânteze această sfântă alianță. Mai rămâne o întrebare: mai pândea cineva aceste concesiuni?

— Un grup de financiari americani făcuseră Alteței Sale niște propuneri.

— Dar fără succes?

— Simpatiile prințului Mihail, repetă George Lomax, erau pro britanice.

Inspectorul șef nu insistă.

— Lord Caterham, vă rog să-mi spuneți dacă am o noțiune clară în legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri seară. V-ați dus să-l luați pe prințul Mihail de la Londra și ați sosit la Chimneys cu el și cu valetul său, un herzoslovac numit Boris Anchonkoff. Aghiotantul său, căpitanul Andrassy, a rămas în oraș. La sosire, prințul a declarat că este foarte obosit și s-a retras în apartamentul lui, unde i-a fost servită cina. Nu a văzut pe niciunul dintre ceilalți invitați. Este exact?

— Absolut exact.

— Azi dimineată, în jurul orei opt fără un sfert, o servitoare a descoperit cadavrul. Doctorul Cartwright l-a examinat și a constatat că moartea i-a fost cauzată de glonțul unui revolver. Arma nu a putut fi găsită și nimeni din casă nu pare să fi auzit zgomotul. Dar victima avea la mână un ceas brățară, al cărui geam s-a spart din cauza căderii și care, în consecință, s-a oprit, marcând ora douăsprezece fără un sfert: știm deci ora crimei. La ce oră v-ați culcat dumneavoastră, personal?

— Tocmai că foarte devreme. Lipsea antrenul, nu se simțea nici un elan și. Pe scurt, ne-am despărțit pe la ora zece și jumătate.

— Mi i-ați putea descrie, lord Caterham, pe toți cei ce se află aici?

— Dar – cred că este evident că asasinul a venit din afară? Inspectorul șef zâmbi.

— Fără îndoială, fără îndoială. Totuși mi-ar plăcea să știu cine se află în casă. Deformație profesională.

— Ei bine, se găsea aici prințul Mihail de Herzoslovacia și

valetul său, domnul Herman Isaacstein, domnul Eversleigh.

— Care lucrează în subordinea mea la Ministerul Afacerilor Străine, remarcă George Lomax cu condescendență.

— Și care cunoștea motivul vizitei prințului Mihail la Chimneys?

— Probabil că avea o oarecare bănuială, dar nu am considerat că-i necesar să-i dezvălui complet secretul, replică plin de emfază Lomax.

— Și apoi, lord Caterham?

— Mai este și. Așteptați. Domnul Hiram Fish.

— Cine este acesta?

— Un american care mi-a fost recomandat de către domnul Lucius Gott, de care poate că ați auzit vorbindu-se?

Inspectorul șef zâmbi. Cine nu auzise vorbindu-se de multimilionarul Gott?

— Dorea mult să-mi vadă colecția de autografe. Aceea a domnului Gott este de neegalat, dar am și eu câteva comori, iar domnul Fish ardea de nerăbdare să le admire. Cum domnul Lomax mi-a propus să invit în acest weekend multe persoane care nu fac parte din scena politică, tocmai pentru a dejuca orice bănuială, am profitat de ocazie pentru a-l chema pe domnul Fish. Asta în ce-i privește pe bărbați. Cât despre femei, nu există decât una singură, doamna Revel care și-a adus, din câte știu, și camerista. În afară de invitați, se mai află aici și fiica mea cea mare, celelalte două mai mici și guvernanta lor precum și tot personalul castelului.

Lordul Caterham se opri să-și tragă sufletul.

— Vă mulțumesc, spuse detectivul. Aceste informații sunt totuși necesare.

— Fără îndoială, nu-i așa, zise George, asasinul a intrat pe fereastră?

Battle reflectă câteva clipe, apoi răspunse lent:

— Existau urme de pași care conduceau spre fereastră și altele care se îndepărtau. Ieri la ora unsprezece și patruzeci a fost văzută o mașină oprindu-se pe drum, în fața parcului. La miezul nopții, un tânăr cu mașina a sosit la hanul „Jucătorii de crichet” și a luat o cameră. Și-a lăsat pantofii la ușă pentru

a-i fi lustruiți. Erau uzi și plini de noroi de parcă ar fi circulat pe cărările parcului.

George, foarte interesat, se aplecă spre inspector:

— Nu pot fi comparați pantofii cu urmele pașilor?

— Am făcut-o deja.

— Și?

— Sunt identici.

— Deci asasinul e descoperit! Exclamă George. Tânărul ăsta. De fapt, cum se numește?

— Anthony Cade.

— Acest Anthony Cade trebuie să fie urmărit imediat și arestat.

— Inutil să-l urmărim, zise inspectorul șef.

— De ce?!

— Fiindcă se află tot acolo.

— Cum?

— Lucru curios, nu-i așa? Iată un tânăr care, în mod normal, ar trebui să fugă. În loc de asta, el rămâne în apropiere și ne lasă tot timpul necesar pentru a-i compara pantofii cu urmele pașilor.

— Ce credeți despre asta? Întrebă ofițerul de poliție.

— Nu știu ce să cred și tocmai asta mă deranjează.

— Credeți. Începu colonelul Melrose.

Dar se întrerupse pentru că cineva bătea discret la ușă.

Tredwell, lacheul stilat, se afla în pragul ușii.

— Mylord, zise el adresându-i-se stăpânului său, un gentleman dorește să vă vadă pentru o problemă importantă care are legătură, dacă am înțeles bine, cu evenimentele din această dimineață.

— Cum se numește? Întrebă Battle.

— Domnul Anthony Cade, sir, dar dânsul afirmă că numele lui nu vă va spune nimic.

Cu toate acestea, anunțul păru să le spună ceva tuturor celor ce se aflau acolo, deoarece se priviră cu uimire.

— Ia te uită! Făcu lordul Caterham. Afacerea asta începe să mă distreze. Introdu-l, Tredwell. Introdu-l fără întârziere.

XII. Anthony își spune părerea

— Domnul Anthony Cade, anunță Tredwell.

— Străinul suspect de la hanul din sat, adăugă Anthony. Cu un instinct destul de rar întâlnit la un străin, el înaintă spre lordul Caterham. O privire rapidă îi fu suficientă pentru a intui poziția fiecăruia dintre cei aflați în încăpere.

„I. Scotland Yard-ul. II. Poliția locală. III. Gentleman excedat gata să facă un atac de apoplexie, probabil funcționar al guvernului.”

— Vă datorez scuze, continuă Anthony adresându-se tot lordului Caterham, pentru faptul că am pătruns la dumneavoastră fără nici o invitație. Dar mi s-a spus la „Jucătorii de golf sau de nu știu ce”, că la dumneavoastră s-a comis un asasinat și cred că vă voi putea ajuta la lămurirea afacerii.

Nimeni nu vorbi câteva clipe. Inspectorul Battle, pentru că era un bărbat experimentat care prefera să-i lase pe ceilalți să vorbească; colonelul Melrose pentru că era taciturn din fire; George Lomax pentru că, înainte de a pronunța un adevărat discurs, era obișnuit să primească un raport referitor la chestiune, iar lordul Caterham pentru că nu știa ce să spună.

În cele din urmă, pentru că ceilalți continuau să tacă și pentru că lui i se adresau cuvintele străinului, stăpânul casei fu obligat să răspundă.

— Hm. Da.,. Într-adevăr. Zise el. Vă rog să. Hm. Vă rog să luați loc.

— Vă mulțumesc, răspunse Anthony, așezându-se. George Lomax tuși.

— Și. Spuneți că puteți limpezi afacerea. Adică?

— Adică, explică Anthony, mă refer la faptul că ieri noapte, pe la ora douăsprezece fără un sfert, mi-am permis să intru fără autorizație pe proprietatea lordului Caterham – care mă va ierta, sper – și am auzit împușcătura. Pot, în orice caz, să vă spun ora exactă a crimei.

Își plimbă privirea peste cei care-l înconjurau, oprindu-și-o mai îndelung asupra lui Battle, a cărui fizionomie impasibilă părea să-i placă.

— Dar cred, adăugă el încetisor, că nu vă spun nici o

noutate.

— Adică, domnule Cade? Întrebă Battle la rândul lui.

— Adică, explică din nou Anthony, azi dimineață s-au întâmplat următoarele: îmi pusesem pantofii în fața ușii pentru a fi lustruiți. Când am vrut să-i iau, nu i-am mai găsit. Un tânăr ofițer mi-i luase. Atunci, cum 2 și cu 2 fac 4, m-am grăbit să vin aici pentru a mă justifica, dacă este posibil.

— Ați acționat foarte rezonabil, zise inspectorul Battle.

Anthony zâmbi.

— Apreciez rezerva răspunsului dumneavoastră, inspectore. Sunteți într-adevăr inspector, nu-i așa?

Lordul Caterham, care începuse, să simtă o oarecare simpatie pentru noul venit, interveni:

— Inspectorul șef Battle de la Scotland Yard, colonelul Melrose, ofițerul nostru superior, domnul Lomax.

Anthony îl privi atent pe George.

— Domnul George Lomax?

— Da.

— Am avut onoarea, domnule Lomax, să primesc ieri o scrisoare de la dumneavoastră.

George îl privi cu răceală, dorindu-și în sinea lui ca secretara sa, domnișoara Oscar, care-i redacta toate scrisorile și deci le cunoștea atât conținutul cât și cui îi erau adresate, să-i amintească ce putea avea în comun cu acest individ. Un personaj important ca George nu-și putea aminti toate detaliile.

— Cred, domnule Cade, zise el schimbând cursul conversației, că tocmai vă pregăteați să ne explicați ce faceați aici, la miezul nopții, în parcul lordului Caterham.

— Da, domnule Cade, spuneți-ne ce faceați aici, zise cu viu interes Caterham.

— Mă tem, spuse Anthony, că-i vorba de o poveste mai lungă. Permiteți?

Își scoase portțigaretul și își aprinse o țigară pregătindu-se pentru o lungă încercare. Era perfect conștient de pericolul care-l amenința. Într-un interval de douăzeci și patru de ore fusese amestecat în două crime diferite. După ce luase măsuri

privind un cadavru inducând astfel în eroare justiția, ajunse în locul unde s-a produs o a doua crimă, chiar în momentul comiterii ei. Pentru un tânăr căruia-i plac încurcăturile, fusese norocos, fără îndoială.

„America de Sud, își spuse el, nu-i nimic în comparație cu bătrâna și buna noastră Anglie.”

Era hotărât să spună tot adevărul, doar cu o mică modificare și o mare omisiune.

— Povestea începe, zise Anthony, cu trei săptămâni în urmă, la Bulawayo, avanpost al Imperiului. Dacă nu mă înșel, domnul Lomax a pronunțat recent un discurs despre „Anglia cea mare” și despre coloniile noastre din Africa. Am întâlnit acolo un vechi prieten de-al meu, domnul James Mcgrath.

George Lomax se foi pe scaunul său cu o exclamație înăbușită.

— În urma unei discuții pe care am avut-o, îmi dădu să-i rezolv în Anglia o misiune pe care nu dorea s-o îndeplinească personal. Cum tichetul pentru vapor era deja cumpărat pe numele lui, am călătorit ca fiind James Mcgrath. Mă întreb dacă nu cumva am comis o ilegalitate? Inspectorul șef Battle mi-o va spune cu siguranță și mă va amenda sau mă va închide cu această ocazie.

— Vă rog să vă continuați relatarea, sir, zise inspectorul șef Battle a cărui impasibilitate părea să ascundă un surâs.

— Sosit la Londra, am descins la Ritz, tot sub numele, de James Mcgrath. Eram însărcinat să înmânez unei edituri un anumit manuscris, dar înainte de-a o fi putut face, am fost vizitat de reprezentanții a două partide politice ale unui regat străin. Metodele unuia erau stricte și corecte, ale celuilalt – nu. M-am comportat în consecință. Dar, chiar în noaptea sosirii mele, unul dintre servitorii hotelului a pătruns prin efracție în camera mea și a-ncercat să mă jefuiască.

— Poliția nu a fost înștiințată, zise inspectorul șef Battle.

— Într-adevăr, cum nu a putut fura nimic, am preferat, de comun acord cu directorul hotelului, să trec sub tăcere incidentul. El vă va confirma spusele mele și vă va spune că respectivul servitor a dispărut. A doua zi, editorii mi-au

telefonat și mi-au propus să-mi trimită pe unul dintre angajații lor pentru a-i preda manuscrisul. Am consimțit, și acesta a fost înmănat respectivului funcționar. Cum n-am mai auzit vorbindu-se despre manuscris, presupun că editorii se află din fericire în posesia lui. Ieri, tot sub numele de James Mcgrath, am primit o scrisoare de la domnul George Lomax.

Anthony se opri. Începea să se amuze! George roși.

— Da, da, murmură el. Îmi amintesc acum. Știți, când ai o corespondență voluminoasă. De altfel, cum numele erau diferite, nu puteam ști într-adevăr.

Aici, domnul George Lomax, sigur de moralitatea sa ireproșabilă, ridică vocea:

— Îmi permit să vă declar în privința asta, domnule. Eh. Cade. Că această mascaradă mi se pare deplasată. Nu aveți dreptul să vă folosiți de numele altcuiva și consider că meritați să fiți admonestat sever, dacă nu chiar pedepsit, în numele justiției.

— În această scrisoare, continuă liniștit Cade, domnul Lomax făcea aluzie la manuscrisul pe care credea că-l mai am în stăpânire. Îmi mai transmitea și o invitație din partea lordului Caterham pentru a-mi petrece weekend-ul la Chimneys.

— Încântat să te văd, dragul meu! Zise marchizul. Mai bine mai târziu decât niciodată!

Scandalizat, George se încruntă.

Inspectorul șef Battle își fixă privirea impasibilă asupra lui Anthony.

— Asta explică prezența dumneavoastră ieri seară, aici? Întrebă el.

— Absolut deloc! Exclamă Anthony. Când sunt invitat pentru weekend la țară, n-am obiceiul să escaladez zidul, să mă foflez în parc ori să încerc să deschid fereastra de la parter. Intru pe ușa principală și-mi șterg picioarele pe ștergătorul de la ușă. Oricât de amabilă sau de atrăgătoare mi s-ar fi părut invitația lordului Caterham, am fost obligat s-o refuz pentru că le dădusem deja editorilor respectivul manuscris. Asta i-am și scris domnului Lomax! Dar, după ce i-am expediat răspunsul, mi-am adus aminte de ceva.

Se opri o clipă. Sosise și momentul critic.

— Trebuie să vă spun că, în cursul luptei mele nocturne cu servitorul de la Ritz, Giuseppe, acesta din urmă a scăpat o bucățică de hârtie pe care erau mâzgălite câteva cuvinte. Nu pricepusem nimic din ele, dar invitația de a-mi petrece weekend-ul la Chimneys mi le reaminti și le dădu un sens într-o oarecare măsură. Iată bucățica de hârtie, domnilor, priviți-o și dumneavoastră. Cuvintele pe care le veți citi sunt:

Chimneys, joi, ora unsprezece și patruzeci și cinci de minute.

Battle examinează cu atenție hârtia.

— Biletul, continuă Anthony, se referea poate la locuința lordului Caterham. Poate că da și poate că nu. Dar, oricum, Giuseppe era un bandit și un hoț și probabil că proiecta un atac. Am hotărât deci să vin aici pentru a-l avertiza pe lordul Caterham.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, zise lordul Caterham.

— Din nefericire, am fost reținut în oraș și nu am putut ajunge decât foarte târziu. Am vrut deci să constat personal, înainte de a veni a doua zi dimineața la lordul Caterham, că totul este în ordine. Am oprit mașina, am escaladat zidul și am traversat parcul. Ajuns aici, am văzut întreaga casă cufundată în întuneric și tăcere. Mă pregăteam să plec, când am auzit zgomotul unei împușcături. Am avut impresia că venea din interiorul casei; atunci am urcat în fugă pe terasă și am încercat să deschid ferestrele. Dar eram închise și nu se mai auzea nici un zgomot. Am așteptat câteva minute, dar, cum se făcuse o tăcere de moarte, am ajuns la concluzia că m-am înșelat și că se auzise probabil vreo armă a unui braconier. Deducție firească având în vedere împrejurările.

— Cum nu se poate mai firească, zise inspectorul șef Battle cu vocea lui neutră.

— M-am dus la han, am dormit acolo și azi dimineață am aflat vestea. Mi-am dat imediat seama că am devenit suspect în ochii poliției – că nu puteam să nu fiu – și am venit aici, sperând că nu mi se vor pune cătușele.

— Renunțăm la cătușe în dimineața asta, zise Battle, dar aș

vrea să știu un lucru.

— Care anume?

— Ce-i cu manuscrisul acesta?

George tuși, apoi vorbi cu obidă:

— Memoriile defunctului conte Stylpitch. Înțelegeți.

— Inutil să-mi explicați, zise Battle. Înțeleg perfect.

Se întoarse spre Anthony.

— Știți cine a fost omorât, domnule Cade?

— La „Jucătorii de fotbal” mi s-a spus că este un anume conte Stanislas.

— Informați-l, zise Battle laconic către Lomax.

Acesta din urmă se supuse, deși era vizibil dornic să păstreze secretul:

— Gentlemanul care se afla incognito la Chimneys, cunoscut drept contele Stanislas, era în realitate Alteța Sa prințul Mihail de Herzoslovacia.

Anthony fluieră ușor.

— Asta complică situația! Murmură el.

Inspectorul șef Battle, care-l observa atent, se ridică.

— Aș vrea să-i pun o întrebare domnului Cade, zise el. Îl pot lua cu mine în sala Consiliului?

— Fără îndoială! Făcu lordul Caterham. Conduceți-l unde doriți.

Anthony ieși împreună cu detectivul.

Corpul fusese ridicat și numai pata întunecată de pe parchet mai amintea de tragedia nocturnă. Soarele inunda camera pătrunzând prin cele trei mari ferestre.

— Credeți că aici, în această încăpere, s-a tras? Întrebă inspectorul șef.

— Să ne uităm puțin.

Escaladând una din ferestre, Anthony ieși pe terasă și se întoarse spre casă.

— Da, zise el, aici trebuie să se fi întâmplat. Camera ocupă toată fațada. Dacă s-ar fi tras altundeva, aș fi auzit împușcătura din stânga, când, de fapt, am auzit-o din spatele meu ori din dreapta. De aceea m-am și gândit la braconieri. Căci, după cum vedeți, aici se află extremitatea acestei aripi a

castelului.

Reveni în cameră și întreabă:

— Dar de ce-mi puneți această întrebare? Nu sunteți sigur de faptul că a fost omorât aici?

— Nu suntem de nimic atât de siguri pe cât am vrea, răspunse inspectorul șef. Ați spus, cred, că ați încercat să deschideți ferestrele?

— Într-adevăr. Erau închise, pe dinăuntru.

— Câte ferestre ați încercat să deschideți?

— Trei.

— Trei? Sunteți sigur că-i vorba de trei?

— Absolut sigur. De ce?

— Foarte ciudat, zise inspectorul.

— Ce vi se pare atât de ciudat?

— Când s-a descoperit crima azi dimineată, una dintre ferestre – cea din mijloc – nu era închisă.

— Ia te uită! Ia te uită! Zise Anthony lăsându-se să cadă într-un fotoliu și scoțându-și tabachera. Iată un element care prezintă crima sub un aspect nou. Există două alternative: ori a fost ucis de cineva din interiorul casei, care a deschis fereastra pentru a lăsa să se creadă că-i vorba de opera unui străin – a mea, poate – ori mint eu. Veți înclina probabil să credeți în cea de a doua alternativă, dar vă dau cuvântul meu de onoare că este falsă.

— Nimeni nu va părăsi această casă fără permisiunea mea, declară inspectorul șef.

Anthony îl privi cu interes.

— De când bănuieți că asasinatul a fost comis de cineva din interior? Întrebă el.

Battle surâse.

— Am avut încă de la început această intuiție. Pista care conducea spre dumneavoastră era prea simplă, prea ostentativă. Și de îndată ce am constatat că urmele pașilor vă aparțin mi-am îndreptat în altă parte bănuielile.

— Felicitările mele Scotland Yard-ului! Zise Anthony.

Dar, în forul lui interior, era mai mult ca oricând în alertă.

Inspectorul șef Battle, care părea să-i acorde încrederea sa,

era un detectiv șiret și abil. Nu trebuia să comită vreo imprudență.

— Acolo a fost descoperit? Întrebă Anthony, arătând pata întunecată de pe parchet.

— Da.

— Cu ce a fost omorât? Cu un revolver?

— Da, dar nu-i vom cunoaște marca decât după autopsie când vom putea examina glonțul.

— Deci arma nu a fost găsită.

— Nu.

— Nici un alt indiciu?

— Acesta.

Și inspectorul șef Battle scoase din buzunarul său o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Anthony. Acesta, care se simțea observat, examinează desenul de pe hârtie.

— Ia te uită! Făcu el. Camarazii organizației Mâna Roșie. Au lăsat așa o foaie și la mine. Ar trebui s-o dea la litografiat, le ia prea mult timp s-o deseneze de mână, dacă continuă s-o folosească la tot pasul. Unde a fost găsită?

— Sub cadavru. În ce împrejurări ați avut ocazia s-o vedeți deja, sir?

Anthony relatează succint întâlnirea sa cu reprezentantul acestei asociații teroriste.

— Credeți că este verosimil, sir, întrebă Battle, să considerăm că cei care-au comis crima sunt membrii organizației Mâna Roșie?

— Teoretic, da. Este în conformitate cu propaganda lor. Dar, în realitate, cred că mai mult vorbesc despre vărsare de sânge decât o fac. De altfel nici nu prea-l văd pe vreunul dintre ai lor deghizat în invitat: prea bat la ochi! Ce-i drept, nu se știe niciodată!

— Exact cum spuneți, domnule Cade. Nu se știe niciodată. Anthony îl privi surâzând.

— Dragă inspectore, te pot asigura de un lucru: oricine aș fi, nu sunt totuși unul din agenții acestei organizații.

Inspectorul șef zâmbi. Apoi își jucă ultima carte.

— Aș vrea să vedeți corpul, zise el deodată. Aveți vreo

obiecțiune?

— Niciuna, răspunse Anthony.

Battle scoase din buzunarul său o cheie, porni pe coridor înaintea lui Anthony și, oprindu-se în fața unei uși, o deschise. Era unul din micile saloane ale castelului. Corpul, acoperit cu un cearceaf, se afla pe masă.

Inspectorul așteptă ca Anthony să se apropie, apoi, brusc, ridică cearceaful.

Anthony scoase o exclamație de uimire.

Auzind-o, Battle se ridică și, cu o voce pe care zadarnic încerca, de data aceasta, s-o facă complet indiferentă pronunță:

— Deci îl cunoașteți, domnule Cade?

— Într-adevăr, zise Anthony, revenindu-și din surpriză. L-am văzut mai înainte. Dar nu cu numele de prinț – Mihail Obolonici. A venit la mine în calitate de trimis al editurii Balderson și Hodgkins și își spunea domnul Holmes.

XIII. Invitatul American.

Cu mina puțin decepționată a omului care și-a jucat zadarnic cea mai bună carte a sa, inspectorul Battle acoperi la loc cadavrul cu cearceaful. În picioare, cu mâinile în buzunare, Anthony rămânea gânditor.

— Înțeleg acum, murmură el, ce vroia să spună bătrânul baron când vorbea de posibilitatea recurgerii la „alte mijloace”!

— Ce spuneți, domnule Cade?

— Absolut nimic, dragă inspectore. Scuzați-mă. Mă gândeam numai că cel al cărui corp se află în fața dumitale m-a păcălit grozav pe când era în viață. I-am înmănat manuscrisul ca un naiv ce sunt și l-am păgubit astfel pe prietenul meu Jimmy McGrath de cele o mie de lire care i se cuveneau.

— O mie de lire constituie o sumă frumușică, zise Battle.

— Poate că încă nu-i totul pierdut. Dacă voi reuși să pun mâna pe Memoriile defunctului Stylpitch înainte de marțea viitoare, mai pot câștiga partida.

— Ați vrea să mă mai însoțiți o dată în sala Consiliului, domnule Cade? Ar mai fi un lucru despre care aș vrea să vă

vorbesc.

Ajunși în sala Consiliului, detectivul se apropie de fereastra din mijloc:

— Am reflectat, domnule Cade. Fereastra aceasta se deschide foarte greu, închizătoarea este, cred, puțin ruginită. Poate că v-ați înșelat considerând că este zăvorâtă. Fereastra era doar închisă fără a fi totuși zăvorâtă. Cred – sunt aproape sigur – că v-ați înșelat.

Anthony îl privi îndelung.

— Și dacă aș spune că, din contră, sunt sigur că nu m-am înșelat?

— O greșală nu poate fi oricând posibilă?

Anthony zâmbi.

— Fiindcă țineți atât de mult la asta, inspecitoare, voi spune, pentru a vă face plăcere, că e posibil să mă fi înșelat.

— Văd că mă înțelegeți, sir! Sper deci c-o veți spune anturajului nostru, la momentul oportun, dar fără să insistați prea mult, nu?

— Ne-am înțeles. Eu.

Se întrerupse. Battle îl apucase de braț și se înclină în față ca pentru a asculta. Făcându-i semn lui Anthony să tacă, el se apropie de ușă în vârful picioarelor, apoi, brusc, o deschise larg.

În prag se afla un bărbat înalt, cu părul negru bine pieptănat, cu cărare pe mijloc, cu o față lată și inexpressivă și cu ochii albaștri de faianță, candidi ca aceia ai unui copil.

— Scuzați-mă, domnilor, zise și cu o voce târăgănată și cu un accent american foarte pronunțat, ne este permis oare să inspectăm locul crimei? Bănuiesc că mă adresez unor funcționari ai Scotland Yard-ului?

— Nu am această onoare, zise Anthony. Dar inspectorul șef Battle, aici de față, este într-adevăr unul din șefii Scotland Yard-ului.

— Încântat să vă cunosc, zise cu o politețe curtenitoare gentlemanul american, Permiteți-mi să mă prezint: Hiram P. Fish, din New York.

— Ce doriți să vedeți, domnule Fish? Întrebă detectivul.

Americanul se apropie de pata întunecată impregnată în parchetul sălii Consiliului și o privește cu interes.

— Criminologia, domnule Battle, este una dintre pasiunile mele. Recent am făcut chiar o monografie despre degenerescență și crimă.

Își rotește prin încăperea privirea care păru să se oprească mai îndelung asupra ferestrei.

— Ce portrete splendide se află în sala aceasta! Murmură el. Ce picturi frumoase! Un Holbein, un Van Dyck, și chiar, în caz că nu mă înșel, un Velasquez! Mă preocupă mult pictura și încă și mai mult autografele. Tocmai pentru a-mi permite să-i admir colecția de autografe, m-a invitat Caterham cu atâta amabilitate.

Oftă.

— Vai, împrejurările nu sunt tocmai potrivite! În mod decent, ar trebui să ne pregătim de plecare.

— Dimpotrivă, sir, zise inspectorul șef Battle. Trebuie să rămâneți. Nimeni nu trebuie să părăsească casa înainte de anchetă.

— I-auzi! Și când va avea loc?

— Poate mâine, poate luni. Trebuie făcută autopsia și consultat procurorul.

— În aceste împrejurări, zise domnul Fish, weekend-ul nu va fi vesel!

Battle se apropie de ușă.

— Să mergem, domnilor. Camera va continua să fie încuiată. Îi lăsa pe ceilalți doi bărbați să treacă, răsuci cheia în broască, apoi o puse în buzunar.

— Presupun, zise domnul Fish, că încercați să găsiți amprente digitale! Și urme de pași! Pe un timp atât de ploios un intrus ar fi trebuit să lase așa ceva.

— Asta a și făcut, zise Battle. Pe terasă am găsit urme de pași.

— Ale mele, explică vesel Anthony.

Ochii candidi ai domnului Fish se opriră asupra tânărului.

— Tinere, spuse el, mă surprinzi.

Traversară culoarul și intrară în marele hol care avea, ca și

sala Consiliului, lambriuri de stejar și deasupra căruia se afla un balcon. La celălalt capăt al holului, zăriră două siluete.

— Ah! Făcu domnul Fish. Iată-l pe amabilul nostru marchiz!

Definiția aceasta i se potrivea atât de puțin lordului Caterham încât Anthony se întoarse pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Și alături de el, continuă americanul, doamna al cărei nume nu prea l-am înțeles ieri seară când i-am fost prezentat. Este fermecătoare! Cu adevărat fermecătoare!

Lordul Caterham era însoțit de Virginie Revel.

Anthony se aștepta la o astfel de întâlnire, dar nu știa încă ce atitudine să adopte. Se baza pe prezența de spirit a Virginiei. Poate va considera util să se facă a nu-l cunoaște. Dar nelămurirea lui nu dură mult.

— Ia te uită, domnul Cade! Exclamă Virginie întinzându-i mâinile amândouă. Deci, ai decis totuși să vii? Sunt foarte încântată să te văd!

— Scumpă doamnă Revel, nu bănuiam că domnul Cade este unul dintre prietenii dumneavoastră! Exclamă lordul Caterham.

— Un foarte vechi prieten, spuse cu un surâs malițios Virginie. L-am întâlnit absolut din întâmplare ieri la Londra și i-am spus că seara voi pleca la Chimneys.

Anthony se arată un partener demn al fermecătoarei actrițe.

— I-am explicat doamnei Revel, zise el, că am fost obligat să refuz amabila dumneavoastră invitație, din moment ce, în realitate, ea îi fusese adresată prietenului meu Jimmy Mcgrath al cărui nume mi-l însușisem pentru câteva zile și mi se părea mult prea incorect să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră sub un nume de împrumut.

— Lasă, lasă, dragul meu, zise lordul Caterham, asta-i deja o poveste veche, să nu mai vorbim despre ea! Voi trimite să vi se ia bagajele de la „Jucătorii de crichet”.

— Sunteți prea amabil, lord Caterham, dar.

— Nici un „dar”, trebuie să veniți la Chimneys. N-o să rămâneți la hanul acela groaznic, ce naiba! Nu-i un loc pentru oameni ca dumneavoastră!

— Chiar așa, domnule Cade, trebuie să veniți aici, zise încetișor Virginie.

Anthony își dădu seama că atmosfera se schimbase complet.

Virginie făcuse deja foarte mult în favoarea lui. Nu mai era un străin suspect ci un prieten al încântătoarei doamne Revel. Situația acesteia era atât de inatacabilă, atât de în afară de orice bănuială încât era de ajuns să se arate binevoitoare față de cineva pentru ca acesta să fie imediat acceptat. El se gândi la revolverul ascuns în scorbura stejarului din Burham Beeches și la cadavrul lui Giuseppe aflat în șanț și zâmbi.

— În împrejurările de față, îi zise lordul Caterham lui Anthony, nu putem organiza, în mod decent, o partidă de vânătoare. Este într-adevăr păcat. Ca să nu mai vorbesc și de prezența domnului Isaacstein, pe care mi l-a impus Lomax și cu care nu știu ce să fac. Ce încurcătură!

Sărmanul pair al Angliei oftă adânc.

— Fiindcă de acum aparțineți Chimneys-ului, domnule Cade, zise Virginie, începeți prin a vă face util! Însoțiți-mă într-o plimbare cu barca pe lac! Cel puțin acolo nu vom mai auzi vorbindu-se de crimă! Bietul lord Caterham, un asasinat în propria-i casă! Pentru el este într-adevăr o încercare teribilă. Dar vă asigur, scump lord Caterham, că nu George este vinovat de asta.

— Ba da, ba da, este vina lui, spuse posomorât lordul Caterham. N-ar fi trebuit să-l ascult.

— Este imposibil să nu-l ascuți când te ține de pulpana hainei ori a pardesiului!

— Din fericire, nu voi mai fi singur pentru a-i suporta elocința! Declară lordul. Sunt tare mulțumit că vei veni la noi, Cade! Am nevoie de sprijin.

— Apreciez nespus de mult bunăvoința dumneavoastră, lord Caterham, zise Anthony.

Adăugă apoi surâzând:

— O apreciez cu atât mai mult cu cât n-am încetat să fiu suspect! Dar faptul că voi veni la Chimneys îl va ajuta foarte mult pe inspectorul șef Battle.

— În ce sens, sir? Întrebă acesta din urmă.

— Vă va fi mai ușor să mă supravegheați, explică liniștit Anthony.

Și clipirea involuntară a pleoapelor inspectorului îi arătă lui Anthony că lovitura lui nimerise la fix.

XIV. Finanțe și politică.

Doar această clipire abia perceptibilă îl trădase timp de o fracțiune de secundă pe inspectorul Battle a cărui fizionomie rămânea mereu impasibilă. Dacă scena petrecută între Virginie Revel și Anthony Cade îl surprinsese, nu lăsase totuși să se vadă acest lucru.

El, lordul Caterham și domnul Fish îi urmăriră cu privirea pe cei doi tineri care se îndreptau spre parc.

— Încântător băiat! Zise lordul Caterham.

— Ce surpriză plăcută pentru doamna Revel să întâlnească un vechi prieten, murmură americanul. Presupun că se cunosc de mult?

— Așa s-ar zice, răspunse lordul Caterham. Dar nu ne-a vorbit nimic despre el. À propos, Battle, domnul Lomax are nevoie de dumneavoastră. Se află în salonul albastru.

Battle găsi fără nici o dificultate drumul către salonul albastru. Cunoștea deja topografia casei.

— Ah! Iată-te în sfârșit, Battle! Zise Lomax.

Se mișca nerăbdător de colo-colo prin cameră. În fața semineului se afla un bărbat înalt, îmbrăcat foarte corect, dar care avea totuși un aer exotic evident. Ochii lui negri păreau, pe chipul palid, la fel de impenetrabili ca aceia ai unei cobre. Avea un nas mare, acvilin și un maxilar puternic, pătrat.

— Intră, Battle, zise Lomax, cu un ton iritat, și închide ușa în urma dumatile. Domnule Isaacstein, vi-l prezint pe inspectorul șef Battle.

Battle se închină cu respect. Deși George Lomax se foia de la un capăt la celălalt al camerei și vorbea neîncetat în timp ce marele financiar stătea liniștit și tăcut într-un colț, Battle știa foarte bine care dintre cei doi reprezenta adevărata putere.

— Acum, zise Lomax, putem vorbi mai liber decât de față cu lordul Caterham și cu colonelul Melrose. Înțelegeți, Battle? Nu trebuie să circule zvonuri.

— Din nefericire, ele circulă totuși, murmură Battle.

Umbră unui surâs apără pentru o clipă pe chipul palid al financiarului.

— Ce părere ai despre acest Anthony Cade? Întrebă Lomax. Îl consideri nevinovat?

Battle dădu ușor din umeri.

— Povestea lui pare verosimilă. Cel puțin o parte din ea poate fi verificată. Și, desigur, voi telegrafia în Africa de Sud pentru a mă informa asupra antecedentele sale.

— Deci nu este nici vinovat, nici complice?

Battle își agită palma lui mare și pătrată.

— Nu vă grăbiți, sir. N-am spus nicicând așa ceva.

— Dar dumneavoastră, inspectore Battle, ce credeți dumneavoastră despre crimă? Întrebă Issacstein.

Vocea lui era profundă și catifelată, bogată în modulații. Această voce îi făcuse de multe ori reale servicii în ședințele comitetelor financiare.

— Este încă prea devreme pentru a-mi forma o părere, domnule Isaacstein. Încă nu mi-am dat răspuns la prima întrebare.

— Care anume?

— Motivul crimei. Cine putea avea interes ca prințul Mihail să moară?

— Partidul revoluționar herzoslovac. Începu Lomax!

Battle respinse această obiecțiune cu un gest mai respectuos decât de obicei.

— Nu, nu, sir! Nu-i vorba de camarazii organizației „Mâna Roșie”!

— Dar hârtia cu faimosul desen? Mâna însângерată?

— A fost lăsată special ca să ne pierdem în tot felul de presupuneri.

— Nu înțeleg, Battle, cum poți să-ți permiți dumneata să afirmi atât de categoric acest lucru! Exclamă ofensat George Lomax.

— Haideti, domnule Lomax, gândiți-vă și dumneavoastră: vegheam asupra prințului Mihail de când a sosit în Anglia și nu am permis nici unui revoluționar să se apropie de el. Știm

totul despre „Mâna Roșie”, este la mintea cocoșului! N-am fi o poliție adevărată dacă nu am fi informați asupra organizațiilor secrete.

— Sunt de acord cu inspectorul, zise Isaacstein. Trebuie să-l căutăm altundeva pe asasin.

— Vedeți, sir, zise Battle încurajat de ajutorul acestuia, nu știm încă cine a profitat de moartea prințului, dar știm cine a pierdut!

— Adică? Întrebă Isaacstein oprindu-și asupra lui privirile ochilor săi de cobră.

— Adică dumneavoastră și domnul Lomax, fără să mai vorbim de partidul regalist al Herzoslovaciei. Scuzați-mi expresia, sir, sunteți în aer.

— Battle! Exclamă George Lomax profund șocat.

— Continuă, Battle, zise Isaacstein. „În aer”, acesta-i cuvântul. Într-adevăr, așa este. Ești un om inteligent.

— V-ați pierdut regele, continuă Battle. Aveți acum nevoie de altul și nu-i așa de ușor de găsit. N-am nevoie să cunosc detaliile proiectului dumneavoastră, dar presupun că sunt în joc interese mari.

— Foarte mari, confirmă Isaacstein.

— Lucrul acesta mă face să vă pun o altă întrebare. Cine este acum moștenitorul tronului Herzoslovaciei?

Isaacstein îl privi pe Lomax. Acesta din urmă răspunse după câteva clipe de ezitare.

— Ei bine, este. Este. Prințul Nicolae.

— Ah! Făcu Battle. Și cine-i acesta?

— Un văr primar al prințului Mihail.

— Și unde se află acesta, deocamdată?

— În America, dacă nu mă înșii. Cel puțin acolo se afla nu de mult. Prințul Nicolae s-a purtat întotdeauna în felul cel mai puțin conform rangului și situației sale. Îi frecventa pe republicani și pe socialiști, a fost eliminat de la Oxford pentru o escapadă smintită, nu mai știu exact despre ce era vorba. Acum câțiva ani a circulat zvonul morții sale survenite în Congo, dar era o alarmă falsă. Cu câteva luni în urmă, când a început să se vorbească despre restaurația în Herzoslovacia, și-

a făcut iar apariția în America.

— În America! Zise Battle. Dar, dacă nu mă înșel, magnații americani râvnesc concesiunea asupra petrolului.

Isaacstein dădu afirmativ din cap.

— Într-adevăr. Și prințul Nicolae le-a explicat că, dacă poporul herzoslovac ar vrea din nou un rege, ar prefera un prinț cu idei moderne și democratice, adică pe el însuși, unui reacționar notoriu cum era vărul lui. Pentru a compensa sprijinul politic și financiar acordat de America, el era gata să ofere unui grup de financieri americani concesiunea asupra petrolului.

Inspectorul șef Battle renunță la impasibilitatea lui obișnuită și, surprins, fluieră încetișor.

— Ie-te-te! Murmură el. Am priceput acum. Americanii aveau un pretendent, iar dumneavoastră – un altul. Dar dumneavoastră erați susținuți de partidul regalist herzoslovac și erați siguri de succes. Și iată că deodată.

— Ei, lasă, doar nu crezi cu adevărat că. Începu Lomax.

— Domnul Isaacstein a afirmat că sunt în joc interese serioase, îl întrerupse Battle. Și dacă domnul Isaacstein spune că aceste interese sunt mari, atunci așa este!

— Oricând poți găsi instrumente docile de care să te folosești ca să nu-ți murdărești personal mâinile, zise calm financiarul. Deocamdată a câștigat Wall Street-ul. Dar va râde mai bine cel care va râde la urmă. Să fiți cu ochii în patru, inspectore Battle!

— Mai este un lucru de care trebuie să ținem cont, zise detectivul, se pare că regele Victor este în Anglia.

— Regele Victor? Repetă Lomax.

— Faimosul hoț de bijuterii francez. Siguranța ne-a avertizat.

— Acum îmi amintesc, exclamă George. Regele Victor! Păi, este omul care.

Se întrerupse. Isaacstein, care avea fler, se ridică.

— Nu mai aveți nevoie de mine, nu-i așa, Lomax?

— Nu, dragul meu. Mulțumesc.

— Mă pot întoarce la Londra, Battle?

— Din nefericire, nu, sir, zise inspectorul cu multă politețe.

Dacă veți pleca dumneavoastră, vor dori și alții s-o facă. Și vrem ca aceștia să rămână.

— Bine. Voi rămâne deci pentru weekend. Cu toate că nu mai avem ce tratat să încheiem!

Și marele financiar ieși.

— Ce om! Murmură Lomax.

— Într-adevăr, este o personalitate puternică, constată Battle.

George începu din nou să se plimbe de la un capăt la celălalt al camerei.

— Ceea ce spui mă îngrijorează grozav, începu el. Regele Victor! Credeam că este în închisoare.

— A ieșit acum câteva luni. Desigur, poliția franceză îl supraveghează, cu toate acestea a reușit s-o șteargă, nu se știe unde, dar există motive care ne fac să credem că se află în Anglia.

— Ce să caute aici?

— Dumneavoastră să știți asta, sir, zise inspectorul șef pe un ton semnificativ.

— Credeți? Considerați că. Defunctul lord Caterham mi-a relatat toată povestea cu detalii cu tot. Ce catastrofă! Acel. Acel.

Și cum George Lomax continua să caute cuvântul sufocat de emoție, Battle i-l suflă cu amabilitate:

— Acel Koh-i-Noor!

— Tăcere, Battle! Nu vorbi așa de tare! Dacă vrei să vorbești despre el pronunță doar inițiala: „K”. Dar, de fapt, de ce să vorbim despre el? Doar nu crezi că în crima asta este amestecat regele Victor?

— Cine știe? Ar fi o posibilitate. Amintiți-vă, sir, că. Vizitatorul a putut ascunde acest „K” în patru locuri dintre care unul este Chimneys. Regele Victor a fost arestat la Paris la trei zile după. Să zicem dispariția lui „K”. N-am încetat nicicând să sperăm că într-o bună zi ne va pune pe urmele diamantului.

— Dar Chimneys a fost scotocit de zeci de ori!

— Cele mai minuțioase percheziții nu-și ating de multe ori

scopul. Este posibil ca regele Victor să fi venit personal să caute giuvaerul, să fi fost surprins de prințul Mihail și să-l fi omorât. Nu este decât o ipoteză, contrazisă de altfel de faptul că până-n prezent regele Victor n-a vărsat sânge niciodată. Este un hoț, nu un asasin.

— Ei, un criminal periculos poate să devină oricând un asasin.

— Să nu credeți asta, domnule Lomax. Oamenii aceștia rămân aproape întotdeauna credincioși propriilor lor principii. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să pun câteva întrebări valetului. Ați vrea să aveți amabilitatea, sir, să-l trimiteți aici?

Lomax sună și-i dădu lui Tredwell instrucțiuni.

După numai câteva minute, în salon își făcu apariția un uriaș, cu părul blond, ochii înfundați în orbite și pomeții proeminenți.

— Te numești Boris Anchonkoff?

— Da.

— Erai valetul prințului Mihail?

— Da, eram servitorul Alteței Sale.

Omul vorbea englezește destul de bine, dar cu un accent puternic.

— Știi că stăpânul dumitale a fost asasinat?

În loc de răspuns, Boris mârâi ca o fiară. Prudent, Lomax se retrase la celălalt capăt al camerei.

— Când ți-ai văzut stăpânul pentru ultima oară?

— Alteța Sa s-a culcat la ora zece și jumătate. Am dormit ca de obicei în fața camerei sale. Probabil că a ieșit pe ușa cealaltă, cea care dă spre culoar. Sau poate că m-au drogat. Am fost un servitor nevrednic, am dormit în timp ce stăpânul meu veghea. Dar îl voi răzbuna, jur! Îl voi descoperi pe asasinul lui și-i voi înfige cuțitul în inimă! Dar mai înainte îl voi face să sufere, blestematul, îi voi tăia urechile, nasul, degetele, îi voi scoate ochii.

Gâfâind, se uită cu privirea lui sălbatică spre cei doi englezi consternați, apoi, întorcându-le spatele, ajunse la ușa din doi pași uriași și dispăru.

— Ce rasă de bandiți, herzoslovacii ăștia! Murmură Lomax

ștergându-și picăturile de sudoare care-i periau fruntea.

— Dacă cumva minte, atunci omul acesta este cel mai extraordinar actor pe care l-am văzut vreodată. Cred însă că este sincer și, în cazul acesta, dacă va pune vreodată mâna pe ucigașul prințului Mihail, Dumnezeu să-l ierte pe acela!

XV. Francezul.

Virginie și Anthony o porniră pe cărarea care ducea spre lac. Timp de câteva minute înaintară în tăcere. În cele din urmă, Virginie spuse râzând ușor.

— Am atâtea lucruri să vă spun și atâtea altele să vă întreb că nici nu știu cu ce să încep! Înainte de toate – vocea ei deveni o șoptă – ce ați făcut cu cadavrul? Doamne, ce întrebare groaznică! Nu credeam că voi fi vreodată atât de implicată într-o crimă!

— Într-adevăr, probabil că pentru dumneavoastră este o senzație nouă!

— Dar pentru dumneavoastră?

— Orice ar fi, n-am fost niciodată până-n prezent în situația de a dispune de un cadavru!

Și Anthony îi relată pe scurt isprăvile din ajun.

— Perfect! Zise Virginie. Voi lua cufărul de la bagaje din gara Paddington, când mă voi întoarce. Dar dacă sunteți întrebat ce ați făcut ieri seara?

— Voi spune că am întârziat ca să închiriez o mașină pentru a veni la Chimneys și că pe drum m-am rătăcit. Nimeni nu se va gândi să facă o legătură între mine și descoperirea unui cadavru într-un șanț pe un drum complet diferit. Medicii nu sunt nici ei vrăjitori; cu siguranță că nu vor putea stabili momentul exact al morții sale. De altfel, probabil că nu l-au găsit decât foarte târziu, căci nu se vorbește nimic despre asta în ziarele de dimineață. Nu, nu, nu au de ce să mă tem în această privință; mai degrabă ar trebui să mă gândesc la un alibi pentru noaptea trecută.

— Da, mi-a vorbit despre asta lordul Caterham. Dar se pare că tipul de la Scotland Yard este sigur de nevinovăția dumneavoastră.

— Așa afirmă el, replică lent Anthony. Dar nu-i bine să crezi

tot ce spune inspectorul șef Battle. Sunt multe lucruri pe care le trece sub tăcere. Deocamdată este frapat de aparenta absență a motivului.

— Aparentă? Exclamă Virginie. Spuneți mai bine reală! Ce motiv ați putut avea ca să omorâți un conte străin absolut necunoscut?

Anthony o privi.

— Ați stat un timp în Herzoslovacia, nu-i așa? Întrebă el.

— Da. Am petrecut acolo 2 ani împreună cu soțul meu care era însărcinat cu afaceri la legăție.

— L-ați cunoscut pe prințul Mihail Obolovici?

— Cum să nu! Cel mai antipatic dintre donjuanii balcanici. Mi-a propus o căsătorie morganatică!

— Și ce răspuns ați dat acestei încântătoare propuneri?

— Nu chiar pe acela pe care aș fi vrut să i-l dau căci trebuia să dau dovadă de diplomatie. Dar am reușit să-l fac pe prințisorul ăsta să se simtă jenat! Spuneți, de ce vă interesează personajul?

— Pentru că așa-numitul conte Stanislas care tocmai a fost asasinat la Chimneys este în realitate prințul Mihail.

— Și credeți că s-a retras seara atât de devreme pentru că prefera să nu mă vadă?

— Exact. Vedeți, dacă se dorea cu orice preț să fiți împiedicată să ajungeți de data aceasta la Chimneys, motivul era că dumneavoastră cunoașteți Herzoslovacia. Vă dați seama că sunteți singura persoană care l-a cunoscut personal pe prințul Mihail?

— Și de aici deduceți.?

— Deduc că n-ar strica dacă i-ați arunca o privire cadavrului. Camera este încuiată, știu, dar.

— Dar lordul Caterham o va descurca pentru mine, dacă-i voi cere. Totuși, de ce această măsură, domnule Cade? Credeți că omul asasinat era un impostor?

— Probabil. Din fericire, avem mijlocul să ne asigurăm imediat de asta.

— A fost omorât la ora doisprezece fără un sfert, spuse Virginie gânditoare. Ora indicată pe biletul lui Giuseppe.

Total e teribil de complicat și de misterios!

— Asta mi-amintește de altceva. Spuneți-mi, fereastra aceea de la etajul I – penultima, la extremitatea casei – este a camerei dumneavoastră?

— Nu, camera mea este în cealaltă aripă a castelului. De ce?

— Pentru că la miezul nopții, când eram pe punctul de a părăsi casa, după ce auzisem zgomotul împușcării, am văzut luminându-se, deodată, această fereastră timp de câteva clipe.

— Ah! O voi întreba pe Chiffonnette ca să aflu cine ocupă acea cameră. Poate că persoana respectivă a auzit zgomotul?

— În cazul acesta, de ce nu a spus nimic? Eu îi spuseseam deja lui Battle că nimeni din casă nu auzise zgomotul împușcării.

Ajunseseră la lac. Anthony dezlegă barca.

— Pe apă, spuse el, vom fi la adăpost de agenții de la Scotland Yard, de invitații americani și de servitorii curioși.

— Lordul Caterham mi-a explicat oarecum povestea dumneavoastră, dar s-a cam încurcat. Povestiți-mi totul. Dar mai întâi, cine sunteți de fapt: Anthony Cade ori Jimmy Mcgrath?

Pentru prima dată în ziua aceea, Anthony povesti istoria ultimelor șase săptămâni din viața sa, de data aceasta, fără omisiuni. El relatează și cum îl recunoscuse pe domnul Holmes în cadavrul prințului Mihail.

— À propos, doamnă Revel, sfârși el, încă nu v-am mulțumit pentru pioasa dumneavoastră minciună! Iată-mă clasat printre vechii dumneavoastră prieteni.

— Dar chiar sunteți! Exclamă Virginie. Credeți că v-am pus în brațe un cadavru ca să spun după aceea că nu vă cunosc?

— De ce ați părut atât de surprinsă, ieri, când am menționat numele lui Jimmy Mcgrath? Îl auziseți deja?

— Da, Sherlock Holmes! Îl auzisem. George, vărul meu George Lomax, pe care-l cunoașteți deja, venise în ajun să-mi facă o propunere naivă așa cum numai el poate face. Era vorba să vin să-mi petrec weekend-ul la Chimneys și să fac uz de tot farmecul meu pentru a-l vrăji pe un oarecare Mcgrath și a-i estorca Memoriile. Evident, George nu mi-a spus-o chiar

așa cum v-o spun: mi-a ținut un discurs în stilu-i caracteristic spunând o grămadă de prostii despre distincția unei lady engleze și despre nevoia de a-i câștiga pe cei din colonii la cauza dreaptă. L-am ironizat atât de tare încât s-a speriat și a încercat să se debaraseze de mine, dar era prea târziu!

— Oricum, proiectul său s-a realizat, remarcă Anthony. Iată-mă la Chimneys, pe mine care treceam drept Mcgrath și iată-vă pe dumneavoastră efectiv pe cale de a mă seduce.

— Da, dar Memoriile? Sunt pierdute pentru sărmanul George! Cât despre documente și eu vreau să vă pun o întrebare. Atunci când v-am spus că nu eu am scris acele scrisori compromițătoare, mi-ați răspuns că erați sigur de asta. De unde această certitudine, vă rog?

Anthony zâmbi.

— Nu trebuie să fii un psiholog prea fin pentru a înțelege că o femeie ca dumneavoastră nu se coboară să iubească în ascuns și să se lase intimidată de oricine. Acea Virginie Revel din scrisori era înspăimântată de moarte. Nicidecum n-ați fi acceptat să trăiți astfel. Sunteți directă, prea sinceră.

— Mă întreb unde este oare și ce face această sărmană Virginie Revel. Am impresia că există undeva o dublură a mea.

Anthony își aprinse o țigară.

— Știți că una dintre scrisori era datată de la Chimneys? Întrebă el.

— Cum?

Virginie rămase perplexă.

— Nu se poate! Când a fost scrisă?

— Presupun că acum câțiva ani. Data exactă lipsea. Curios, nu?

— Sunt sigură, domnule Cade, că nu a mai fost nici o altă Virginie Revel în vizită la Chimneys! Lordul Caterham ori Chiffonnette mi-ar fi vorbit despre această coincidență!

— Da, e foarte bizar. Știți, doamnă Revel, că încep să nu mai cred în existența acestei alte Virginie Revel?

— Pare puțin cam ireală, murmură Virginie.

— Cu totul fantastică! Încep să cred că persoana care a scris

aceste scrisori le-a semnat special cu numele dumneavoastră.

— Dar de ce? Exclamă Virginie. De ce?

— Asta va trebui să aflăm. De altfel va trebui să explicăm nenumărate alte lucruri.

— Să ne apucăm de treabă, zise Virginie. Îi văd pe lordul Caterham și pe Chiffonnette plimbându-se pe malul lacului. Trebuie, înainte de toate, să stabilim dacă mortul este prințul Mihail ori un impostor.

Anthony vâsli spre mal și, după câteva minute, cei doi se aflau alături de lordul Caterham și de fiica acestuia.

— S-a întârziat cu prânzul, zise melancolic marchizul. Funcționarii de la Scotland Yard l-au terorizat cu siguranță pe bucătar.

— Chiffonnette, ți-l prezint pe prietenul meu, domnul Cade, zise Virginie. Fii drăguță cu el.

Chiffonnette îl privi grav pe Anthony timp de câteva clipe, apoi, adresându-i-se lui Virginie, spuse ca și cum tânărul n-ar fi fost de față.

— Unde găsești, Virginie, cavaleri cu o înfățișare atât de nobilă? Ce noroc ai!

— Ia-l, zise cu generozitate Virginie. Eu îl prefer pe lordul Caterham!

Își strecură brațul pe sub acela al gentilomului flatat și plecă împreună cu acesta.

— Vi se întâmplă să și vorbiți, domnule Cade? Întrebă Chiffonnette. Sau vă mulțumiți să fiți cavalerul puternic, bronzat și tăcut?

— Dacă vorbesc! Exclamă Anthony. Nu numai că vorbesc, dar mai pun și întrebări!

— Ca de exemplu?

— De exemplu: cine ocupă penultima cameră din extremitatea stângă a acestei aripi a castelului?

— Ce întrebare ciudată! Mă intrigăți. Camera este a domnișoarei Brun, guvernanta franceză a celor două surori mai mici ale mele, Chiffon și Griffon, niște copilițe insuportabile!

— Domnișoara Brun ocupă de multă vreme acest post?

— În curând se vor împlini 2 luni. Sunteți detectiv, domnule Cade? Regret că nu mai sunteți străinul suspect cum erăți considerat la început! Întotdeauna mi-am dorit să fac cunoștință cu un asasin! Până acum n-am mai avut niciodată vreo crimă în casă; e mai pasionant decât un roman polițist! Doamne! Ce mai este?

Anthony își întoarse capul și văzu sosind un taxi din care coborâra un bărbat vârstnic și chel, cu o barbă neagră impresionantă și un altul mai tânăr, a cărui figură era împodobită de o mustață neagră ca smoala.

— Dacă nu mă înșel, remarcă Anthony, este vechiul meu prieten, baronul Lo. Lopre. Scurt – baronul!

— Ah, da. Azi dimineață, am expediat o depeșă din partea lui Lomax unui baron herzoslovac cu un nume abracadabrant. Sunt sigură că voi fi obligată să-i țin de urât toată după-amiaza și deja a trebuit să-mi petrec dimineața în societatea lui Isaacstein. Să dea ciurma în Lomax și în invitații lui politici! Scuzați-mă, domnule Cade, trebuie să alerg în ajutorul sărmanului meu tată care va avea de suportat aceste două personaje!

Chiffonnette se întoarse în grabă spre casă.

Anthony o urmări cu privirea. Tocmai se pregătea să părăsească la rândul lui malul lacului, când auzi un zgomot ușor în spatele debarcaderului.

Se apropie repede în vârful picioarelor și zări un om care stătea în genunchi pe iarbă și care se ridică grăbit. Era înalt, slab, la vreo 30 de ani, poate ceva mai mult; avea o bărbuță neagră, purta lornion și părea destul de respectabil.

— Ce căutați acolo? Întrebă Anthony convins fiind că nu era vorba de un invitat al lordului Caterham.

— Scuzați-mă, domnule, zise bărbatul vorbind cu un pronunțat accent franțuzesc, aș vrea să mă întorc la hanul „Jucătorii de crichet” și m-am rătăcit. Ce drum trebuie să urmez?

— Ocoliți lacul și acolo – chiar în mijloc – veți găsi o cărare ce vă va duce exact unde doriți. Aceasta este o proprietate particulară.

— Scuzați-mă, dar nu cunosc absolut deloc această regiune. Sunteți foarte amabil, domnule, vă mulțumesc.

— Pentru nimic! Pentru nimic! Sper că nu ați răcit.

— Ce spuneți, domnule?

— Poți răci foarte ușor stând în genunchi pe pământul umed. Mi s-a părut că v-am auzit strănutând. Fiți atent, îngrijiți-vă! Bună ziua, domnule.

Și Anthony se îndepărtă, gândind: „Al doilea străin suspect de la hanul satului! Cine poate fi? Ar putea fi luat drept un comis voiajor francez. O guvernantă franțuzoaică ocupă penultima cameră din stânga. Un francez misterios dă târcoale prin parc. Bizară coincidență!”

Pe terasă, Anthony îl întâlnește pe lordul Caterham, mai melancolic ca oricând, flancat de cei doi noi invitați. Văzându-l pe Anthony, chipul i se luminează.

— Ah! Iată-vă! Zise el. Vi-l prezint pe baronul Lo. Lo. Și pe căpitanul Andrassy. Domnul Anthony Cade.

Baronul fixă asupra lui o privire bănuitoare.

— Domnul Cade? Făcu el cu răceală. Spuneți mai degrabă domnul Mcgrath!

— Baroane, permiteți-mi să vă spun câteva cuvinte între patru ochi! Îl rugă Anthony. Vă voi explica totul.

Baronul se înclină și cei doi oameni coborâră în grădină.

— Baroane, zise Anthony, trebuie să vă mărturisesc că prima dată când ne-am întâlnit m-am prezentat sub un nume care nu-mi aparținea. Îndeplinind o misiune pe care trebuia să o execute prietenul meu, am considerat că trebuie să-mi însușesc numele lui. Trebuie să admiteți că delictul nu-i grav. Doreați să-l vedeți pe omul în posesia căruia se află Memoriile. Eu eram acel om. Acum nu mai sunt. De altfel, o știți foarte bine. Un truc foarte isteț, baroane, foarte isteț!

— Alteța Sa însăși a avut ideea aceasta! A insistat s-o ducă personal la îndeplinire.

— Ca un actor adevărat! Zise cu admirație Anthony. Nicicând nu mi-ar fi trecut prin minte să-l iau pe acest Holmes drept un străin.

— Prințul a fost crescut în Anglia, explică baronul. Acesta-i

obiceiul în Herzoslovacia.

— Pot întreba, fără să comit vreo indiscreție, ce s-a întâmplat cu Memoriile?

— Între gentlemani. Începu baronul.

— Sunteți mult prea amabil, baroane. În toată viața mea n-am fost numit atât de des gentleman ca în ultimele 48 de ore.

— Ca să răspund întrebării dumneavoastră, domnule. Eh. Cade, cred că Memoriile au fost arse.

— Credeți acest lucru, dar nu sunteți sigur?

— Alteța Sa le-a păstrat. Intenționa să le citească și apoi să le ardă.

— Știți, amintirile contelui Stylpitch nu erau ca o viață romanțată care se parcurge într-o jumătate de oră.

— N-au fost regăsite printre lucrurile sărmanului meu stăpân. Cred, deci, că le-a ars.

— Vă pun aceste întrebări, baroane, pentru că, așa cum probabil vi s-a explicat, eu însumi sunt amestecat indirect în această crimă. Trebuie să îndepărtez de mine orice bănuială.

— O cere onoarea dumneavoastră, zise baronul.

— Așa. Este. Știți să exprimați foarte bine aceste lucruri. Veți înțelege deci că am tot interesul să-l descopăr pe adevăratul asasin și că problema aceasta a Memoriilor este foarte importantă. Poate că prințul n-a fost omorât decât pentru a-i fi furate! Trebuie să vă avertizez, baroane, că am în continuare intenția să înmânez editorilor manuscrisul marțea viitoare, pe 13 octombrie.

— Dar din moment ce nu-l mai aveți!

— Astăzi este abia vineri. Mai am cinci zile la dispoziție.

— Dar dacă Memoriile au fost arse?

— Am motive întemeiate să mă îndoiesc de asta.

O siluetă masivă înaintă spre ei. Anthony care nu-l văzuse încă pe marele Isaacstein, îl privi cu interes.

— Ah! Baroane, spuse magnatul fără a-și scoate din gură trabucul cel gros pe care-l fuma, ce afacere! Ce proastă afacere!

— Dragul meu domn Isaacstein! Exclamă baronul. Bietul meu prieten! Întregul nostru edificiu nobil fondat pe petrol și

pe regalitate s-a ruinat!

Anthony se retrase discret, lăsându-i pe cei doi gentlemani să se lamenteze. Trecând prin fața unui gard viu din tisă, văzu deodată înălțându-se o spirală de fum. Se întoarse la iuțeală: Isaacstein și baronul erau cu spatele la el. Lordul Caterham și căpitanul Andrassy părăsiră terasa. Se aplecă și, cu greu, își croi drum prin gardul viu. Sau mai bine zis prin jumătatea de gard viu căci, chiar la mijlocul acestuia, șerpuia o cărăruie îngustă. Intrarea se afla la capătul celălalt. Nu era nimic misterios în asta; se găseau adesea astfel de garduri vii duble prin grădini, dar, văzut de pe terasă, acesta părea a fi doar unul singur. Nimeni n-ar fi bănuț că la mijlocul lui era spațiu. Între crengile de tisă tăiate, pe un scăunel, cu o țigară pe jumătate stinsă între degete, un gentleman părea să doarmă.

„Hm! Se gândi Anthony. Domnului Fish îi place probabil să se odihnească la umbră! Într-adevăr, Chimneys este un castel plin de surprize: gardurile vii de tisă, debarcadere. Când ai ceva de spus, este mai bine să n-o faci decât în mijlocul lacului.”

XVI. O ceașcă de ceai în camera guvernantei

— Dejunul este servit, my lord, anunță Tredwell.

— În sfârșit! Zise lordul Caterham regăsindu-și surâsul.

În momentul acela, două tinere în vârstă de 10 și 12 ani intrară în fugă în hol și executară în fața invitaților un fel de dans indian.

Erau Chiffon și Griffon, cele două fiice mai mici ale marchizului.

— Ce căutați aici, singure? Unde este mademoiselle? Întrebă oripilată sora lor mai mare.

— Are migrenă, migrenă, migrenă, fredonă Chiffon.

— Ura! Suntem libere! Adăugă triumfătoare Griffon.

— Într-adevăr, murmură Anthony, mademoiselle este cam scumpă la vedere! Dar, cu toate acestea, voi reuși s-o văd!

Virginie, care tocmai cobora, se apropie de el și, luându-l de braț pentru a intra în sufragerie, șopti:

— Presupunerea dumneavoastră nu era fondată. Cadavrul este într-adevăr al prințului Mihail.

— Oh! Făcu Anthony profund întristat.

Dejunul fu o grea încercare. Nici chiar veselie lui Chiffonnette nu reuși să comunice un oarecare antren adunării eterogene. Baronul și Andrassy erau sobri și solemni de parcă dejunau într-un mausoleu. Lordul Caterham era letargic și deprimat. Bill Eversleigh arunca priviri lunguroase și nostalgice spre Virginie. George, plin de un tact supraomenesc, conversa când cu baronul, când cu domnul Isaacstein. Chiffon și Griffon, nebune de bucurie că în casa lor a avut loc o crimă și că deodată au scăpat de guvernanta lor, făceau tot felul de năzbâtii. Domnul Hiram Fish mesteca întruna gumă. Inspectorul șef Battle dispăruse nu se știe unde.

— Slavă Domnului că s-a sfârșit! Șopti Chiffonnette spre Anthony când se ridicară. George i-a invitat la el pe gentlemenii străini pentru perioada după-amiezii. În camera lui, vor fi dezbătute secrete de stat.

— Asta ne va permite și nouă să stăm puțin de vorbă!
Răspunse Anthony.

— De ce o priviți pe Virginie în timp ce-mi spuneți asta?

— Nu, nu o privesc!

— Ba da, o priviți! De altfel, toată lumea o privește! Nu ceea ce spune sau ceea ce face ea îi atrage pe oameni, nici măcar chipul ei, ci un anume „nu știu ce”. Dar deocamdată nu vă mai uitați la ea. Mi-a cerut să fiu drăguță cu dumneavoastră și voi fi chiar dacă ar trebui să mă impun cu forța!

— Inutil s-o faceți. Sunt gata să accept cu recunoștință gentilețea dumneavoastră. Dar, dacă nu vedeți nici un inconvenient în asta, aș prefera să beneficiaz de compania dumneavoastră într-o barcă.

— Ideea nu-i rea! Zise Chiffonnette.

Coborâră spre lac și, după ce se îndepărtară suficient de țărm, Anthony spuse, în timp ce vâslea încetișor:

— Lady Eileen, așa vrea să vă pun o întrebare:

— În legătură cu ce cameră a castelului doriți să fiți informat? Întrebă liniștită Chiffonnette.

— Cu niciuna. Dar aș vrea să știu de unde provine guvernanta franceză?

— Foarte simplu, de la o agenție. Îi plătesc o sută de lire pe an; prenumele său este Genevieve și ea reușește, mai mult sau mai puțin, să le stăpânească pe Chiffon și Griffon. Mai doriți și alte informații?

— Are referințe?

— Bineînțeles! De mâna întâi. Și-a petrecut 10 ani la contesa „nu-știu-cum”.

— Care contesă?

— Contesa de Breteuil, castelul Breteuil, Dinard.

— Ați văzut-o cumva pe contesă? Sau totul s-a bazat pe corespondență?

— Pe corespondență.

— Hm! Făcu Anthony.

— Mă intrigați, domnule Cade. De ce acest interes pentru domnișoara Brun? Dragoste ori crimă?

— Probabil niciuna nici cealaltă. Doar o presupunere falsă. Să nu mai vorbim despre asta.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise el neglijent, după ce mi-a estorcat toate informațiile care-i trebuiau.” Haideti, domnule Cade, pe cine bănuieți? În romane bănuiala cade întotdeauna pe personajul puțin susceptibil de a fi comis crima. În acest caz îl bănuiesc pe Bill Eversleigh.

— De ce nu chiar pe dumneavoastră?!

— Aristocrați englezi aliați cu tovarășii din organizația Mâna Roșie! Ce titlu pentru un articol senzațional!

Anthony începu să râdă. Chiffonnette îl amuza deși se cam temea puțin de perspicacitatea ei malițioasă.

— Atenție la cele două mici diavolițe, zise ea. Pândesc la debarcader întoarcerea noastră. Dacă nu vă feriți la vreme riscați să le cădeți în gheare.

— Nici nu-mi doresc altceva. Ador copiii. Voi putea să le învăț un joc liniștit, înțelept și intelectual.

Fu primit cu aclamații.

— Știți să vă jucați de-a indienii? Întrebă sever Chiffon.

— Și încă cum! Zise cu mândrie Anthony. Știu să urlu ca nimeni altul când sunt scalpat!

Și lăsă să se audă un urlet inuman.

— Nu-i rău! Făcu Griffon. Dar strigătul de război, îl știți?
Anthony se distinse și de data aceasta. În clipa următoare tufişurile răsunau de strigăte sălbatice. Domnul Cade se juca de-a indienii cu noile sale prietene.

După o oră deveniseră atât de apropiați încât hotărâră să ia ceaiul împreună în apartamentul acestor domnișoare.

Guvernanta, surprinsă de această vizită neașteptată, se resemnă. Ba lui Anthony i se păru chiar că nu-i plăcea să poată vorbi prietenește cu un tânăr prezentabil. Dar, vai! Fizicul ei nu corespundea absolut deloc imaginii de aventurieră pe care Anthony și-o făcuse.

Domnișoara Brun era mărunțică, slabă, îmbrăcată fără pic de gust, avea un ten bolnăvicios, părul îi era aproape cărunț și avea chiar și o urmă de mustață!

„Cred că am greșit din nou!” suspină în sinea lui Anthony. Cu toate acestea, își jucă rolul până la capăt și o fermecă pe domnișoară cu amabilitatea sa și pe eleve cu antrenul de care dădu dovadă.

Ieșind din apartamentul copiilor, se duse să-l caute pe inspectorul Battle și-i declară fără preambul:

— Battle, trebuie să fac un mic voiaj. Este posibil?

Fidel principiile sale, inspectorul nu manifestă nici surpriză, nici emoție.

Răspunsul lui fu calm ca de obicei:

— Depinde, sir, de locul unde vreți să mergeți.

— Doresc să merg la Dinard, la castelul contesei de Breteuil.

— Când, domnule Cade?

— Să zicem mâine, după anchetă. Aș putea să mă întorc duminică seara.

— Înțeleg, zise inspectorul imperturbabil ca de obicei.

— Ei bine?

— În ce mă privește, nu am nimic împotriva acestui proiect cu condiția să vă duceți unde spuneți și să vă întoarceți de acolo direct aici și imediat.

— Battle, ești admirabil! Îmi dai autorizația asta din șiretenie diabolică sau din simpatie personală?

Battle zâmbi.

— Mi-ați făcut o impresie favorabilă, domnule Cade. Contrar unor colegi de-ai mei, mie-mi place să am alături de mine un detectiv amator. Mai ales când are acces la o intimitate în care polițistul, în ciuda experienței sale, n-ar putea pătrunde niciodată. Dacă mă puteți ajuta în afacerea aceasta, cu atât mai bine. Căci presupun că acesta-i scopul călătoriei dumneavoastră la Dinard?

— Ai ghicit. Însă există mai multe întrebări care mă preocupă în mod deosebit.

— De exemplu?

— Cine-i succede prințului Mihail ca moștenitor al tronului? Inspectorul emise un scurt hohot de râs.

— Ia te uită, v-ați gândit și dumneavoastră la asta?! Vărul acestuia, prințul Nicolae Obolovici.

— Și unde se află în momentul acesta? Întrebă Anthony, întorcându-se pentru a-și aprinde țigara. Să nu-mi spui că nu știi, Battle, fiindcă nu te voi crede.

— Avem motive să credem că se află în Statele Unite. Cel puțin, recent, se afla acolo. Și reușise să obțină bani de aici.

Anthony scoase o exclamație de uimire. Apoi, după ce reflectă câteva clipe:

— Cred că înțeleg combinația! Mihail era susținut de englezi, Nicolae de americani. În aceste două țări existau magnați dornici să obțină concesionarea petrolului. Partidul regalist l-a adoptat pe Mihail drept candidat. Acum pentru că a murit, trebuie să-și caute pe altcineva. Nicolae are speranțe. Isaacstein și Lomax scrâșnesc din dinți. Wall Street jubilează.

— Nu-i rău, zise inspectorul Battle. Nu-i rău pentru un detectiv amator. Continuați tot așa, domnule Cade!

În seara aceea, în timp ce – retras în frumoasa cameră pe care stăpâna castelului i-o destinase – Anthony tocmai se pregătea de culcare, cineva ciocăni la ușă, apoi deschise fără a mai aștepta să i se răspundă. Un bărbat înalt, cu umeri largi, cu pomeții ieșiți în afară, cu ochi visători și fanatici, stătea în pragul ușii.

— Cine naiba mai ești și tu? Întrebă Anthony stupefiat.

— Boris Anchonkoff.

— Valetul prințului Mihail?

— Da. Mi-am slujit stăpânul. El a murit. Acum vă slujesc pe dumneavoastră.

— Ești foarte amabil, dar nu am nevoie de servitor.

— Acum dumneavoastră sunteți stăpânul meu. Vă voi sluji cu devotament.

— Dar, te rog, înțelege-mă, prietene, îmi este imposibil să te iau în slujba mea; nu-mi pot permite luxul să-mi angajez un valet.

Boris îl privi cu o umbră de dispreț.

— Nu vă cer bani. Mi-am servit stăpânul. Vă voi servi și pe dumneavoastră. Până la moarte!

Se înclină profund în fața lui Anthony și dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Stupefiat, Anthony îl privi retrăgându-se.

— De necrezut! Murmură el. Ce mai bulldog și tipul ăsta! Un câine uriaș și credincios. Un fler cu adevărat canin!

Și, în timp ce se dezbrăca cu gesturi mașinale, bombăni:

— Iată un servitor gratuit care, deocamdată, mai degrabă mă stânjenește.

XVII. Aventura nocturnă.

Ancheta avu loc a doua zi dimineată. Nu semăna însă deloc cu cele descrise în romanele polițiste. În cursul ei fură omise până și cele mai mărunte întrebări stânenitoare încât chiar și George Lomax rămase satisfăcut de modul în care decurse. Inspectorul Battle, procurorul și ofițerul de poliție lucraseră cu o discreție fără egal.

Imediat după anchetă, Anthony plecă.

Plecarea acestuia reprezintă pentru Bill Eversleigh unicul moment senin al zilei. George Lomax, obsedat de teama unei indiscreții capabile să dăuneze Ministerului Afacerilor Străine și carierei sale, fusese de-a dreptul insuportabil. Toată ziua Bill fusese obligat să ducă și să aducă tot felul de mesaje, să descifreze telegrame și să asculte discursurile șefului său.

Sâmbătă seara, când se culcă, era extenuat, posomorât și revoltat. Nu numai că Lomax îl pusese la treabă toată ziua fără să-i lase posibilitatea de a vorbi cu Virginie, dar și aceasta

își petrecuse cea mai mare parte a timpului conversând sau plimbându-se cu barca împreună cu străinul acela venit din colonii. Slavă Domnului, acesta plecase, iar el, Bill, va face mâine tot posibilul să recâștige timpul pierdut!

Adormi cu acest gând consolator și visă că Virginie îi acordase mâna sa. Căsătoria avea să fie celebrată în următoarele cinci minute, dar ce groaznic!

— Își dădea seama că era îmbrăcat în pijama. Vroia să plece să-și pună costumul, dar Virginie îl ținea de braț și, scuturându-l din ce în ce mai tare, striga: „Bill, oh Bill, trezește-te, scoală-te!”

Dezmeticindu-se, Bill își dădu seama că se afla în dormitorul său din Chimneys. Visul lui, măcar în parte, era adevărat: aplecată deasupra lui, Virginie repetă:

— Trezește-te, Bill! Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-te!

— Cum? Ce? Făcu Bill ridicându-se. Ce se întâmplă?

Virginie oftă ușurată.

— Slavă Domnului! Credeam că n-o să te mai trezești vreodată! Bill, se petrece ceva nemaipomenit!

— Ce anume?

— Ei bine, ca un făcut, nu puteam adormi deloc și, deodată, mi s-a părut că aud dedesubt zgomotul unor pași care se furișează și scârțâitul unei uși deschise încetișor. Am coborât și am privit pe gaura cheii: ceea ce am văzut era atât de bizar încât trebuie să mă mai uit o dată, dar simt că aș vrea să am alături un băiat curajos – într-un cuvânt, pe tine!

— Hm, zise Bill. Deci vrei să mă duc să mă bat cu bandiții?

— Nu sunt bandiți. Sunt. Dar să nu mai pierdem vremea vorbind. Scoală-te repede, Bill! Hai, grăbește-te!

— Lasă-mi măcar timpul necesar să-mi pun pantofii și un halat! Ce capot frumos ai, Virginie!

— Nu-i tocmai momentul potrivit să-mi faci curte, Bill! Să mergem!

Bill apucă vătraiul – o armă de temut – și amândoi ieșiră încet pe culoar și coborâră scara.

— Sst! Murmură Virginie. Să nu fim auziți din sala Consiliului. Bill, explică-mi de ce dezmembrează hoții, una

câte una, piesele armurii?

— Probabil pentru că nu o pot lua ca atare. O desfac și o vor asambla după aceea.

Virginie dădu negativ din cap.

— De ce să fure o armură veche și ruginită, când Chimneys este plin de adevărate comori mult mai ușor de transportat, dacă n-ar fi să ne referim decât la tablouri?

— Câți sunt? Întrebă Bill strângând mai tare vătraiul în mână?

— Nu mi-am putut da seama când am privit pe gaura cheii. De altfel nici nu aprinseseră lumina, cum era și normal. Nu aveau decât o lanternă.

Bill și Virginie trecură ca două umbre de-a lungul zidului și se opriră în fața ușii de stejar masiv. Nu auziră nimic, dar, deodată, prin gaura cheii, se zări o lumină.

Bill îngenunche ca să poată privi: lângă zid, sub portretul pictat de Holbein, apăreau niște siluete vagi al căror contur se distingeau cu greu. După o clipă, ele dispărură din câmpul său vizual. Apoi auzi un zgomot ușor de parcă cineva ciocănea încet în lambriuri.

Bill se ridică și șopti:

— Ascultă-mă, Virginie. Vom deschide ușa cât vom putea de ușor. Știi unde se află comutatorul?

— Da. Lângă ușă.

— Rămâi acolo, cu mâna pe buton. Eu voi intra. Cred că nu-s decât doi. Poate chiar numai unul. Mi-e imposibil să disting ceva fiindcă au îndreptat fascicolul luminos spre locul care-i interesează – armura ori lambriurile – nu știu, iar ei înșiși sunt în întuneric. Când voi striga: „Acum!” vei aprinde lumina. Ai înțeles?

— Da.

— Și mai ales nu țipa și nu leșina. Nimeni nu-ți va face nici un rău. Răspund eu de asta!

— Tinere erou! Murmură Virginie.

Debordând de orgoliu, Bill apăsă ușor pe mânerul ușii. Acesta cedă fără zgomot. Bill o simțea pe Virginie strâns lipită de el. Intrară amândoi tiptil.

La celălalt capăt al sălii o rază de lumină era dirijată spre portretul lui Holbein. Pe acest fond clar-obscur, se contura umbra unui bărbat așezat pe un scaun, cu spatele la ei. Se pregătea să pipăie încet cadrul tabloului.

În clipa aceea Bill se lovi de un scaun. Individul se întoarse brusc, îndreptând spre ei lanterna a cărei lumină îi orbi.

Bill nu ezită.

— Acum!” îi strigă el lui Virginie.

Și se avântă spre bărbatul acela în timp ce Virginie apăsa cu docilitate pe comutator.

Dar în loc să fie inundată de lumină, sala rămase în întuneric. Nu se auzi decât pocnetul sec al întrerupătorului.

Bill înjură cumplit. În clipa următoare răsunară în încăpere gâfâieli, mârâituri ori horcăieli. Lanterna, căzută pe jos, se stinse.

Virginie simțea lupta disperată a celor doi bărbați aflați în întuneric. Se mai afla oare cineva acolo în beznă? Ce să facă? Nerespectând instrucțiunile lui Bill, începu să țipe cât o ținea gura.

Auzi niște uși deschizându-se la etaj și văzu o rază de lumină pătrunzând din hol și de pe scară. Dacă măcar Bill ar putea rezista până la venirea ajutoarelor!

Dar, deodată, auzi un zgomot teribil. Probabil că cei doi se loviseră de o armură, care se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Virginie zări vag o siluetă îndreptându-se spre fereastră și-l auzi pe Bill înjurând mereu și încercând să se debaraseze de piesele armurii căzute peste el.

Pentru prima dată își părăsi postul și se avântă hotărâtă în urmărirea fugarului. Dar fereastra nu fusese închisă. Intrusul nu trebuise decât s-o împingă fără nici un efort și să sară pe terasă. Sări și ea și-l zări coborând în fugă scara. Fugi după el. Tânără, sportivă și antrenată, probabil că l-ar fi prins dacă nu ar fi căzut deodată în brațele unui bărbat ce ieșise pe o ușă de la parter.

Acesta o ținu strâns și nu-i dădu drumul decât după ce o recunoscuse.

— La naiba! Exclamă el. Este chiar doamna Revel! Vă cer iertare! Vă luasem drept o criminală care vrea să se sustragă justiției!

Era domnul Hiram Fish.

— Tocmai a trecut pe aici, exclamă Virginie, gâfâind. Să încercăm să-l prindem din urmă!

Dar ea știa deja că orice încercare va fi inutilă. Acum individul dispăruse în parc și noaptea era la fel de neagră ca smoala. Se întoarseră amândoi în sala Consiliului. Aceasta era pustie. În prag însă stătea lordul Caterham însoțit de Chiffonnette și de servitorii speriați.

— Ce naiba se petrece aici? Întrebă Chiffonnette. Hoți? Ce-i cu tine aici, Virginie, împreună cu domnul Fish? Faceți o plimbare nocturnă?

Virginie relată pe scurt ceea ce se petrecuse.

— Devine chiar pasionat! Spuse Chiffonnette. Un asasinat și un furt în aceeași săptămână! Dar de ce nu funcționează lumina electrică? Nu-i nicăieri nici o pană!

Misterul fu dezlegat ușor. Fuseseră deșurubate becurile;

acestea zăceau înșirate lângă perete. Urcându-se pe o scară, Tredwell, sobru chiar și în pijama, făcu lumină.

— Dacă nu mă înșel, zise lordul Caterham cu vocea lui tristă, privind de jur împrejur, sala aceasta a fost scena unei activități oarecum violente.

Într-adevăr, pe podea zăceau împrăștiate bucăți din armura dislocată, scaune răsturnate și cioburi de vase din porțelan.

— A fost unul, cred, zise Virginie. Deși.

Se opri, amintindu-și că i se păruse că aude un foșnet vag, undeva, în sală. Poate că cel de-al doilea fugise pe ușă? Ori foșnetul acela fusese rezultatul imaginației sale surescitate?

Gâfâind, Bill apăru la fereastră.

— Nemernic afurisit! Exclamă el furios. Am alergat degeaba. Nici urmă de el. A reușit să scape.

— Nu te mai necăji, Bill, zise Virginie. Vei avea mai mult noroc data viitoare!

— Și acum ce vom face? Întrebă lordul Caterham. Cred că nu ne rămâne altceva decât să ne culcăm. N-o să chem poliția la ora asta! Tredwell, cu siguranță că știi care-ți este datoria: veghează!

— Bine, mylord.

Cu un suspin de ușurare, lordul Caterham bătu în retragere.

— Ce noroc are Isaacstein! Oftă el cu invidie. Tot scandalul ăsta ar fi trebuit să-l trezească, dar nici vorbă: doarme buștean! Și dumneavoastră, domnule Fish, ați fost trezit la fel de brusc ca și noi?

Îi aruncă americanului o privire.

— Ia te uită, ați avut chiar timpul să vă îmbrăcați!

— M-am îmbrăcat în mare grabă, răspunse acesta.

— Bine ați făcut! Zise lordul Caterham. Mi-e al naibii de frig doar cu pijamaua. Simt c-o să răcesc.

Căscă. Și, în urma Senioriei Sale, se duseră toți la culcare.

XVIII. Noua aventură nocturnă.

A doua zi după-amiază, când Anthony coborî din tren, prima persoană pe care o zări pe peron fu inspectorul șef Battle.

Văzându-l, izbucni în râs.

— M-am întors, așa cum am convenit! Zise el. Ai venit ca să

te asiguri?

Battle clătină negativ din cap.

— Am încredere în dumneavoastră. Mă aflu aici pentru că voi pleca la Londra.

— I-auzi! Mă întreb ce vei face acolo.

Detectivul nu răspunse.

— Tare mai ești vorbăreț, Battle, zise Anthony. Îți place mult să flecărești. Asta-mi place la dumneata!

Pe fizionomia impasibilă a lui Battle se ivi umbra unui surâs.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade? Ați avut succes la Dinard?

— Deloc, Battle. Din nou am urmărit o pistă falsă. Categorie, nu mă disting ca detectiv amator!

— Care era scopul dumneavoastră, sir, dacă nu sunt indiscret?

— Aveam bănuieli în legătură cu guvernanta franceză. Battle. Primo, pentru că i-am zărit fereastra luminată în noaptea crimei; secundo, pentru că am văzut un francez suspect spionând la Chimneys. Presupun că l-ai reperat deja.

— Tipul care-și spune domnul Chelles? Și care a descins la hanul „La Jucătorii de crichet”? Un reprezentant comercial în domeniul mătasurilor?

— Într-adevăr, el trebuie să fie. Ce părere are Scotland Yard-ul?

— Cu siguranță că felul în care s-a purtat a trezit bănuieli, răspunse Battle impasibil.

— Și ce bănuieli! Deci am presupus că guvernanta franceză este aliată în secret cu acest compatriot, și după ce am aflat de la lady Eileen că nu a angajat-o pe domnișoara Brun decât de două luni, m-am dus la fosta ei stăpână, contesa de Breteuil. Dar am greșit, Battle. În loc să aflu, cum mă așteptam, că n-a existat niciodată vreo domnișoară Brun, mi s-a spus că aceasta a fost, timp de vreo 10 ani, mâna dreaptă a contesei. Trebuie să mărturisesc că bănuielile mele fuseseră mult diminuate de întâlnirea personală cu această demnă pedagogă. Este exact tipul guvernantei.

Battle dădu din cap.

— Asta nu dovedește nimic, domnule Cade. Femeile se pot schimba complet printr-un machiaj abil. Am văzut într-o zi o tânără vopsindu-și părul, dându-se cu un fond de ten care-i făcea fața lividă, înroșindu-și ușor pleoapele și îmbrăcându-se cu niște haine demodate: nouă din zece dintre cunoștințele ei nu ar fi recunoscut-o. Bărbaților le vine mai greu în această privință. Totuși se poate schimba linia sprâncenelor și, apoi, mai există și dinții falși care schimbă în întregime expresia feței. Cu toate acestea, mai rămân urechile. Pe acestea este imposibil să le schimbi, domnule Cade!

— Nu te mai uita la ale mele, Battle! Începi să mă sperii!

— Nu mai vorbesc de bărbile false ori de machiajul obișnuit, continuă inspectorul șef. Lucrurile astea sunt bune pentru romanele polițiste. Sunt foarte puțini oamenii care au realmente geniul deghizărilor. Unul dintre ei este regele Victor. Îl cunoașteți pe regele Victor, domnule Cade?

Această întrebare fu pusă atât de neașteptat și cu atâta brutalitate încât lui Anthony îi fu greu să-și reprime cuvintele care-i urcau pe buze și, după ce reflectă câteva clipe, spuse lent:

— Regele Victor? Da, cred că am auzit acest nume.

— Unul dintre cei mai celebri hoți de bijuterii din lume. Din tată irlandez și mamă franțuzoaică. Vorbește cel puțin cinci limbi străine. A făcut șapte ani închisoare, dar a ieșit de acolo acum câteva luni.

— Și unde este acum?

— Asta am vrea și noi să știm, domnule Cade!

— Poate ne va face cinstea să apară pe neașteptate aici! Dar, dacă nu-l preocupă decât bijuteriile, „Memoriile” politice nu-l vor atrage!

— Nu se știe niciodată, domnule Cade. Poate se și află aici?

— Deghizat în lacheu? Bravo! Îl vei recunoaște după urechile lui și te vei acoperi de glorie, Battle!

— Nu-i atât de ușor, domnule Cade, să descoperi identitatea unui om! À propos, ce credeți despre Afacerea Staines?

— Staines? Ce s-a întâmplat la Staines?

— S-a relatat în ziare. Poate ați citit deja. A fost găsit într-un

șanț cadavrul unui bărbat, omorât de un glonț.

— Nu-i cumva vorba de-o sinucidere?

— Nu. Arma nu se mai afla acolo. Până în prezent victima nu a fost identificată.

— Afacerea asta pare să vă intereseze. Are vreo legătură cu asasinarea prințului Mihail?

Anthony surâse calm. Privirea inspectorului era ațintită asupra lui.

— Sper că nu, zise Battle. Parcă-i o epidemie!

Trenul de Londra intră în gară și inspectorul făcu semn unui hamal. Anthony se îndepărtă cu un suspin de ușurare.

Gânditor, traversă parcul Chimneys și merse pe o scurtătură pentru a se apropia de casă din aceeași direcție ca și în faimoasa noapte de joi. Privind cu multă atenție ferestrele primului etaj, remarcă faptul că ceva mai departe de corpul principal al casei exista un mic intrând prevăzut cu o fereastră; din locul unde se afla, această fereastră era ultima, la extremitatea fațadei; cea care se afla deasupra sălii Consiliului era penultima și aceea a domnișoarei Brun nu mai era decât antepenultima. Dar era suficient să faci câțiva pași la dreapta pentru ca intrândul să devină invizibil, iar fereastra guvernantei să fie considerată penultima. Oare unde se afla el exact, în momentul în care fereastra fusese luminată?

Încercă să-și amintească, dar era imposibil. Diferența era insignifiantă! Oricum, era foarte probabil ca fereastra pe care o văzuse luminându-se să fie nu aceea a domnișoarei Brun ci a vecinului său. Cine era acesta? Anthony hotărî s-o afle cât mai repede.

Șansa îi surâse căci primul pe care-l întâlni pe hol fu Tredwell. Acesta era singur.

— Bună ziua, Tredwell, zise Anthony. Ai putea să-mi spui un lucru? Cine ocupă a treia cameră de la etajul I, numărându-le de la extremitatea fațadei, deasupra sălii Consiliului?

Tredwell reflectă câteva clipe.

— Este gentlemanul american, sir, domnul Fish.

— Ah! Mulțumesc, Tredwell!

— Pentru nimic, sir.

Tredwell se pregăti să iasă, dar nu putu rezista tentației de a fi primul care să povestească o noutate, slăbiciune care îi face umani chiar și pe majordomii ultrastilați așa că, zăbovind o clipă, spuse:

— Ați auzit, sir, ceea ce s-a petrecut azi-noapte?

— Nu! Ce s-a întâmplat?

— O tentativă de furt, sir!

— Nu se poate! A dispărut ceva?

— Din fericire, nu, sir! Hoții se pregăteau să ducă, una câte una, piesele armurii din sala Consiliului, când au fost surprinși în flagrant delict. Dar au reușit să scape.

— Din nou sala Consiliului! Și cum au pătruns acolo?

— Se crede că au forțat fereastra, sir.

Mulțumit că relatarea sa stârnise interesul lui Anthony, Tredwell se pregăti să iasă, dar se ciocni de domnul Isaacstein.

— Vă cer iertare, sir! Nu vă văzusem venind.

— Nu-i nimic, băiete! Nu-i nimic!

Tredwell se retrase, având pe chip o expresie de dispreț suveran la adresa acestui parvenit care-i spunea lui „băiete”.

Isaacstein se lăasă greoi într-un fotoliu.

— Ia te uită, domnule Cade, v-ați întors! Vi s-a spus deja ce s-a întâmplat?

— Un weekend mai degrabă agitat, nu-i așa?

— Chiar prea agitat. De ce ne mai rețin aici? Ancheta s-a terminat de ieri. Cadavrul prințului va fi transportat în seara aceasta la Londra unde se va anunța că a murit în urma unei crize cardiace. Și, cu toate acestea, nu suntem lăsați să plecăm. Nici domnul Lomax – ca și mine de altfel – nu cunoaște motivul. Mi-a spus să mă adresez inspectorului Battle.

— Probabil că Battle are un plan, zise Anthony gânditor. Și planul acesta necesită să fim prezenți aici.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade, tocmai ați făcut o călătorie!

— Supravegheat! Sunt sigur că am fost filat din primul până în ultimul minut. Dacă aș fi fost vinovatul și dacă ar fi trebuit să mă debarasez de revolver, n-aș fi avut posibilitatea s-o fac.

— Ah! Da, revolverul, zise Isaacstein. N-a fost găsit, după câte știi?

— Încă nu.

— Poate că asasinul l-a aruncat în lac, în timp ce fugea?

— Posibil.

— Unde este inspectorul Battle? Aș vrea să-i vorbesc.

— Tocmai l-am întâlnit la gară. A plecat la Londra.

— Într-adevăr?

Tonul lui Isaacstein era aproape amenințător.

— Și când se va întoarce?

— Cred că mâine dimineață.

Virginie intră însoțită de lordul Caterham și de domnul Fish. Îi zâmbi lui Anthony.

— Oh, iată-vă, domnule Cade! Vi s-a povestit deja aventura nocturnă?

— Imaginați-vă, domnule Cade, zise Hiram Fish, că am luat-o pe doamna Revel drept unul dintre bandiți!

— Iar în vremea asta vinovatul.

— Și-a luat picioarele la spinare, încheie cu tristețe domnul Fish.

După ceai, Virginie și Anthony, însoțiți de Bill, care lupta curajos împotriva a ceea ce el numea „invazia colonială” coborâra spre lac, și hotărâra din nou că, pentru a vorbi în mod confidențial, cel mai indicat loc era să fii departe de mal, în mijlocul apei. Bill și Virginie îi povestiră lui Anthony Cade, cu detalii, aventura lor.

— Bizară afacere, opină acesta. Ce părere aveți, doamnă Revel?

— Cred, răspunse ea cu promptitudine, că nu erau în nici un caz hoți! Cel puțin nu hoți obișnuiți! Căutau ceva despre care credeau că se află în interiorul armurii. Dar de ce ciocăneau în lambriuri? Să existe pe acolo vreo scară secretă? Îl voi întreba pe lordul Caterham.

— Cu siguranță că nu căutau Memoriile, zise Anthony. Este un pachet enorm, imposibil de disimulat. Probabil că-i vorba de un obiect mai mic.

— Probabil că George știe despre ce-i vorba, murmură

Virginie. Mă întreb dacă voi putea să aflu ceva de la el. Întotdeauna am avut impresia că există ceva în afacerea asta, un aspect care ne scapă.

— Spuneți că nu era decât un singur bărbat, continuă Anthony, cu toate acestea este posibil să fi fost doi de vreme ce vi s-a părut că auziți un foșnet pe lângă ușă în momentul în care vă îndreptați spre fereastră.

— N-aș băga mâna-n foc. Poate a fost numai imaginația mea.

— Poate că da sau poate că nu. În cazul al doilea însă, persoana aceasta locuiește în casă. De altfel, mă uimește ceva.

— Ce anume?

— Rapiditatea cu care domnul Fish își pune costumul, gulerul, cravata etc. În momentul în care ceilalți, auzind strigăte de ajutor, aleargă în pijama sau în halat!

— M-am gândit și eu la asta, zise Virginie. Iar Isaacstein care dormea dus fără să audă tot tapajul ăsta? Nu-i suspect?

— O fi ceva legat de misterul herzoslovac în toate astea, zise Bill. Servitorul ăsta al prințului Mihail pare cu adevărat bandit!

— Chimneys mișună de oameni suspecti! Declară Virginie. Probabil că și ceilalți spun același lucru despre noi! Regret că inspectorul Battle a plecat la Londra. Consider că-i stupid din partea lui! À propos, domnule Cade, l-am văzut o dată sau de două ori pe francezul acela care stă la han dând târcoale în jurul parcului.

— Parcă ar fi o cursă cu obstacole! Oftă Anthony. Mereu apar altele noi. Și eu am făcut un demers inutil. M-am înșelat din nou. Iată ce aș vrea să știu acum: or fi găsit hoții, în noaptea trecută, ceea ce căutau?

— Cu siguranță că nu!

— În cazul acesta, sunt sigur că vor reveni! Ei știu, sau vor afla în curând, că Battle este la Londra. Vor înfrunta riscul de a se întoarce în noaptea asta.

— Credeți?

— Sper. În orice caz, să formăm o mică asociație noi trei. Domnul Eversleigh și cu mine ne vom ascunde cu toate precauțiile necesare, în sala Consiliului.

— Și eu? Îl întrerupse Virginie.

— Asta nu-i o treabă de femeie, declară Bill. Fii cuminte, și.

— Bill, nu fi tont. Nu sunt niciodată cuminte. Fac parte și eu din asociație. Și cu asta, basta!

După ce și-au stabilit planul, membrii noii asociații se întoarseră la castel. Când toți cei din casă se culcară, cei trei ieșiră fără zgomot din camerele lor și se îndreptară spre sala de Consiliu, având fiecare câte-o lanternă. Anthony mai avea și un revolver.

În ce-l privea, era sigur că dușmanul va pătrunde nu pe fereastră, ci pe ușă, și că Virginie nu se înșelase, în ajun, presupunând că unul dintre hoți locuia în casă. Iată de ce, ascuns într-un ungher, după un cufăr vechi, stătea cu ochii ațintiți spre ușă. Virginie se ghemuise în spatele unei armuri reprezentând cu cavaler din vremea cruciadelor, iar Bill stătea lângă fereastră.

Minutele care se scurgeau cu greu păreau interminabile.

Bătu ora unu, apoi unu și jumătate, două, două și jumătate. Cei trei conspiratori amorțiți ajunseră la concluzia că se înșelaseră și că răufăcătorii nu vor îndrăzni să reapară.

Deodată Anthony se încordă; auzise pași pe terasă. Un scârțâit ușor, un râcâit la mânerul ferestrei. Aceasta fu deschisă. Cineva încălecă pervazul și pătrunse în încăpere.

Rămase nemișcat câteva clipe ca pentru a se asigura că totul este în ordine. Apoi, satisfăcut, își aprinse lanterna și se apropie de lambriuri, exact în locul pe care-l examinase și în ajun.

Brusc, Bill, ghemuit în colțul lui, fu conștient de un lucru îngrozitor: avea să strănute! Răcise din cauza incursiunii nocturne din ajun, prin parcul umed. Strănutase deja toată ziua. Va strănuta și acum. Nimic pe lume nu-l va împiedica să strănute!

Făcând niște eforturi supraomenești, Bill își mușcă buza de sus, își înghiți saliva, își dădu capul pe spate și privi plafonul. În cele din urmă își apucă nasul cu degetele și-l strânse cât putu de tare. Zadarnic. Strănută!

Străinul țâșni, dar, în același timp, Anthony, aprinzându-și

fulgerător lanterna, se năpusti asupra lui. Amândoi se rostogoliră pe jos.

— Aprindeți lumina! Strigă Anthony.

Virginie răsuci comutatorul. De data aceasta becurile nu fuseseră scoase. Sala fu inundată de lumină. Anthony, gâfâind, își ținea sub el victima. Bill se avântă ca să-i dea ajutor.

— Și acum, zise Anthony, să vedem puțin cine ești, băiete! Era străinul de la hanul „Jucătorii de cricket”.

— Bine lucrat, zise o voce calmă.

Toți se întoarseră stupefiați. Silueta voinică a inspectorului Battle se profila în prag.

— Vă credeam la Londra, inspectore! Zise Anthony. Battle îi făcu cu ochiul.

— Chiar așa, sir? Tocmai îmi ziceam că n-ar strica să se creadă că sunt la Londra!

— Ați avut dreptate, zise Anthony, privindu-și atent dușmanul întins pe parchet.

Spre surpriza lui, văzu apărând pe chipul francezului un surâs.

— Pot să mă ridic, domnilor? Sunteți trei împotriva unuia sigur.

Anthony îl ajută cu indulgență să se scoale. Străinul își încheie haina, își aranjă gulerul și-l privi pe Battle.

— Scuzați-mă, domnule, dar dacă am înțeles bine, dumneavoastră sunteți reprezentantul Scotland Yard-ului.

— Exact.

— În cazul acesta, permiteți-mi să vă prezint scrisorile de acreditare. Aș fi fost mai inspirat dacă aș fi făcut-o înainte.

Scoase din buzunar mai multe hârtii pe care le înmână detectivului de la Scotland Yard. În același timp își arată o insignă înfipță în spatele reverului hainei sale.

Battle lăsa să-i scape o exclamație de uimire. Apoi, după ce strânse cu grijă hârtiile, le restituî înclinându-se politicos.

— Regret, domnule, că ați fost. Hm. Bruscat, dar trebuie să recunoașteți că este numai vina dumneavoastră!

Și, cum ceilalți îi priveau uluiți, el le explică zâmbind:

— Vă prezint un coleg pe care-l așteptam de câțva timp:

monsieur Lemoine de la Siguranță.

XIX. Istorie secretă.

Virginie se întoarse spre Battle.

— Știți ce cred, inspectore Battle?

— Ce credeți, doamnă Revel?

— Cred că a venit vremea să ne lămurim și pe noi puțin.

— Să vă lămuresc? Nu înțeleg prea bine, doamnă Revel.

— Ba da, înțelegeți foarte bine, dragă inspectore! Știu că domnul Lomax v-a făcut să jurați că veți păstra secretul – așa face întotdeauna vărul meu – dar, într-adevăr, ar fi mai bine să ne explicați faptele decât să ne lăsați să le descoperim noi înșine și să intervenim cu stângăcie în jocul dumneavoastră. Monsieur Lemoine, nu sunteți de părerea mea?

— Total, madame! Declară francezul înclinându-se.

— În anumite împrejurări este categoric imposibil să păstrezi un secret absolut, i-am spus-o deja domnului Lomax, zise Battle. De altfel, domnul Eversleigh este secretarul domnului Lomax și poate afla totul. Cât despre domnul Cade, el a fost antrenat fără voia lui în această afacere, și consider că are dreptul să afle adevărul. Dar.

Virginie zâmbi.

— Femeile sunt atât de indiscrete, nu-i așa? Vărul meu, George, v-a spus asta?

Lemoine o studiasă cu atenție pe Virginie.

— Doamna, dacă nu mă înșel, se numește Revel?

— Exact.

— Soțul dumneavoastră era însărcinată cu afaceri la legația Angliei în Herzoslovacia?

— Da, așa este.

— Și vă aflați împreună cu el la Ekarest, înaintea asasinării regelui și a reginei.

— Într-adevăr.

Lemoine se întoarse spre colegul său de la Scotland Yard.

— Cred că doamna are dreptul să afle totul. De altfel, afacerea asta o privește indirect. Și apoi, adăugă el făcând cu ochiul, în cercurile diplomatice, doamna are reputația de a fi foarte discretă.

Virginie începu să râdă.

— Sper să-mi pot justifica renumele!

— Unde se va ține conferința? Întrebă Anthony. Aici?

— Da, prefer să nu părăsesc până în zori camera aceasta, zise inspectorul. Veți înțelege de ce, după ce veți fi ascultat istoria.

Bill și Anthony se duseră la bufetul cu provizii și aduseră de acolo un platou încărcat cu sifoane, sticle, pahare și sandviciuri.

Asociația, care acum număra cinci membri, se instală confortabil în jurul unei mese mari de stejar.

— Este de la sine înțeles că toată discuția noastră va fi strict confidențială. Dar, așa cum i-am spus-o întotdeauna domnului Lomax, era imposibil să păstrăm secretul doar pentru noi. Afacerea a început acum șapte ani. Anglia era pe punctul de a se înțelege cu Herzoslovacia, asupra unor anumite probleme, desigur cu ajutorul contelui Stylpitch. Regele și regina Herzoslovaciei, aflându-se în Anglia, au fost invitați să-și petreacă un weekend la Chimneys. Atunci a dispărut un obiect extrem de prețios; pentru a explica această dispariție incredibilă trebuie să admitem dinainte două lucruri: în primul rând faptul că hoțul era un personaj regal; în al doilea rând că era un profesionist dintre cei mai abili. Domnul Lomaine vă va explica cum au fost posibile aceste lucruri.

Francezul se înclină și reluă firul povestirii:

— În Anglia, cea mai mare parte a oamenilor nici măcar nu au auzit vorbindu-se de faimosul rege Victor. Nimeni nu-i cunoaște numele adevărat, dar, în Franța, toți știu că acesta este un hoț de bijuterii de o îndemânare nemaiauzită, maestru în arta deghizării, lingvist desăvârșit, fiind englez ori irlandez după tată dar acționând aproape întotdeauna la Paris. Acum opt ani, el reuși aici o serie de furturi senzaționale sub numele de căpitanul O'Neill și deghizat ca atare.

Virginie scăpă o exclamație involuntară. Domnul Lemoine îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Cred că știu ce a tulburat-o pe doamna! Acest căpitan O'Neill, al cărui nume probabil că a mai fost pronunțat în prezența dumneavoastră, nu era altul decât regele Victor; la

Siguranță se știa asta, dar nu exista nici o dovadă.

Se bănuia că Victor O'Neill avea o complice abilă în persoana unei tinere artiste de la Folies-Bergères, Angèle Mory, dar amândoi lucrau cu atâta măiestrie încât era imposibil să dovedești ceva.

În acest moment Parisul se pregătea să-l întâmpine pe tânărul rege al Herzoslovaciei, Nicolae al IV-lea. La Siguranță, care avea sarcina de-a veghea asupra lui, se luaseră măsuri împotriva unor atentate ale așa numitei organizații revoluționare: „Mâna Roșie”. Tovarășii organizației Mâna Roșie, convinși că nu vor putea să se apropie personal de rege, i-au promis lui Angèle Mory – n-am aflat, vai! Decât mai târziu – o sumă foarte mare, dându-i sarcina să-l seducă pe rege și să-l atragă într-o capcană. Angèle Mory acceptă și promise la rîndul său camarazilor tot ceea ce aceștia doreau.

Dar, în realitate, această tânără era mult mai șireată și mai ambițioasă decât bănuiau ei. Așa încât reuși să-l seducă pe rege care se îndrăgosti nebunește de ea și o acoperi de bijuterii. Atunci concepu ea ideea de a deveni, nu favorită, ci regină! După cum știe toată lumea, proiectul acesta fantastic se împlini. Fu prezentată la Curte cu numele de contesa Popoffsky, descendentă a unei familii regale, și, câteva luni mai târziu, ea deveni regina Varaga. Pentru o actriță de duzină nu era rău deloc! Am auzit întotdeauna spunându-se că-și juca admirabil noul rol! Dar nici poporul, nici revoluționarii nu vedeau cu ochi buni lucrul acesta. Furioși că au fost trădați, aceștia atentară de două ori la viața ei. În cele din urmă revoluția izbucni și ea fu asasinată o dată cu regele. Corpurile lor mutilate și de nerecunoscut fură găsite în palat.

Dar un lucru pare sigur: în cursul acestor ani de domnie, regina Varaga, alias Angèle Mory, rămăsese în legătură cu fostul ei prieten, regele Victor, suveranitate de o cu totul altă natură! Își trimiteau unul altuia mesaje cifrate! Pentru a-și asigura impunitatea, ea își scria scrisorile în limba engleză și le semna cu numele unei doamne de la legația engleză. Dacă s-ar fi descoperit scrisorile și dacă doamna în chestiune și-ar fi dezmințit semnătura, nu ar fi fost crezută, căci mesajele ei

erau, în aparență, scrisori de dragoste adresate căpitanului O'Neill. Numele dumneavoastră, doamnă Revel, se află pe ultima pagină a acestor misive.

— Știu, spuse Virginie, care ascultând povestea aceasta, roșise ori pălise rînd pe rînd. Iată deci explicația enigmei! De când mi s-au arătat acele scrisori, am căutat-o în zadar.

— Ce infamie! Exclamă Bill indignat.

— Adevăratul scop al acestor scrisori era, declară inspectorul Battle, să-i furnizeze regelui Victor bijuterii scumpe, fără nici o cheltuială. După asasinarea regelui și a reginei, s-a descoperit faptul că majoritatea giuvaierurilor coroanei fuseseră înlocuite cu imitații. Acum, veți înțelege, desigur, cum poate un personaj regal să fie în același timp și un hoț de mare clasă. Nicolae al IV-lea și regina Varaga își petrecură weekend-ul la defunctul marchiz de Caterham care pe vremea aceea era ministrul Afacerilor Străine. În ajunul plecării lor spre Chimneys, se constată dispariția unui. Hm. Obiect foarte prețios, păstrat într-un palat din Londra. El era înlocuit cu o imitație, minunată într-adevăr și atât de bine realizată încât autorul nu putea fi decât regele Victor.

Desigur, afacerea fu înăbușită, dar Scotland Yard-ul se puse pe treabă: el organizează o supraveghere atât de intensă încât fu imposibil Maiestății Sale Regina să-i trimită complicei său giuvaierul ori să-l ia cu sine în Herzoslovacia. Varaga-Angela l-a ascuns probabil la Chimneys și n-aș fi mirat – inspectorul Battle privi semnificativ împrejurul lui – să se afle undeva în această cameră.

— Cum? După atâția ani? Exclamă Anthony nevenindu-i să creadă.

— Dar bineînțeles, monsieur, zise Lemoine, din moment ce suveranii Herzoslovaciei am fost asasinați trei săptămâni mai târziu iar polițiștii de la siguranță au pus mâna pe O'Neill și au reușit să-l condamne la 7 ani închisoare pentru o afacere de mai mică amploare. Speram să găsim la el scrisorile cifrate, dar acestea au fost luate de un herzoslovac care era vizitiul reginei. Omul acesta s-a lăudat în fața mai multor persoane că a intrat în posesia prețioaselor mesaje, iar noi l-am căutat

multă vreme fără succes.

— Cred că l-ați fi găsit, zise Anthony, dacă l-ați fi căutat în Africa. Păstra cu multă grijă pachetul de scrisori, ca pe o mină de aur a cărei exploatare și-o rezerva în caz de nevoie. Dar a murit de malarie înainte s-o poată face. Nu mă priviți în felul acesta, domnilor. Nu sunt ghicitor. Vă voi explica mai târziu de ce sunt la curent cu aceasta.

— Un lucru mai rămâne totuși neexplicat, zise Virginie. Memoriile. Trebuie să existe o legătură între manuscris și toată această afacere, nu?

— Desigur, doamnă. Conteul Stylpitch le însoțea pe Maiestățile Lor în cursul vizitei în Anglia, era, deci, perfect la curent cu această afacere și este posibil să fi vorbit despre ea în amintirile sale.

— Oare știa unde a ascuns regina giuvaerul? Întrebă Anthony.

— Nu cred absolut deloc lucrul acesta! O detesta pe regină și făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a împiedica această mezialanță. Cu siguranță că ea nu i-a făcut confidențe!

— Dar, insistă Anthony, poate că a descoperit și singur. Era un om șiret! În cazul acesta, ce ar fi făcut, după părerea dumneavoastră?

— Ar fi păstrat obiectul pentru sine, zise Battle, căci restituirea anonimă a pietrei prețioase ar fi fost mult prea dificilă. De altfel, însuși faptul că știa unde se află bijuteria îi dădea acestui om o putere enormă – iar el iubea mai mult ca orice puterea. Se bucura de ea ca un artist. De altfel, contele era în posesia uneia dintre cele mai grozave colecții de secrete scandaloase din lume. Le colecționa așa cum alții colecționează timbre. S-a lăudat cu asta nu numai o dată. De aici și groaza generală la anunțul publicării Memoriilor sale!

— Poliția franceză, adăugă Lemoine, avea intenția să intre în posesia lor, dar contele a avut precauția să le expedieze altundeva înainte de a muri. Cu toate acestea, nu văd motivul pentru care credeți că știa secretul acesta.

— Așa a afirmat el însuși, răspunse calm Anthony.

— Cum?

Cei doi detectivi îl fixară, stupefiați.

— Când domnul Mcgrath mi-a înmănat manuscrisul pentru a-l aduce editorilor, mi-a povestit circumstanțele în care l-a cunoscut pe contele Stylpitch. Era la Paris pe o stradă pustie, în timpul nopții. Contele fusese atacat de o bandă de apași și domnul Mcgrath l-a scăpat din ghearele lor. Puțin amețit de băutură, cum era în seara aceea, și un pic năuc din cauza loviturilor primite, contele a murmurat, ca într-un delir, două remarci cărora prietenul meu nu le-a dat cine știe ce atenție. A spus mai întâi că știe unde se află acel Koh-i-Noor și apoi că cei care-l atacaseră erau complicitii regelui Victor. Acum, după tot ce am aflat de la dumneavoastră, aceste două remarci mi se par foarte semnificative.

— Dumnezeule mare! Exclamă inspectorul Battle. Chiar și asasinarea prințului Mihail capătă un aspect cu totul nou.

— Nu uitați, îi reaminti francezul, că regele Victor nu a comis niciodată vreo crimă.

— Dar, dacă a fost surprins de prinț, chiar în momentul în care căuta giuvaerul?

— Deci l-ați lăsat să se strecoare în Anglia, domnule? Îi spuse cu reproș Anthony detectivului de la Siguranță.

— Vai, domnule! L-am ținut sub observație dar mi s-a strecurat printre degete, canalia! Și știți unde s-a dus mai întâi?

— Unde?

— În America, domnule! În Statele Unite! A jucat aici rolul prințului Nicolae al Herzoslovaciei!

— Cum?! Exclamară în același timp Anthony și Battle.

— Pe cinstea mea! O cacialma fenomenală! Cum prințul Nicolae a murit acum câțiva ani în Congo, regele Victor a profitat de asta pentru a se proclama urmaș la tron și a reușit să obțină o grămadă de dolari americani ca acout la concesiunea zăcămintelor de petrol. Dar, din pură întâmplare, a fost demascat în ultima clipă și a fugit în Anglia unde se află în prezent. Iată de ce am venit aici. Mai devreme sau mai târziu, va veni la Chimneys. Dacă nu cumva se și află deja aici!

— Hm! Zise Battle. Tentativa din noaptea trecută.

— Ah! Da. Vă voi da niște explicații în această privință.

— Dar de ce nu ați luat mai devreme legătura cu mine, dragă colega? Întrebă inspectorul șef. Mi s-a scris de la Siguranță, acum câțva timp, că monsieur Lemoine a părăsit Franța pentru a veni să lucreze împreună cu mine și nu înțelegeam de ce nu-și face apariția.

— Vă datorez scuze, admise Lemoine. Înțelegeți-mă: am sosit a doua zi după asasinat. Mi-am spus că poate ar fi mai bine pentru mine în aceste circumstanțe dacă aș ancheta izolat, fără să mă impun ca persoană oficială. Știam că voi deveni suspect, dar era un mijloc de a nu le atrage atenția celorlalți. Vă asigur că am văzut, zilele acestea, multe lucruri interesante.

— Dar în fond, întrebă Bill, ce s-a petrecut noaptea trecută?

— V-am pus să faceți mișcare, dragă domnule!

— Cum? Dumnevoastră erați?

— Da. Făceam de pază convins că secretul se leagă de această încăpere pentru că aici a fost omorât prințul. Eram pe terasă. Deodată am auzit zgomotul unor pași în interior și am văzut lumina unei lanterne. Am deschis fără zgomot fereastra care nu era zăvorâtă și am reușit să mă strecur în cameră și să mă ascund într-un colț. Nu-l vedeam pe individ, stătea cu spatele la mine, dar îi urmăream fiecare gest. A început prin a lua una câte una, piesele armurii, examinându-le atent. Apoi a inspectat pânzele și ramele tablourilor. După care a început să ciocănească ușor lambriurile. În clipa aceea ați pătruns dumneavoastră brusc.

— Aveam intenții bune, zise Virginie, gânditoare, dar de fapt am stricat totul!

— Vai! Da, madame. Individul și-a aprins lanterna și, cum nu țineam să-mi dezvălui identitatea, am fugit pe fereastră. Domnul Eversleigh, luându-mă drept agresorul său, a nceput să alerge după mine.

— Eu de asemenea, zise Virginie. Ba chiar am fost prima care a pornit în urmărirea dumneavoastră.

— Iar celălalt a avut bunul simț să stea liniștit și să dispară

încetîşor pe uşă. Cum se nu s-a întîlnit cu lordul Caterham şi cu ceilalţi?

— Dacă i-ar fi întîlnit, ar fi declarat pur şi simplu că a coborât, şi el, ca să vadă ce se întîmplă.

— Credeţi cu adevărat că acest Arsène Lupin este în casă? Întrebă Bill.

— De ce nu? Zise Lemoine. Poate că se dă drept servitor!

— Acest Boris Anchonkoff, cu mutra lui de bandit. Zise Bill.

— L-aţi luat în serviciul dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Cade? Întrebă Battle.

— Îmi scot pălăria, Battle! Eşti la curent cu tot! Dar, la drept vorbind, nu eu l-am luat în serviciul meu ci el m-a luat de stăpân.

— Dar de ce, domnule Cade?

— Zău dacă ştiu! Figura mea i-o fi pe plac. Chestie de gust! Sau poate crede că eu sunt acela care i-a ucis stăpânul şi vrea să fie cât mai aproape pentru a-l putea răzbuna.

Se ridică şi se apropie de fereastră.

— Se ivesc zorii, zise el căscând uşor. Nu mai este cazul să aşteptăm.

Lemoine se ridică la rîndul lui.

— Vă las, spuse el. Poate ne vom revedea în cursul zilei.

Înclinându-se plin de curtoazie în faţa lui Virginie, ieşi pe fereastră.

— La culcare! Zise Virginie căscând. A fost pasionant, dar acum este timpul să mergem să dormim. Hai, Bill, culcă-te ca un băieţel cuminte.

În picioare, în faţa ferestrei, Anthony urmărea din priviri silueta lui Lemoine.

— Nu s-ar zice, remarcă Battle, dar este detectivul cel mai inteligent din Franţa.

— Ba da, s-ar zice! Replică Anthony. Are uneori nişte inflexiuni ale vocii!

— Poate că-i voi cere sfatul în legătură cu o altă afacere. Vă amintiţi despre omul acela care a fost găsit într-un şanţ, pe drumul spre Staines?

— Da. Şi?

— A fost identificat, asta-i! Se numea Giuseppe Manelli, și era servitor la Ritz, în Londra. Curios, nu-i așa?

XX. Anthony îi face mărturisiri lui Battle.

Anthony nu spuse nimic. Continua să privească pe fereastră. Inspectorul șef Battle îi contemplă timp de câteva clipe spatele nemișcat.

— Atunci, noapte bună, sir, zise el în cele din urmă.

Apoi se îndreptă spre ușă.

Anthony se întoarse.

— O clipă, Battle!

Inspectorul se opri docil. Anthony părăsi fereastra. Își scoase o țigară din tabacheră și o aprinse.

Apoi, între două fumuri, spuse:

— Afacerea asta din Staines te interesează?

— Mi se pare ciudată.

— Crezi că omul a fost asasinat în locul unde a fost găsit?

— Nu. Cred că a fost omorât altundeva și că i s-a transportat cadavrul cu mașina.

— Și eu cred același lucru! Zise Anthony.

Detectivul îl privi fix.

— S-ar zice chiar că sunteți sigur de asta! Știți cumva, din întâmplare, cine l-a adus acolo?

— Da, zise Anthony. Eu.

Calmul lui Battle îl cam agasa.

— Nu pari deloc uimit, Battle!

— Cândva, în tinerețea mea, mi s-a spus: „Să nu arăți niciodată că ai vreo emoție”; m-am străduit întotdeauna să urmez această regulă.

— Și ai reușit admirabil! Oricum, ai vrea să ascuți toată întâmplarea?

— Vă rog!

Cei doi bărbați luară loc și Anthony povesti amănunțit tot ceea ce se întâmplase în seara de joi.

Când termină ce avea de spus, un surâs fugar luminează chipul lui Battle.

— Într-una din zilele acestea, domnule Cade, tare mă tem că veți fi la mare strâmtoare!

— Deci îmi faci pentru a doua oară favoarea de a trece cu vederea peste faptele mele.

— Principiul meu este să las frânghie. Zise Battle.

— Condamnaților, termină Anthony fraza. Delicată atenție din partea dumată, Battle!

— Dar de ce ați sfârșit, sir, prin a-mi mărturisi toate acestea? Întrebă Battle.

— Pentru că am o foarte bună părere despre capacitatea dumată, inspectore. Când este nevoie de dumneata, ești prezent. Ca în noaptea asta. O dată aflată identitatea cadavrului ai fi putut descoperi pista. Am preferat să-ți spun personal totul, cu atât mai mult cu cât, grație revelațiilor lui monsieur Lemoine, doamna Revel este în sfârșit deasupra oricărei bănuieli. Acum că s-a dovedit în mod categoric că acele scrisori nu au nici o legătură cu ea, orice idee de complicitate devine absurdă. Poate că am greșit că nu am pus-o să cheme poliția, dar m-am gândit că nimeni nu va crede că a dat bani unui șantajist doar dintr-un capriciu. Și cu toate acestea, așa este.

— Ce vreți, zise Battle, jurații sunt lipsiți de imaginație.

— Dar dumneata? Zise Anthony privindu-l cu curiozitate. Nu prea pari să te îndoiești de gestul fantezist al doamnei Revel!

— Asta pentru că-i cunosc un pic pe oamenii de lume, domnule Cade, vreau să spun pe aristocrați. Vedeți dumneavoastră, majoritatea oamenilor se gândesc întotdeauna la ce vor spune vecinii lor. Nu există decât două categorii de oameni cărora nu le pasă deloc de ceea ce se spune: vagabonzii și marii seniori. Nu vorbesc de bogații obișnuiți, ci de adevărații aristocrați, de cei care sunt obișnuiți de secole să gândească că nici o altă opinie nu contează în afară de a lor. Aceștia mi s-au părut întotdeauna la fel: curajoși și, deseori, absurzi.

— Și dumneata, Battle, ar trebui să-ți scrii memoriile. Ar merita osteneala de a fi citite.

Detectivul zâmbi, dar rămase tăcut.

— Spune-mi, continuă Anthony, ce te-a făcut să ghicești, încă de la început, că sunt amestecat în afacerea de la Staines?

— Intuiția. Dar fără dovezi concrete. De altfel, v-ați comportat foarte bine, domnule Cade. Nu se exagerează deloc când se afirmă că sunteți inteligent.

— Simțeam că-mi întinzi fără încetare capcane. Nu m-am lăsat prins, dar tensiunea nervoasă a fost considerabilă.

Pe buzele lui Battle se ivi un surâs bizar.

— În felul acesta se prind criminalii, sir. În aparență sunt lăsați în libertate însă, din punct de vedere moral, lațul se strânge în jurul lor, ei fiind obligați să evite în permanență noi atacuri. În cele din urmă nu mai rezistă; urmează criza nervoasă și mărturisirea.

— Ești încurajator, Battle! Când mă vei prinde și pe mine?

— Să lăsăm destulă frânghie, sir, să lăsăm destulă frânghie!

— Și până atunci rămân în continuare detectivul amator, auxiliar a! Scotland Yard-ului? Așa, ca într-un roman polițist?

— Romanele polițiste, zise liniștit Battle, nu sunt, mare parte din ele, decât o cacialma. Dar îi distrează pe oameni și adesea ne sunt utile.

— Cum anume? Întrebă curios Anthony.

— Încurajând ideea universal admisă că poliția este incapabilă. Când dăm peste o crimă comisă de un diletant, de exemplu un asasinat, asta ne este de folos.

Anthony îl privi în tăcere câteva minute. Battle era impasibil; parcă nici pleoapele nu i se mișcau, iar pe fața lui placidă nu exista nici măcar urma unei expresii inteligente. În cele din urmă, el se ridică.

— Nu mai este cazul să mă culc, zise el. Voi aștepta să se trezească lordul Caterham căruia aș vrea să-i spun câteva cuvinte. Cei care vor să plece de la Chimneys, o pot face. Dar, totodată, îi voi fi foarte obligat lordului Caterham dacă-i va ruga pe toți invitații să-și prelungească șederea. Sper că veți accepta această invitație, sir, ca și doamna Revel, de altfel. Voi avea probabil nevoie de ajutorul său. Poate că nu ați remarcat, domnule Cade, dar această doamnă are un fel de fascinație deosebită care acționează asupra bărbaților.

— Imaginează-ți că am remarcat deja, dragă inspectore!

— Cei care, în mod deliberat, au uzat sau, mai degrabă, au

abuzat de numele său pentru a semna mesajele secrete îi poartă pică probabil și sunt fericiți să-i poată juca o festă urâtă, în timp ce-și ascund adevărata identitate. Mi-ați spus, nu-i așa, că există o scrisoare datată de la Chimneys? Este, fără o îndoială, ultima, cea care conține instrucțiunile referitoare la ascunzătoarea diamantului! Regele Victor era probabil furios că n-o mai are! Dar acum.

— Ei bine? Acum? Întrebă Anthony. Crezi că scrisoarea se află acum la el?

— Așa cred. Numitul Giuseppe Mannelli era, fără nici o îndoială, un bandit profesionist. Făcea, probabil, parte – cel puțin de câteva luni – din banda regelui.

Victor, iar acesta i-a dat sarcina să fure de la dumneavoastră Memoriile, sperând că va găsi aici unele indicații referitoare la diamant. În loc de Memorii, Giuseppe a găsit scrisorile, dar, ignorându-le importanța, le-a considerat niște autentice scrisori de dragoste și ai hotărât să nu le vorbească șefilor săi despre descoperirea făcută ci să o folosească pentru sine. Dar regele Victor sau acoliții săi au pus să fie urmărit și au descoperit la el faimoasa corespondență atât de râvnită.

— Ce coincidență nemaiauzită! Murmură Anthony. Printr-un adevărat miracol aceste scrisori au căzut mai întâi în mâinile mele, apoi în acelea ale unui complice al regelui Victor, pentru a se întoarce la destinația lor – presupunând că ipoteza dumitale este exactă!

— Cred că este. Doar ea explică faptele în mod logic. Să continuăm: regele Victor ori acoliții săi descoperă deci mesajele cifrate la Mannelli care refuză să le înapoieze, sperând să obțină din asta o avere. Este urmărit până la doamna Revel acasă, se trimite o depeșă falsă, se gravează pe un revolver numele „Virginie”, pe scurt se pregătește în așa fel asasinatul încât bănuiala să cadă în întregime asupra doamnei Revel.

— Dar, dacă nu mă înșel, adineauri Lemoine și chiar dumneata ați repetat că regele Victor n-a ucis niciodată până în prezent.

— E-adevărat. Și tocmai asta mă săcăie cel mai mult. Dar

presupun că trebuie să aibă și complici mai puțin scrupuloși ca el. Fără îndoială că aceștia au omorât sau ordonat să fie omorâți prințul Mihail și Giuseppe Mannelli.

— Dar, în cazul acesta, regele Victor este în posesia scrisorii, probabil că a descifrat-o și știe unde să găsească diamantul!

— Încă nu l-a găsit, domnule Cade. Și nu-l va găsi atât de ușor. Vă spun eu asta.

— Și Memoriile? Murmură Anthony. Să fie tot în posesia lui? În cazul acesta nu le va păstra prea multă vreme căci am intenția să le înmânez pe 13 octombrie editorilor!

— I-ați face figura asta baronului! Lui care are pentru dumneavoastră așa o stimă! Mi-a vorbit despre dumneavoastră în termeni de-a dreptul entuziaști!

Anthony începu să râdă.

— Sper să-i pot justifica încrederea! Dar, până una alta, Battle, e cam târziu, servitorii vor începe să se trezească. Am face bine să ne ducem să facem câte o baie înainte de dejun.

Urcă vioi scara și, fluierând vesel, se dezbracă, puse pe el un halat de baie și se întoarce spre masa de toaletă pentru a lua câteva flacoane.

Dar, deodată, rămase locului, și ochii i se măriră de uimire la vederea obiectului care apăruse și care trona în mijlocul măsuței, lângă oglindă.

Câteva clipe nu putu să-și creadă ochilor. În cele din urmă luă obiectul și-l examinează îndeaproape. Da, fără îndoială. Nu era posibilă o eroare.

Era pachetul de scrisori semnate Virginie Revel.

Eram intacte. Nu lipsea niciuna.

Anthony se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu scrisorile în mână.

— Simt că-mi crapă capul! Murmură el. Nu pricep nici jumătate din ce se petrece în blestematul acesta de Chimneys! De ce, dintr-o dată, apar la mine scrisorile astea? Cine le-o fi pus pe masa mea de toaletă? Și de ce?

Dar, deocamdată, nu exista nici un răspuns la toate aceste întrebări.

XXI. Valiza domnului Isaacstein

— Doamnă Revel, spuse inspectorul Battle către Virginie, în

clipa când aceasta cobora de pe terasă după primul dejun, aş dori să vă cer câteva informații.

— Referitoare la?

— Referitoare la domnul Cade.

Virginie îl privi stupefiată.

— Dar. Ce fel de informații?

— Aş vrea să ştiu unde l-aţi întâlnit pentru prima dată, de când îl cunoşteţi etc.

— E puţin cam dificil de explicat, inspectore. Mi-a făcut cândva un foarte mare serviciu şi.

Battle o întrerupse.

— Înainte de a continua, doamnă Revel, trebuie să ştiţi că, în noaptea asta, după plecarea dumneavoastră, a lui monsieur Lemoine şi a domnului Eversleigh, domnul Cade mi-a spus tot adevărul referitor la scrisori şi la omul pe care l-aţi găsit mort în apartamentul dumneavoastră.

— Oh! Exclamă Virginie. V-a spus tot?

— Da, şi a făcut bine. Explicaţia sa soluţionează o mulţime de neînţelegeri. Dar a omis să-mi spună de când vă cunoaşte. Şi am aşa o intuiţie care-mi spune că, până în ziua în care a sunat la uşa dumneavoastră, într-un moment cum nu se poate mai oportun, nu vă mai văzuse niciodată. Ah! Văd că am dreptate. Aşa este, nu vă cunoscuserăţi până atunci?

Virginie rămase mută. Se temea pentru prima oară de omul acesta îndesat, cu figura veşnic impasibilă. Începea să-l înţeleagă pe Anthony care-l stima atât de mult.

— V-a vorbit vreodată despre trecutul său? Întrebă detectivul. Unde se afla înainte de a se duce în Africa de Sud? În Canada? În Sudan? Nu v-a povestit nimic despre copilăria lui?

Ea dădu negativ din cap.

— Şi totuşi, trebuie să aibă ceva de povestit! Pe chipul lui se poate citi că a dus o viaţă din care n-au lipsit acţiunile temerare şi aventurile.

— De ce nu-i telegrafiaţi prietenului său, domnul Mcgrath? Întrebă Virginie.

— Am făcut-o. Dar se află într-un ținut îndepărtat tocmai la

capătul țării și este imposibil să fie găsit atât de repede. Era într-adevăr la Bulawayo în același timp cu domnul Cade și s-au întâlnit aici; în privința aceasta relatarea sa este exactă. Dar domnul Cade nu era funcționar la autocarele Castle decât de o lună. Cu ce s-o fi ocupat mai înainte?

Se făcu tăcere.

— Trebuie să plec, zise Battle. Domnul Lomax mă așteaptă la el, la Wyvers Abbey.

Fără a se ridica, Virginie îl privi îndepărtându-se. Continuă să rămână pe banca pe care stătuse cu Battle, sperând că Anthony va veni să i se alăture. Dar în locul acestuia apărură Bill Eversleigh.

— Slavă Domnului! Te găsesc în sfârșit singură!

— Menajează-mă în dimineața asta, dragul meu Bill. Tocmai mi s-a vorbit fără menajamente și mă simt răscolită.

— Cine a făcut asta? Battle?

— Da, Battle. Este înspăimântător. S-ar zice că vede prin tine.

— Vezi bine, micuța mea Virginie, că ai nevoie de un bărbat puternic care să te protejeze! Te iubesc atât de mult, dacă ai ști.

— Nu, Bill! Nu acum! Nu mă simt deloc în formă. Și ți-am spus întotdeauna că oamenii bine crescuți nu fac niciodată o cerere în căsătorie înainte de masa de prânz.

— Eu, zise Bill, aș putea s-o fac, chiar înainte de micul dejun. Virginie se cutremură.

— Bill, temperează-ți elanurile. Ești prea tânăr pentru mine. Eu sunt o văduvă respectabilă. Îndrăgostește-te de o tânără pură și candidă.

— Virginie, iubito. La dracu, iată-l pe detectivul acela care apare din nou ca să ne tracaseze!

Într-adevăr, era domnul Lemoine, foarte corect, cu bărbuța lui neagră, parcă și mai ascuțită decât de obicei.

— Bonjour, madame. Sper că nu sunteți prea obosită?

— Absolut de loc!

— Foarte bine. N-ați vrea să faceți câțiva pași prin parc?

— De ce nu? Vino, Bill!

— Vin, zise nefericitul tânăr.

Porniră toți trei pe alee cu pași înceți. Virginie, cu abilitatea ei încântătoare, îl făcea să vorbească pe detectiv, iar acesta le povestea anecdote despre regele Victor și despre lupta necruțătoare dintre Siguranță și faimosul hoț. Dar în ciuda talentului de povestitor al detectivului, Virginie simțea vag că scopul real nu era o simplă plimbare și o conversație amuzantă. Se îndreptau, fără să lase această impresie, spre un anume loc.

Deodată, el se întrerupse și aruncă o privire în jur. Ajunseseră în locul unde drumul traversează parcul, înainte de a face o cotitură abruptă ascunsă de un pâlț de copaci. Lemoine privea fix un vehicul care venea dinspre Chimneys.

Virginie se uită în aceeași direcție.

— Este camioneta care duce la gară bagajele domnului Isaacstein.

— Ah! Făcu Lemoine.

Își privi ceasul.

— E deja atât de târziu? Și eu care trebuia să mă duc în sat! Mii de scuze, doamnă! Am uitat de timp în compania dumneavoastră încântătoare! Poate că mă va duce și pe mine camioneta până în sat?

Înaintă spre marginea drumului și-i făcu semne disperate șoferului. După o scurtă explicație, acesta se învoi să-l ia, așa că Lemoine urcă repede și, întorcându-se, o salută politicos pe Virginie.

Ea rămase uimită, privind din urmă camioneta care se îndepărta. Deodată, la o cotitură, o valiză se rostogoli în pulberea drumului.

— Putem paria, zise Virginie, că valiza n-a căzut din întâmplare! A fost aruncată.

— Nimeni n-a remarcat, făcu Bill.

Amândoi alergară spre valiză. Chiar atunci apărură și Lemoine la cotitură, gâfâind.

— Am fost obligat să mă întorc, zise el. Uitasem ceva.

Era o valiză frumoasă, din piele de porc, cu inițialele „H. J.” gravate pe capac.

Fără să spună o vorbă, Lemoine se aplecă spre valiză, între degetele sale sclipi ceva. Făcu un gest și broasca cedă.

Cu o voce complet diferită, tăioasă și autoritară, spuse:

— Mașina va sosi peste câteva clipe. Se vede deja?

Virginie aruncă o privire în direcția castelului.

— Încă nu.

— Bine.

Scotoci conținutul valizei cu o mână expertă: flacoane, pijamale de mătase, șosete. Deodată, cu o exclamație înăbușită, trase un pachetel de lenjerie și-l desfăcu iute.

Bill scoase un strigăt de uimire. În mijlocul pachetului se afla un revolver.

— Aud claxonul, zise Virginie.

Iute ca fulgerul, Lemoine aruncă totul la loc în valiză, cu excepția armei, încuie valiza din nou, iar revolverul și-l băgă în buzunar după ce-l înfășură într-o batistă de mătase, apoi se întoarse spre Bill.

— Dumneavoastră și cu doamna luați valiza! Opriți-l pe șofer! Explicați-i că valiza a căzut din camionetă. Nu vorbiți despre mine.

Când apăru camioneta care-l ducea pe Isaacstein la gară, Bill înaintă repede spre ea. Șoferul opri iar Bill ridică valiza și-o puse alături.

— A căzut din camionetă, explică el. Eram chiar acolo și am văzut-o rostogolindu-se pe drum.

În spatele geamului, zări chipul palid al financiarului, care-l privea cu ochii lui de cobră. Mașina porni, Virginie și Bill i se alăturară lui Lemoine care, strălucind de satisfacție, îi aștepta în spatele unui pâlc de copaci.

— Nu era decât o bănuială, dar uite că s-a adeverit!

XXII. Semnalul roșu.

În picioare, inspectorul șef Battle aștepta răspunsul domnului George Lomax la raportul lui concis, dar explicit! Pe masa de lucru a înaltului funcționar se afla pachetul de scrisori pe care Anthony îl găsisese în ajun în camera lui.

— Nu mai înțeleg nimic, dar absolut nimic, gemu George. Sunt cifrate, spuneți?

— Da, domnule Lomax.

— Și le-a găsit pe masa de toaletă?

Battle îi repetă cuvânt cu cuvânt povestirea lui Anthony Cade referitoare la scrisori.

— Dar cine putea să le pună în camera lui? Toate astea îmi par suspecte, teribil de suspecte! Ce știm despre acest domn Cade? Eu, personal, îl consider foarte vulgar. O siguranță facilă de comis voiajor. În privința scrisorilor trebuie să luăm imediat măsuri! Imediat!

Battle deschise gura, dar marele om nu-l lăsa să vorbească.

— Fără întârziere, Battle! Trebuie să descifrăm aceste scrisori cât mai repede posibil. Există un expert care s-a ocupat în timpul războiului cu decodificarea scrisorilor noastre. Unde o fi secretara mea, domnișoara Oscar? Ea trebuie să-i știe numele. Ceva cam așa. Win. Win.

— Profesorul Wynwood, zise Battle.

— Chiar așa! Îmi amintesc acum. Trebuie să-i telegrafiem.

— Am făcut-o deja, domnule Lomax. Va sosi cu trenul de ora douăsprezece și zece minute.

— Ah, hm! Foarte bine! O grijă mai puțin pentru mine. Am treabă în oraș azi dimineață. Te-ai putea lipsi de mine?

— Cred că da, domnule Lomax.

— Procedează cum știi mai bine, Battle, cum știi mai bine! À propos, de ce nu l-ai adus cu dumneata și pe domnul Eversleigh?

— Încă mai dormea, sir. Am vegheat împreună toată noaptea.

— Da, da, adevărat. Și mie mi se întâmplă foarte des să veghez până în zori. Să fac o muncă de 36 de ore în 24, iată sarcina mea cotidiană! Trimite-mi-l pe domnule Eversleigh de îndată ce te întorci la Chimneys, Battle!

— Bine, sir.

— Înțeleg că a trebuit să-i spuneți tot lui Bill! Dar oare era într-adevăr necesar să-i dezvăluiți și verișoarei mele, doamna Revel, secretul?

— Dat fiind că s-a abuzat de numele său, sir, și că în mod indirect este amestecată în afacere.

— Ce pungășie nemaipomenită! Murmură George privind scrisorile. Îmi amintesc de defunctul rege al Herzoslovaciei. Un tânăr încântător, dar fără voință, de o slăbiciune lamentabilă, un instrument docil în mâinile unei aventurieri lipsite de scrupule. Dar, dacă, așa cum presupui, scrisorile au ajuns din nou în mâinile destinatarului, de ce să i le fi restituit domnului Cade?

— Pentru că, zise Battle, regele Victor știa acum perfect de bine că sala Consiliului este sub ochii noștri și că nu are nici o șansă să pătrundă singur aici. Preferă deci să ne dea scrisorile, să ne determine să le descifrăm și să descoperim noi înșine ascunzătoarea diamantului. Apoi.

— Va încerca să ni-l fure?

— Da, dar noi vom fi acolo, Lemoine și cu mine!

— Aveți un plan?

Dar Battle nu avea intenția să-i vorbească domnului Lomax despre planurile sale. Deci, își luă politicos rămas bun și se întoarse la Chimneys. În timp ce traversa parcul, opri mașina deoarece o văzuse de departe, printre copaci, pe doamna Revel însoțită de cei doi cavaleri ai săi: Anthony Cade și Bill Eversleigh.

— Domnule Eversleigh, zise Battle apropiindu-se de ei, domnul Lomax vă roagă să mergeți de îndată la proprietatea sa din Wyvern Abbey pentru a vă reîntoarce împreună la Londra.

Bill făcu o grimasă și se îndreptă bombănind în sinea lui împotriva patronului care-l făcea să se surmeneze și împotriva celor din colonii care veneau să curteze femeile frumoase din Londra în loc să rămână acolo unde se aflau.

— Monsieur Lemoine vă așteaptă, domnule Battle! Îl anunță Virginie pe detectiv. Are să vă spună noutăți interesante.

Ea îl pusese deja la curent pe Anthony cu ultima descoperire și acesta era încă și mai nedumerit decât în ajun.

— Nu mai înțeleg nimic! Murmură el. Ce amestec mai are și Isaacstein în afacerea asta? Ce interes poate avea el ca să-l suprime pe prințul Mihail? Și când te gândești că părea unicul om în afara oricărei bănuieli! Eu.

— Sst! Făcu Virginie. Sunteți strigat.

Anthony se întoarce. Silueta înaltă a lui Boris, servitorul herzoslovac, se profila printre copaci.

— Scuzați-mă, îi zise Anthony tinerei femei. Câinele meu credincios mă așteaptă.

Se apropie de Boris.

— Ei bine, ce se întâmplă? Ce dorești de la mine?

— Stăpâne, zise Boris.

— Dar, sărmanul meu băiat, chiar dacă m-ai ales drept stăpân, asta nu este un motiv să mă urmezi pretutindeni! Asta poate da naștere unor bănuieli.

Fără o vorbă, Boris scoase din buzunar o bucățiță de hârtie pătată, ruptă – evident – dintr-un plic, și i-o întinse lui Anthony, care-l întrebă:

— Ce-i asta?

Nu era acolo decât o adresă scrisă în grabă, nimic altceva.

— El a scăpat-o, zise Boris. Am adus-o stăpânului.

— Cine anume „el”?

— Gentlemanul străin.

— Și de ce mi-ai adus-o mie?

Boris îl privi cu un reproș mut.

— În orice caz, acum, pleacă! Zise Anthony. Sunt ocupat.

Boris se înclină și plecă spășit. Anthony, după ce puse hârtia în buzunar, se duse spre Virginie.

— Ce voia? Întrebă ea curioasă. Și de ce-l numiți „câinele meu”?

— Pentru că se poartă de parcă ar fi un caniş. Tocmai mi-a adus o bucățiță de hârtie pe care un gentleman străin a scăpat-o din mână. Cred că se referă la Lemoine.

— Sau la Isaacstein, cine știe? Și el are înfățișarea unui străin.

— Ce de străini în afacerea asta!

— Regrețați, domnule Cade, că ați fost amestecat cu sau fără voie?

— Nu, pe onoarea mea! Știți că de îndată ce se pune la cale vreo poveste complicată îmi fac și eu apariția! De data aceasta, evident, sunt mult prea bine servit.

— Dar nu mai există nici un pericol pentru dumneavoastră, zise Virginie puțin surprinsă de gravitatea lui neobișnuită.

— Credeți?

Se plimbară în tăcere câteva minute.

— Există oameni, zise Anthony, punând capăt tăcerii, care nu ascultă decât de semnale. O locomotivă obișnuită, bine reglată, oprește sau încetinește la vederea unui semnal roșu. Eu, dimpotrivă, accelerez! Nu-s eu de vină, așa m-am născut.

— Cred, zise Virginie, că ați înfruntat multe pericole.

— Pe toată. Cu excepția însurătorii.

— Ce cinism!

— Nici vorbă de așa ceva. Dar consider că o căsătorie, așa cum mi-o imaginez, este cea mai nebunească aventură.

— Îmi place această idee! Căsătoria de conveniență, mariajul diplomatic așa cum este conceput în epoca noastră este mult mai puțin atrăgător, declară cu franchețe Virginie, cu obrajii brusc îmbujorați.

— Există o singură femeie pe lume cu care aș vrea să mă căsătoresc, dar aparținem unor lumi diferite. Ce să fac? Îmi va accepta oare ea viața? Sau mă voi obișnui eu cu a ei?

— Dacă vă iubește.

— Sentimentalism, doamnă Revel. Când regele se căsătorește cu o păstoriță trebuie să afli ce gândesc amândoi la un an după căsătorie. Oare păstorița nu suspină după câmpul și după libertatea ei? Ori, dacă regele a renunțat la coroana lui, a devenit – sunt sigur de asta – un păstor nepriceput și atunci păstorița îl va disprețui căci nici o femeie nu respectă un bărbat care nu-și stăpânește meseria.

— Sunteți îndrăgostit de o păstoriță, domnule Cade? Întrebă încetișor Virginie.

— Nu, doamnă Revel. De o regină. Dar situația este aceeași.

— Și. Nu există soluție?

— Întotdeauna există o soluție. Sunt sigur că poți să obții întotdeauna ceea ce vrei, dacă consimți să plătești. Și pentru a o câștiga pe femeia iubită eu. Eu. Aș consimți chiar să duc o viață ordonată.

Virginie izbucni în râs.

- Am fost educat pentru a exercita o anumită meserie, știți?
- Și ați abandonat-o?
- Da.
- De ce?
- Din principiu.
- Oh!

— Ce femeie extraordinară sunteți! Spuse deodată Anthony privind-o.

- De ce?
- Pentru că nu puneți întrebări.
- Adică nu vă întreb care era acea meserie?
- Exact.

Făcură din nou câțiva pași în tăcere. Acum se apropiau de casă și parfumul suav al trandafirilor se simțea tot mai puternic.

— Înțelegeți totul, nu-i așa? Întrebă Anthony. Probabil că prea puțin vă pasă, dar Dumnezeuule! Cât aș dori să pot face în așa fel încât să mă iubiți!

- Ați putea s-o faceți? Șopti Virginie.
- Nu știu, dar, la naiba, voi încerca!
- Regrețați că m-ați întâlnit?

— Nici vorbă! Când v-am văzut pentru prima dată în fața casei dumneavoastră din Pont Street, am simțit numaidecât că mă veți face să sufăr. Există în dumneavoastră o magie, un farmec, o vibrație. În mod logic, ar trebui să vă căsătoriți cu cineva cu funcție înaltă, cu o persoană respectabilă iar eu – să mă întorc la viața mea de vagabond. Dar înainte de-a o face, vă voi săruta, vă jur!

— Nu chiar acum, zise încetișor Virginie. Inspectorul Battle ne supraveghează de la fereastra bibliotecii.

Anthony o privi îndelung.

— Ești un demon, Virginie, zise el pe un ton calm. Un demon adorat.

Apoi, cu nonșalanță, îi făcu inspectorului Battle un semn cu mâna.

- Ai pus mâna pe criminali, Battle?
- Încă nu, domnule Cade!

— Dar există vreo speranță?

Cu o agilitate surprinzătoare la un om atât de masiv, Battle ieși pe fereastra bibliotecii și li se alătură pe terasă.

— Se află aici profesorul Wynwood, care tocmai a sosit, șopti el. Se pregătește să descifreze scrisorile.

Se apropiară împreună de fereastră și aruncară o privire prudentă. În fața biroului, pe care erau expuse scrisorile, se afla un bărbat mărunțel, roșcovan, de vârstă mijlocie care bombănea fără-nctare în timp ce mângălea rapid ceva pe o foaie de hârtie.

— Ei, ei, iată-te, Battle! Nu ți-e jenă? Să mă faci să vin ca să descifrez niște fleacuri? Dar e o joacă de copii, nefericitule! Un elev le-ar putea descifra. Așa ceva numești dumneata mesaj cifrat? Dar asta sare-n ochi!

— Mă bucur că este așa, profesore; dar noi nu suntem atât de abili ca dumneata.

— Nu-i nevoie de abilitate! Este o muncă de rutină. Nu cere decât stăruință. Chiar vrei să-ți descifrez toate astea? Te asigur că nu prea am timp. Am transcris scrisoarea datată de la Chimneys, care este, din câte mi-ați spus, cea mai importantă. Lăsați-mă să le iau pe celelalte. Le va descifra unul dintre asistenții mei. Eu am lucruri mai interesante de făcut!

— Dacă ați descifrat misiva asta, profesore, este suficient. Vă mulțumesc. Nu plecați încă, nu-i așa? Lordul Caterham vă roagă să rămâneți la dejun.

— Dejunul nu-i decât un moft. Un obicei prost, nimic mai mult. O banană și un biscuit, iată tot ce mănâncă la prânz un om sănătos.

Și luându-și pardesiul, profesorul ieși însoțit de Battle. După câteva minute, Anthony și Virginie auziră zgomotul tot mai îndepărtat al motorului unei mașini.

Battle se întoarse, ținând cu multă precauție foaia de hârtie pe care i-o dăduse profesorul.

— Iată, zise el, mesajul Maiestății Sale!

Virginie luă cu delicatețe foaia și Anthony citi, aplecându-se peste umărul ei. Își amintea perfect că aceasta fusese o epistolă lungă, plină de pasiune și de disperare.

Geniul profesorului Wynwood o transformase într-un fel de telegramă de afaceri:

Reușit ascuns piatra, dar S. M-a spionat și a luat-o din ascunzătoarea sa. Scotocit camera lui. Nimic! Găsit hârtie date referitoare probabil la noua ascunzătoare: „Richmond șapte dreapta Opt stânga, trei dreapta”.

— S.? Zise Anthony. Desigur, este vorba de Stylpitch. Bătrânul vulpoi! I-a găsit ascunzătoarea și a mutat piatra altundeva.

— Richmond, repetă, gânditoare Virginie. Să fie ascuns diamantul la Richmond?

Battle dădu negativ din cap.

— Cred mai degrabă că numele acesta se referă la un loc anume chiar din Chimneys.

— Știu! Exclamă Virginie.

Cei doi bărbați Se întoarseră spre ea.

— Portretul de Holbein din sala de consiliu. Hoții au ciocănit în lambriurile de sub el. Și este un portret al contelui Richmond!

— Bravo! Spuse Battle cu o înflăcărare neobișnuită pentru el. Sunt sigur că bandiții nu știu mai mult ca noi! Ei au descifrat deja scrisoarea – la naiba!

— Din moment ce aveau cheia cifrului!

— Dar n-au priceput nimic din indicația contelui Stylpitch. Se bizuie pe noi, care cunoaștem casa mai bine decât ei. Când sala Consiliului nu era încă păzită – în noaptea în care i-ați surprins pentru prima dată, și poate chiar mai înainte – au căutat în interiorul celor două armuri și în alte locuri. Apoi s-au gândit la o scară secretă sau la vreun panou mobil. Știți ceva despre asta, doamnă Revel?

— Nu, dar iat-o pe Chiffonnette care trebuie să știe!

Chiffonnette le făcu un semn cu mâna.

— După dejun, plec în oraș cu „Panhard”-ul meu, anunță ea. Cine dintre voi vrea să meargă cu mine? Vreți să mergeți, domnule Cade? Ne vom întoarce la timp pentru cină.

— Nu, mulțumesc, zise Anthony. Am treabă aici.

— Vă temeți de mine? Întrebă Chiffonnette. Vă sperie felul

în care-mi conduc mașina ori farmecul meu fatal?

— Acesta din urmă, bineînțeles!

— Chiffonnette, interveni Virginie, să vorbim serios: există vreo trecere secretă, care să conducă din sala Consiliului în altă parte?

— Da, dar este blocată. Nu poți înainta decât vreo sută de pași. Atât. Culoarul din Galeria Albă este mult mai lung și totodată mai pitoresc.

— Punctul de vedere artistic nu ne interesează. E vorba de altceva. Cum se ajunge în pasajul secret din sala Consiliului?

— Printr-un panou mobil. Vi-l voi arăta, dacă vreți, după dejun.

— Neapărat! Insistă Battle.

Chiffonnette îi aruncă o privire bănuitoare.

— E vorba iar de poveștile dumneavoastră cu hoți?

Tredwell apără pe terasă.

— Milady este servită! Anunță el.

XXIII. În fata rondului de trandafiri

— Să nu credeți, le spuse Chiffonnette detectivului Battle, lui Lemoine, lui Anthony și lui Virginie, care așteptau cu nerăbdare ca ea să le arate panoul mobil, să nu credeți că asasinul prințului Mihail a ieșit pe acolo! Sunt sigură că pasajul este blocat.

— Nu-i vorba de asta, zise prompt Lemoine; căutăm altceva.

— Nu cumva diamantul istoric, din întâmplare? Întrebă Chiffonnette. Acela care a fost furat și ascuns acum nu mai știu câți ani?

— Cine v-a spus asta, lady Eileen? Întrebă Battle.

— Un lacheu, pe vremea când nu aveam decât 12 ani.

— Cum? Acesta-i unul dintre secretele diplomatice ale lui George? Bietul om, ar trebui totuși să știe că servitorii sunt întotdeauna la curent cu tot ceea ce se întâmplă.

Ea se apropie de portretul lui Holbein, apăsă pe un resort ascuns în spatele tabloului și declară puțin dramatic, arătând panoul care alunecase într-o parte, dezvăluind o deschidere întunecată:

— Intrați, doamnelor și domnilor! Misterele de la Chimneys!

Lemoine și Battle se înarmaseră cu lanterne electrice. Pătrunseră primii urmați de ceilalți trei. După vreo sută de pași, așa cum le spusese Chiffonnette, dădură de un bloc imens și fură obligați să se întoarcă. Nimic nu părea suspect în culoarul acela secret. Revenind la portretul lui Holbein, Battle declară:

— Prima dată nu ne-am dus decât în calitate de cercetași. Acum însă este cazul să facem o treabă serioasă. Să numărăm pașii pornind de la portretul contelui Richmond: șapte drept înaintea noastră, opt la stânga, trei la dreapta.

El măsură cu grijă șapte pași și se aplecă spre pământ.

— Cred că nu ne-am înșelat: s-ar zice că se vede pe sol o urmă de cretă. Acum, opt la stânga. De data aceasta nu mai poate fi vorba de pași. Culoarul este de-abia destul de lat ca să se poată trece în șir indian.

— Opt cărămizi, poate? Întrebă Anthony.

— Chiar așa, este posibil! Opt cărămizi începând de sus sau de jos spre partea stângă. Să încercăm mai întâi începând de sus, este mai ușor.

Numără opt cărămizi.

— Devine pasionant! Murmură Chiffonnette.

Inspectorul șef Battle ridică cu vârful cuțitului cărămida. Dacă nu ar mai fi fost ridicată și pusă la loc altădată, n-ar fi cedat cu siguranță atât de ușor. Două minute mai târziu, el își introduse mâna în cavitatea pe care o camuflesc cărămida.

Cei din asistență nici nu mai respirau de emoție.

Battle își scoase mâna cu o exclamație de surpriză și de mânie.

În mâna lui se afla o reproducere a portretului lui Richmond pe care era prinsă cu un bold, o panglică roz și alta roșie.

— Of, Dumnezeu! Exclamă francezul, asta-i prea de tot!

— Dar ce-nseamnă asta? Întrebă Virginie stupefiată.

— Asta înseamnă, replică Anthony, că răposatul conte avea un anumit simț al umorului pe care noi nu prea-l apreciem! Probabil că a remarcat că i s-a furat notița și atunci a schimbat pentru a doua oară ascunzătoarea. Când s-au întors, hoții n-au găsit decât această ghicitoare.

— Are vreo semnificație?

— Sunt sigur că da. Dacă și-ar fi propus doar să-și bată joc de ei, contele ar fi lăsat mai curând o carte poștală cu anunțul „vândut” sau ceva în genul acesta.

— O panglică roz și una roșie și o carte poștală! Repetă Chiffonnette.

— Nemaipomenit! Fluieră Lemoine

— Oare profesorul Wynwood n-ar putea descifra asta?

Murmură Anthony.

— Când s-a pătruns pentru ultima oară pe culoarul acesta, lady Eileen? O întrebă francezul pe Chiffonnette.

— Acum doi ani, presupun. Când li se arată turiștilor palatul Chimneys, nu li se permite să intre decât în pasajul secret din Galeria Albă.

— Curios, murmură francezul.

— De ce?

— Pentru că – și Lemoine îi întinse un chibrit pe care-l luase de jos – cu siguranță că n-au trecut doi ani de când a fost aruncat acesta! Nici măcar două zile!

Battle examinează chibritul. Era din lemn roz, cu gămălia galbenă.

— Cineva dintre dumneavoastră, doamnelor și domnilor, l-a scăpat cumva din întâmplare? Întrebă el.

Toți dădură negativ din cap.

— În cazul acesta nu mai avem nimic de văzut aici. Să ieșim.

În urma lor panoul se închise la loc, dar Chiffonnette le arătă un resort plasat în interior. Îl apăsă, apoi se întoarse fără zgomot și sări pe parchetul sălii Consiliului.

— Mii de tunete! Exclamă lordul care, fără să bănuiască ceva, intrase între timp în această sală și ațipise într-un fotoliu.

— Bietul meu bătrânel! Făcu Chiffonnette. Te-am trezit brusc?

— Nu înțeleg, zise lordul Caterham, de ce oamenii nu se mai odihnesc în zilele noastre după masa de prânz? Este o artă al cărui secret s-a pierdut. Dumnezeu mi-e martor că Chimneys este mare și totuși nu există nici măcar o singură cameră în

care să pot fi sigur că voi fi lăsat în pace. Dumnezeu! Câți sunteți? Un întreg regiment!

— Nu te supăra, prietene, zise Virginie, mângâindu-l afectuos pe cap. N-am făcut altceva decât să explorăm culoarul secret.

— De unde vine interesul ăsta general pentru coridoarele secrete? Bombăni lordul Caterham încă ofensat. A trebuit să i le arăt pe toate azi dimineată domnului Fish.

— La ce oră? Întrebă repede Battle.

— Înainte de dejun.

Anthony, punându-și mâna pe brațul lui Lemoine, îi făcu semn să treacă pe terasă.

— Monsieur Lemoine, zise el, arătându-i o bucată de hârtie pe care era mângălită o adresă, dumneavoastră ați scăpat hârtia aceasta?

— Nu, zise Lemoine, examinând-o. N-am mai văzut-o.

— Hm! Și Boris care mi-a spus că „gentlemanul străin” a scăpat-o!

— Poate a căzut din valiza domnului Isaacstein! Mai întrebați-l o dată pe Boris! Dar, de fapt, ce știți despre băiatul acesta?

Anthony dădu din umeri.

— Nimic în afară de faptul că era valetul și omul de încredere al prințului Mihail.

— Cine știe dacă nu-i și aici mâna regelui Victor!

— Cum! Credeți într-adevăr.

Lemoine îl întrerupse:

— Domnule dragă, să vă spun ceva cu multă sinceritate?! Îl văd pe regele Victor pretutindeni. Este o obsesie. Și în clipa asta mă întreb: omul căruia-i vorbesc, acest domn Cade, nu-i cumva, din întâmplare, regele Victor?

— A devenit într-adevăr o obsesie! Zise surâzând Anthony.

— Ce-mi pasă mie de diamant? Ce-mi pasă de asasinul prințului Mihail? Toate astea nu-l privesc decât pe colegul meu de la Scotland Yard. Eu nu am venit în Anglia decât cu un scop: să-l surprind în flagrant delict pe regele Victor și să-l arestez.

— Credeți că veți reuși?

— Știu și eu! Replică Lemoine pe un ton descurajat.

— Vă mărturisesc că în locul dumneavoastră aș fi notat adresa pe care v-am dat-o adineauri. Este posibil să nu aibă nici o semnificație, dar dacă totuși are o oarecare importanță?

Lemoine îl țintui cu privirea; apoi, zâmbind, își ridică mâneca hainei și-i arată manșeta pe care scrisese cu creionul: Hurstmere. Langly Road. Dover.

— Scuzele mele, zise Anthony. Sunteți un artist, monsieur Lemoine.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade?

— Ce vreți să spuneți?

Fără să spună, o vrobă, Lemoine scoase o foaie de hârtie și i-o întinse: Anthony citi:

Nu-l pierdeți din ochi pe domnul Cade. Nu-i ceea ce pare.

— Monsieur Battle a primit misiva aceasta anonimă, explică Lemoine.

— Probabil că am dușmani printre servitori, zise Anthony râzând. Nu mă pierdeți din ochi, monsieur Lemoine! Are dreptate, nu sunt ceea ce par. Poate că sunt un rege incognito, cine știe?

Fluierând ușor, îl urmări cu privirea pe monsieur Lemoine care se îndepărta. Apoi privirea i se opri asupra rondului de trandafiri.

— La naiba! Exclamă el deodată. Cum de nu m-am gândit la asta imediat? Trandafirul!

Se îndreptă grăbit spre rondul de trandafiri dar nimeri nas în nas cu domnul Hiram Fish care se apropia de cealaltă parte.

— Nu știam că vă plac trandafirii, domnule Fish, zise încetișor Anthony.

— Ador trandafirii, domnule Cade, replică americanul.

Cei doi se priviră îndelung în tăcere, ca doi adversari care-și măsoară forțele.

— Și eu de asemenea îi ador, zise Anthony.

— Într-adevăr?

Cu un surâs vag, se aplecă amândoi asupra tufelor.

— Vedeți, zise domnul Fish, arătându-i o floare splendid,

înflorită, acesta este o Madame Abel Chatenoe. Ce splendoare! Dar, în ce mă privește, am avut întotdeauna o slăbiciune pentru trandafirii Franței. Vă plac trandafirii roșii, domnule Cade? Parfumul lor.

O voce tânără și autoritară întrerupsese vocea tărăgănată și cu accent a domnului Fish.

— Alo, domnilor! Mergeți în oraș? Sunt gata de plecare.

— Vă mulțumesc, lady Eileen, răspunse americanul. Mă simt foarte bine aici. Aerul este mult mai curat decât la Londra.

Anthony dădu negativ din cap. Chiffonnette dispăru.

— Prefer să dorm, zise Anthony căscând. Mărturisesc că mi-e cam somn. Mă voi retrage în camera mea.

Își scoase o țigaretă.

— Nu cumva aveți un chibrit, domnule Fish?

Americanul îi întinse o cutie. Anthony scoase din ea un băț de chibrit și îi restitui cutia, mulțumindu-i.

— Trandafirii, spuse el, sunt foarte frumoși, dar în după-amiaza aceasta nu prea am un suflet de horticultor.

Un bâzâit asurzitor de motor răsună.

— Dar știu că face zgomot mașina asta! Remarcă Anthony. Iat-o că pleacă!

Urmărire cu privirea mașina ce se îndrepta spre drum.

Anthony intră în casă, abia stăpânindu-se să nu caște.

Dar nici nu închisese bine ușa în urma lui că se și transformă într-un veritabil argint viu. Traversă în fugă holul, încăleacă pervazul unei ferestre, sări în parc și începu să alerge în direcția incintei. Chiffonnette, după câte știa el, trebuia să facă un mare ocol prin sat.

El alergă cu disperare. Chiar în momentul în care ajunse în dreptul zidului, auzi claxonul; se cățăra cu agilitatea unei pisici și sări de cealaltă parte.

— Hei! Hei! Strigă el.

Stupefiată, Chiffonnette dădu drumul volanului, iar mașina viră violent, riscând să se zdrobească de zid. Din fericire, frână la timp. Anthony ajunse repede la ea, deschise portiera și urcă alături.

— Vă însoțesc la Londra, zise el. Tot timpul am avut intenția

s-o fac.

— Sunteți extraordinar! Exclamă Chiffonnette: De ce atâta mister? Și ce aveți în mână?

— Doar un băț de chibrit, zise Anthony.

Îl privi gânditor. Era un băț roz cu gămălia galbenă. Își aruncă țigareta fără să o aprindă apoi puse cu grijă bățul de chibrit în buzunar.

XXIV. Casa de la Dover.

Când, după o cursă dementială – Anthony înțelegea acum motivul pentru care lordul Caterham refuza întotdeauna categoric să fie dus undeva cu mașina de către fiica sa – Chiffonnette opri în față la Hyde Park, el îi spuse grăbit:

— Mii de mulțumiri! Pe curând! Nu prea știu când, dar mă voi întoarce!

Un taxi îl duse la gara Victoria, unde se informă despre trenurile pentru Dover. Din nefericire tocmai plecase unul cu această destinație și Anthony trebui să se resemneze să mai aștepte o oră.

Călătoria decurse fără incidente. Ieșind din gară, Anthony ceru unui polițist să-i spună unde se află Langly Road.

Era un drum care ducea în afara orașului. Anthony porni pe drumul acela în pas alert. Drumul era lung, dar el înainta vesel, cu ochii strălucitori de parcă ar fi zărit la capăt semnalul roșu despre care-i vorbise cândva lui Virginie.

Hurstmere – un trecător îl informă și în această privință – era ultima casă de pe drum, înconjurată de o grădină mare, lăsată în paragină. Casa părea nelocuită de multă vreme.

— Un loc pustiu, murmură Anthony, cu siguranță bine ales!

Privi în jurul lui. Nimeni. Se lăsase noaptea și nu se auzea decât foșnetul frunzelor care se desprindeau de pe crengi și alunecau pe pământ. Fâșâitul acesta ușor era aproape lugubru în tăcerea profundă.

Anthony apăsă cu precauție pe mânerul porții de fier ruginite. Poarta era încuiată. Asigurându-se din nou că nu-l vede nimeni, Anthony se apropie de grilaj și îl escaladă la iuțeală; din fericire, acesta nu era din cele prevăzute cu vârfuri ascuțite.

După câteva clipe de ezitare, el înaintă tiptil spre casă.

Deodată se opri în spatele unui copac. Auzise un zgomot de pași. La colțul casei apăru silueta unui bărbat. Acesta nu se opri ci își continuă drumul, ocoli casa și dispăru din nou.

— O santinelă, murmură Anthony.

Și profită de absența ei pentru a ajunge, din câțiva pași, la ușă. Aceasta nu era încuiată. Avu timpul s-o închidă fără zgomot în urma lui, înainte ca santinela să apară iar, și începu să înainteze fără zgomot, cu revolverul în mână, spre intrarea întunecoasă. Pe sub ușă, la dreapta scării ce conducea spre etajul I, se strecura o rază de lumină. Ghemuit în umbră, își ciuli urechea. Niște voci bărbătești se auzeau destul de clar.

— N-ai auzit ceva ca un zgomot de pași?

Instinctiv, Anthony strânse și mai tare revolverul în mână.

— Ba da! Este Carlo care stă de pază în fața casei.

— Cu toate acestea, locul nu mi se pare sigur. Ar cam fi timpul s-o ștergem, altfel riscăm să ni se descopere dintr-o clipă în alta ascunzătoarea.

— Să sperăm că patronul nu va întârzia.

— Dacă nu vine, amice, te previn c-o voi șterge de aici.

— Nu te sfătuiesc s-o faci! Regelui Victor nu-i plac rebelii.

Un bombănit nemulțumit îi răspunse.

Apoi vocea dintâi reluă:

— Habar n-am. Și-a revenit ieri. Se pare că lovitura de la cap nu a avut cine știe ce, urmări.

„Ce idioți! Își spuse Anthony. Au încredere în santinela lor care nu vede nimic și vorbesc în gura mare despre afacerile bandei. În plus se mai și revoltă împotriva șefului lor. Merită într-adevăr o lecție bună! Se pot bizui pe mine pentru asta!”

Oamenii își încetaseră vorbăria. În tăcerea deplină se auzi un geamăt înăbușit. Părea să vină de sus. Fără nici o ezitare, Anthony se furișă pe scară urcând câte 4 trepte deodată.

Se opri pe palierul primului etaj. Un nou geamăt îi ajunse la urechi. Venea, categoric, din spatele ușii din stânga. Anthony deschise ușa. Distinse vag, în întuneric, conturile unui pat pe care zăcea întins un bărbat.

Aprinzându-și lanterna, Anthony o îndreptă spre rănit. Avea

chipul palid și capul bandajat.

Mâinile și picioarele îi erau legate. Ochii i se închiseră, orbiți de fascicolul de lumină îndreptat brusc spre ei. Anthony se aplecă să-l privească.

Dar în aceeași clipă, auzi în spatele lui un zgomot urmat de o voce autoritară care spuse:

— Sus mâinile! Nu vă așteptați să mă vedeți, nu-i așa? Dar am avut norocul să iau același tren cu dumneavoastră în gara Victoria.

În pragul camerei se afla domnul Hiram Fish. Zâmbea ținând cu o mână fermă un uriaș automat îndreptat spre Anthony.

XXV. Virginie pleacă.

După cină, lordul Caterham, Virginie și Chiffonnette stăteau în bibliotecă.

De la plecarea oarecum dramatică a lui Anthony se scurseseră mai mult de 24 de ore.

Pentru a nu se știe câta oară, Chiffonnette îi repeta lui Virginie ultimele cuvinte pe care Anthony i le spusese când coborâse din mașină: „Nu prea știu când, dar mă voi întoarce!”

— Din moment ce și-a lăsat toate lucrurile aici, înseamnă că se gândea că va reveni curând în ciuda dificultăților! Zise Virginie.

— Și nu a spus unde se duce?

— Nu, reluă Virginie, fără a-și privi interlocutorii, nu mi-a spus nimic.

Se făcu liniște. Lordul Caterham fu primul care o întrerupse:

— Pe scurt, zise el, e mai bine să administrezi un hotel decât să ai o casă la țară. La hotel cel puțin ești obligat să anunți înainte de prânz când ai intenția să pleci. Poate că sunt foarte demodat iar acum este mai de bun gust să vii și să pleci ca la un hotel cu atât mai mult cu cât aici nu există nici vreo notă de plată.

— Nu ți-e jenă să bombăni tot timpul, tată? Zise Chiffonnette. Ne ai pe amândouă lângă tine, ce-ți trebuie mai mult?

— Nu vreau nimic mai mult, nimic mai mult! Afirmă lordul

Caterham. Dimpotrivă, sunt încântat de șansa mea! De 24 de ore am liniște în casă și nu s-a mai întâmplat nimic: nici furturi, nici asasinate, nici detectivi, nici americani! M-aș bucura încă și mai mult dacă nu mi-aș spune în fiecare clipă: „Asta nu poate să dureze: se va întâmpla ceva! Unul dintre ei se va întoarce să-mi otrăvească existența”.

— Până-n prezent, nu s-a întors niciunul, zise Chiffonnette. Disparația aceasta a lui Fish este bizară; nu ți-a spus nimic?

— Absolut nimic. Ieri l-am mai zărit plimbându-se de colo-colo prin fața tufei de trandafiri și fumându-și una din acele havane îngrozitoare, după care gata! Parcă a intrat în pământ!

— Și dacă a fost răpit? Zise Chiffonnette.

— Într-una din zile, declară lordul Caterham, agenții Scotland Yard-ului îi vor pescui cadavrul din fundul lacului. Este exact ceea ce-mi trebuie! La vârsta mea ar fi trebuit să pot pleca liniștit în străinătate și să-mi văd de sănătate în loc să-l ajut pe George Lomax în proiectele lui diplomatice. Eu.

Fu întrerupt de Tredwell.

— Ei bine, ce mai este? Întrebă lordul iritat.

— Detectivul francez, milord, cere permisiunea să vă vorbească.

— Ce vă spuneam eu? Era prea frumos ca să dureze! Să intre!

Francezul intră cu un pas alert și ușor. Ținuta lui trăda – mai mult decât chipul – o însuflețire neobișnuită.

— Buna seara, Lemoine, zise lordul Caterham; vrei un pahar de lichior?

— Nu, merci.

Lemoine le salută cu curtoazie pe doamne.

— Lord Caterham, am plăcerea să vă anunț că am făcut o descoperire importantă în cursul acestor 24 de ore.

— Știam eu că se va întâmpla ceva! Suspină lordul Caterham.

— Ieri, unul dintre invitații dumneavoastră a părăsit casa un pic cam intempestiv. Trebuie să vă mărturisesc că l-am bănuț încă de la început. Iată un om care a apărut nu se știe de unde. Acum două luni era în Africa. Dar mai înainte?

Virginie își mușcă violent buzele. Francezul o privi fix o clipă, apoi continuă:

— Nimeni nu-i cunoaște trecutul. Și tocmai un astfel de om caut; un aventurier plin de îndrăzneală, vesel, insolent, capabil de orice. Am făcut totul ca să obțin informații despre el, dar nu am reușit să aflu decât că acum zece ani se afla în Canada. Bănuielile mele se confirmă. În sfârșit, acum 2 zile, iau de jos o bucată de hârtie pe care o scăpase cineva din greșeală, într-un loc prin care tocmai trecuse Cade, și găsesc notată pe ea adresa unei case din Dover. În aceeași zi, mă prefac și eu că scap hârtia și văd cu coada ochiului cum Boris, herzoslovacul acela, o ia de jos și i-o duce stăpânului său. Oare de ce valetul prințului Mihail a devenit servitorul acestui tip? Nu cumva era deja dinainte? Nu era oare plătit pentru a-l spiona pe prinț? Suspect, foarte suspect! Cu toate acestea, aproape că am fost eu însumi dezarmat, căci Anthony Cade mi-a adus hârtia aceea întrebându-mă dacă nu cumva mi-a căzut. Asta ce înseamnă: că este nevinovat ori că este de o rară abilitate? Am declarat, desigur, că vedeam hârtia aceea pentru prima dată în viața mea. Dar, în același timp m-am informat și am aflat că acea casă a fost părăsită în mare grabă, dar că ieri încă se mai ascundea acolo o bandă de străini. Era, fără nici o îndoială, statul major al regelui Victor! Dați-vă seama! Ieri după-amiază, domnul Cade părăsește cu o grabă suspectă această casă și, în aceeași zi, casa din Dover, a cărei adresă a avut nenorocul să mi-o dea, este abandonată! Sunt sigur că domnul Anthony Cade nu se va mai întoarce aici, cel puțin nu cu acest nume; dar, cunoscându-l pe regele Victor, sunt convins că va face încă o tentativă disperată pentru a găsi diamantul. Atunci voi pune mâna pe el!

Virginie se ridică brusc și, cu o voce metalică, declară:

— Uitați un lucru, domnule! Domnul Cade nu-i singurul invitat care a dispărut ieri în mod ciudat, mai este și domnul Fish!

— Domnul Fish! Să lăsăm, doamnă.

— Chiar așa, domnul Fish! Nu ne-ați spus că regele Victor a venit din America? Ei bine, domnul Fish a venit din America!

Și-a adus cu el, este adevărat, o scrisoare de recomandare provenind de la un american influent, dar asta nu dovedește nimic. Este un detaliu pe care un om ca el îl aranjează ușor. Nu este, cu siguranță, ceea ce afirmă. Lordul Caterham ne-a spus că atunci când este vorba de autografe ascultă tot timpul dar nu vorbește niciodată ceea ce dovedește că nu cunoaște subiectul. În noaptea asasinatului, fereastra sa era luminată. În seara în care i-am surprins pe hoți în sala Consiliului, când l-am întâlnit pe terasă, era complet îmbrăcat. Nu mai departe decât ieri dimineață a explorat coridoarele secrete. Poate că el a scăpat hârtia respectivă. Nu l-ați văzut cu ochii dumneavoastră pe domnul Cade scăpând foița aceea cu adresa casei suspecte. Poate că domnul Cade s-a dus într-adevăr la Dover, dar s-a dus ca să facă o anchetă! Poate că a fost făcut prizonier? Consider că domnul Fish este mult mai suspect decât domnul Cade!

— Din punctul dumneavoastră de vedere, madame, admit că aveți dreptate, răspunse francezul fără a se tulbura. Domnul Fish nu este cu siguranță ceea ce pare.

— Dar atunci.

— Există un amănunt, doamnă, pe care nu-l cunoașteți. Aflați că și domnul Fish este detectiv.

— Cum? Exclamă lord Caterham.

— Da, lord Caterham. Poliția americană, dându-și seama că regele Victor a jucat la New York rolul prințului Nicolae de Herzoslovacia și a reușit în felul acesta să-și însușească sume mari, a trimis aici un detectiv foarte abil, ca să-l captureze pe bandit. Inspectorul șef Battle și cu mine eram la curent.

Virginie nu spuse nimic. Se așeză încet la loc. Aceste câteva cuvinte răsturnau întregul edificiu pe care-l clădise cu grijă.

— Știam cu toții, continuă Lemoine, că regele Victor va veni într-una din zile la Chimneys. Era singurul loc în care puteam fi siguri că-l vom prinde.

Deodată, Virginie începu să râdă, privindu-l în chip ciudat.

— Încă nu l-ați prins!

— Nu, madame. Dar vom reuși.

— Are mult farmec, zise lordul Caterham, mult farmec și

spirit. E într-adevăr păcat. Dar ce naiba, Virginie, nu este un vechi prieten de-al dumitale?

— Tocmai de aceea, zise Virginie, care-și regăsise calmul, cred că monsieur Lemoine greșește.

Privirea ei o întâlnește pe aceea a detectivului care rămase perfect stăpân pe sine.

— Vom trăi și vom vedea, madame! Zise el.

— Credeți, întrebă ea, că el l-a ucis pe prințul Mihail?

— Fără îndoială.

Virginie dădu negativ din cap.

— Oh! Nu, spuse ea. Oh, nu! De asta sunt complet sigură, absolut sigură că nu. Anthony Cade nu a ucis.

— Poate că aveți dreptate, madame, răspunse domol Lemoine. Poate că herzoslovacul Boris a încălcat consemnul și a tras asupra prințului. Cine știe? Acesta l-o fi surprins în flagrant delict. Sau poate că prințul l-a ofensat pe Boris și servitorul a vrut să se răzbune. Poate că din răzbunare a trecut de partea regelui Victor. Toate acestea se vor explica. Dar, în orice caz, lord Caterham, am considerat necesar să vă pun la curent.

— Vă mulțumesc, zise lordul Caterham. Un păhărel de lichior? Nu? Cum doriți. Bună seara, Lemoine.

— Am oroare de tipul acesta cu bărbuța lui neagră și cu lornion! Exclamă Chiffornnette de îndată ce ușa se închise în urma lui. Sper că Anthony va ști să-l pună la punct. Ce crezi despre toate acestea, Virginie?

— Nu știu, zise Virginie. Sunt obosită. Mă duc să mă culc.

— Bună idee, aprobă lordul Caterham. Este ora unsprezece și jumătate.

Traversând holul, Virginie zări în depărtare niște umeri largi care păreau că vor să dispară discret în spatele unei uși.

— Inspectore Battle! Chemă ea cu o voce autoritară.

Inspectorul înaintă spre ea fără entuziasm.

— Doamnă Revel?

— L-am văzut adineauri pe monsieur Lemoine. El spune. Inspectore Battle, este adevărat că domnul Fish este un detectiv american?

— Da, este adevărat.

— Știați asta de mai demult?

— Da.

Virginie îi întoarse spatele.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Luând loc în camera ei, ea se strădui să privească problema în față. Fiecare frază a lui Anthony îi veni în minte, dar cu un sens nou.

Care era acea „meserie” despre care-i vorbise?

Acea meserie la care renunțase! Dar atunci.

Un zgomot ciudat îi întrerupse meditațiile. Își ridică brusc capul. Ceasul ei mic, de aur, arăta ora unu. Stătuse pe gânduri timp de o oră și jumătate.

Auzi din nou un pocnet sec, ca și când cineva îi bătea la fereastră. Se apropie repede. Jos, pe peluză, se contură o siluetă înaltă. O mână întinsă arunca un pumn de pietriș în geam.

O clipă, inima lui Virginie bătu mai repede; apoi ea recunoscuse umerii largi și forma masivă a lui Boris, servitorul herzoslovac.

Deschise fereastra și-l întrebă în șoaptă:

— Ce se întâmplă?

— Vin din partea stăpânului, răspunse el, tot în șoaptă, dar foarte clar. M-a trimis să vă caut.

— Să mă cauți?

— Da, trebuie să vă conduc la el. Mi-a dat o scrisoare. O să v-o arunc.

Virginie se îndepărtă de fereastră, și o foaie de hârtie legată de o piatră îi căzu la picioare. Ea o desfăcu și citi:

Virginie iubită, Sunt într-o situație foarte grea, dar voi câștiga bătălia. Vrei să ai încredere în mine și să vii unde mă aflu?

Timp de două minute foarte lungi, Virginie rămase nemișcată, citind și recitind aceste cuvinte...

Apoi, ridicându-și capul, privi cu alți ochi dormitorul său confortabil și luxos.

În cele din urmă, apropiindu-se de fereastră, întrebă:

— Ce trebuie să fac?

— Detectivii sunt la celălalt capăt al casei, în fața sălii Consiliului. Coborâți scara și ieșiți pe ușa de alături. Vă voi aștepta. O mașină așteaptă pe drum.

Cu o rapiditate incredibilă, Virginie își schimbă rochia, îmbracă o haină de voiaj și-și puse pe cap o beretă de piele.

După aceea, surâzând ușor, scrise în grabă pe o bucatică de hârtie câteva rânduri adresate lui Chiffonnette, prinzând biletul de pernă cu un bold.

Furișându-se încetisor pe scară, apoi spre ușiță, trase fără zgomot zăvorul. În prag, se opri și ezită o fracțiune de secundă; apoi, dându-și capul pe spate, cu același gest temerar și nepăsător, specific odinioară strămoșilor ei, cavalerii, ce plecau în marile cruciade, trecu pragul.

XXVI. 13 octombrie.

Miercuri, 13 octombrie, la ora 10 dimineața, Anthony Cade înmâna cartea sa de vizită servitorului domnului Herman Isaacstein.

După câteva minute de așteptare, fu primit de un secretar foarte politicos.

— Vreți să-l vedeți pe domnul Isaacstein, domnule? Din nefericire este foarte ocupat în dimineața aceasta: conferințe, întâlniri de afaceri, etc. V-aș putea ajuta cu ceva?

— Trebuie să-i vorbesc personal, zise Anthony, și adăugă: Vin de la Chimneys.

— Ah! Făcu tânărul, frapat, de la Chimneys?

— Exact. Spuneți-i că este foarte important și că are legătură cu Chimneys. În orice caz, trebuie să-i vorbesc de urgență domnului Isaacstein.

Două minute mai târziu, Anthony pătrundea în sanctuarul marelui magnat.

Domnul Isaacstein se ridică pentru a-i strânge mâna.

— Scuzați-mă că vă deranjez în felul acesta, zise Anthony. Știu că sunteți ocupat și vă voi răpi cât mai puțin timp posibil. Este vorba de o mică afacere pe care vreau să v-o expun.

Timp de câteva clipe Isaacstein îl fixă atent cu ochii săi de cobră.

Apoi, brusc, îi întinse o cutie deschisă:

— O havană?

— Bucuros! Zise Anthony, luându-și una. Este vorba de această afacere herzoslovacă. Asasinarea prințului Mihail v-a stricat planurile nu-i așa?

— Hm, zise vag financiarul.

— Dacă i s-ar acorda unei alte companii concesiunea petrolului, n-ați fi mulțumit, nu-i așa?

— Ce-mi propuneți? Întrebă domnul Isaacstein privindu-l fix.

— Un succesor al prințului Mihail, animat de simpatii anglofile.

— Unde se află?

— Mă privește personal.

Isaacstein surâse scurt, dar privirea îi deveni dură ca oțelul.

— Un succesor autentic și legitim? Nu un impostor?

— Cum nu se poate mai autentic, cu atestate documentare.

— Jurați?

— Jur.

— Vă cred pe cuvânt, domnule Cade.

— Vă lăsați repede convins, zise Anthony, privindu-l cu curiozitate. Herman Isaacstein zâmbi.

— N-aș fi unde sunt, dacă n-aș fi învățat să-mi dau seama când un om spune sau nu adevărul! Replică el cu simplitate. Care sunt condițiile dumneavoastră?

— Același împrumut, pe care i l-ați oferit prințului Mihail, în aceleași condiții.

— Și pentru dumneavoastră personal?

— Deocamdată nimic, doar că vă cer să veniți în seara asta la Chimneys.

— Nu, spuse categoric Isaacstein. Asta nu. Nu am timp.

— Și totuși, trebuie. Pentru dumneavoastră înșivă.

— Ce vreți să spuneți?

Anthony îl privi câteva clipe, apoi spuse încet:

— Știți unde a fost găsit revolverul cu care a fost omorât prințul Mihail? În valiza dumneavoastră!

— Ce?!

Isaacstein tresări mânios.

— Cum? Ce? Ce spuneți?

Anthony îi explică în ce împrejurări fusese găsit revolverul. Celălalt, palid acum, își ștergea fruntea asudată.

— Dar nu-i adevărat! Exclamă el înspăimântat. Este o nebunie! Un complot!

— Ei bine, dovediți-o!

— Dar cum?

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, zise încetișor Anthony, aș veni la Chimneys astă seară.

— Chiar mă sfătuiți s-o fac?

Anthony se aplecă spre el și-i șopti la ureche câteva cuvinte. Celălalt se dădu înapoi, contemplându-l cu stupefacție și neîncredere.

— Este posibil?

— Nu numai că este posibil, dar este și adevărat. Iată de ce este indispensabil să vă aflați acolo împreună cu baronul Lopretjzyl și căpitanul Andrassy. Le-am scris, dar v-aș fi recunoscător dacă le-ați confirma invitația.

— Ei bine, ne-am înțeles. Dar puteți fi convins, domnule Cade, că nu mi se întâmplă atât de des să-i cred pe oameni pe cuvânt.

XXVII. 13 octombrie (urmare)

Orologiul din sala Consiliului bătu ora nouă.

— De data aceasta, îi spuse lordul Caterham fiicei sale, asta depășește orice limită! Nu numai că se vine și se pleacă din casa mea după placul inimii, dar unii își permit să lanseze invitații în numele meu, fără să mă prevină măcar! Privește-l pe acel bătrân portret care tronează solemn în fața șemineului de parcă ar fi locul său legitim!

Și marchizul îl fixă cu o privire lipsită de îngăduință pe baronul Lopretjzyl.

— Ești nedrept cu el, tată, protestă Chiffonnette. Tocmai mi-a spus că te consideră drept un model al ospitalității înaltei nobilimi engleze.

— Mereu spune fraze de genul acesta; e teribil de obositor. Cât despre ospitalitate, mai vorbim noi! Nu voi mai accepta niciodată să mi se aducă invitați la Chimneys! De ce Lomax

ori Cade – fiindcă tânărul acesta după care ați înnebunit toate se amestecă și el – nu închiriază „Teii” sau „Belvedere”, ori o altă vilă de acest fel pentru a-și organiza acolo recepțiile?

— Atmosfera nu-i aceeași! Suspină Chiffonnette. Aici importante amintiri istorice.

Ușa se deschise și Tredwell anunță:

— Domnul George Lomax! Domnul Eversleigh!

În timp ce George Lomax îl saluta pompos pe stăpânul casei, pe baron și pe căpitanul Andrassy, Bill o întreba cu febrilitate pe Chiffonnett:

— Ce aud? E posibil? Virginie a plecat în puterea nopții? A fost răpită?

— Oh, nu, zise Chiffonnette, mi-a lăsat un bilet înfipt în pernă.

— Dar de ce? Sper că nu a fugit cu tipul ăsta din colonii. Nu mi-a plăcut niciodată de el și, din câte aud, suntem aproape siguri că el este criminalul! Dar, personal, nu cred totuși să fie posibil.

— De ce?

— Fiindcă regele Victor este francez, iar Cade – englez. Asta-i neîndoielnic!

— N-ai auzit spunându-se că regele Victor este un poliglot desăvârșit și că, în plus, este pe jumătate irlandez?

— Dumnezeule! Totul se explică! De aceea a dispărut.

— Ca totuși să reapară! Am primit azi dimineață o depeșă de la el, prin care ne avertiza că va veni în seara asta, la ora nouă, și ne ruga să-l invităm aici și pe domnul Lomax. Toți ceilalți au fost, de asemenea, invitați de el.

— Ce adunare! Zise Bill privind de jur împrejur. Un detectiv francez la fereastră, unul englez – lângă ușă! Dar cel american?

— A dispărut. La fel ca Virginie. Dar sper totuși că misterul va fi lămurit de îndată ce Anthony Cade își va face apariția.

— Nu și-o va face niciodată, zise Bill.

— Atunci, de ce-a mai organizat această adunare?

— Pentru a vă obliga să fiți aici, în timp ce el este altundeva. Doar nu credeți cu adevărat că va veni într-o casă plină cu

detectivi și cu înalți funcționari de stat?!

— Nu-l cunoașteți pe regele Victor. Adoră să se bage în gura lupului.

Domnul Eversleigh dădu din cap.

— Imaginație romantică. Vă spun că nu va mai veni niciodată.

Dar ușa se deschise și Tredwell anunță:

— Domnul Cade.

Anthony înaintă spre stăpânul casei.

— Lord Caterham, zise el, vă deranjez teribil și, din cauza aceasta, mă simt confuz și dezolat. Dar cred că în seara aceasta misterul va fi într-adevăr lămurit definitiv.

Lordul Caterham, care avusese întotdeauna o slăbiciune nemărturisită pentru Anthony, păru îmblânzit.

— Dar deloc, deloc, zise el cordial, nu mă deranjați deloc.

— Vă mulțumesc din toată inima, zise Anthony. Văd că ne-am adunat cu toții. Putem începe.

— Nu înțeleg, zise George Lomax pompos. Nu înțeleg deloc. Procedul dumneavoastră, domnule Cade, mi se pare foarte ciudat, ca să nu spun mai mult. Situația este foarte dificilă și foarte delicată. Sunt de părere.

Elocința îi fu întreruptă de inspectorul șef Battle care-i șopti câteva cuvinte. Dând din umeri, importantul personaj declară:

— Cum spui dumneata, Battle. Ei bine, în cazul acesta, domnule Cade, vă ascultăm.

Fără să dea vreo atenție tonului condescendent al acestuia, Anthony explică vesel:

— E vorba doar de o idee care mi-a trecut prin minte, asta-i tot. Cunoașteți cu toții succintul mesaj cifrat al răposatului conte Stylpitch. Două panglici – una roz și alta roșie – înfipite cu un bold în reproducerea portretului contelui Richmond. Ei bine, în Memoriile contelui Stylpitch, pe care am avut avantajul să le citesc, acesta vorbește la un moment dat de o biografie a lui Richmond pe care el a citit-o la Chimneys și menționează faptul că volumul are coperta din piele roșie. Cifrele se referă, fără îndoială, la rafturile și la volumele bibliotecii. Sunt sigur că, dacă am cere să se cerceteze, am

găsi acel. Obiect, pe care-l căutăm, în vreo ascunzătoare oarecare, în spatele volumului respectiv.

Acestea fiind spuse, Anthony își ridică modest ochii spre cei de față ca și cum s-ar fi așteptat să-l aplaude.

— Ia te uită, ia te uită! E foarte ingenios, zise lordul Caterham.

— Foarte ingenios! Zise George cu condescendență. Rămâne de văzut.

— Dacă-i exact? Termină Anthony. Ei bine, să mergem în bibliotecă.

Și se ridică cu vioiciune. Dar monsieur Lemoine, părăsindu-și postul, îi bară drumul.

— O clipă, domnule Cade. Permiteți, lord Caterham?

Se apropie de birou, scrise în grabă câteva rânduri, apoi apăsă pe butonul soneriei. Tredwell apără. Lemoine îi dădu biletul.

— Să fie dus imediat, zise el. Fără întârziere.

— Bine, sir, zise Tredwell, și se retrase cu demnitatea lui obișnuită.

Anthony se așezase la locul lui.

— Ce mai este și cu manevra aceasta, Lemoine? Întrebă el calm.

Toți cei de față simțiră că se anunța o furtună.

— Dacă bijuteria se află acolo unde spuneți și unde stă deja de șapte ani, poate să mai rămână încă un sfert de oră.

— De ce?

— Ca să nu permitem unor persoane cu antecedente îndoielnice să apropie de ea!

Anthony își ridică sprâncenele și își aprinse o țigară.

Lemoine continuă.

— Acum două luni, domnule Cade, erați în Africa. Dar, mai înainte, unde vă aflați?

Anthony, instalat comod, în fotoliul său, fuma cu nonșalanță.

— În Canada.

— Sunteți sigur că nu ați fost în închisoare? La „Santé”, ca să spunem lucrurilor pe nume?!

În mod automat, inspectorul Battle făcu spre ușă un pas ca

pentru a-i tăia retragerea, dar Anthony nu se clinti.

El izbucni în râs.

— Sărmanul meu Lemoine! Este o veritabilă obsesie! Îl vezi pretutindeni pe regele Victor. Acum mă iei drept acesta?

— Negați asta?

— E prea ridicol ca să-mi dau osteneala s-o neg.

— Credeți?

Francezul se aplecă spre el.

— Și dacă vă spun, monsieur, dacă vă spun că de data aceasta sunt sigur de ceea ce fac? Am venit din Franța pentru a-l prinde pe regele Victor și-l voi prinde.

— Ai mai încercat de foarte multe ori, Lemoine, și ți-a scăpat printre degete.

— De data aceasta nu-mi va mai scăpa, jur! Zise cu înrâncenare francezul.

Martorii scenei nu îndrăzneau nici să respire. Duelul dintre cei doi bărbați devenea din ce în ce mai violent. Detectivul era de o gravitate teribilă. Anthony, din contră, rămânea calm și ironic.

— Dacă aș fi în locul dumitale, Lemoine, zise el trimițând în aer rotocoale de fum albăstrui, m-aș supraveghea îndeaproape și aș fi mult mai prudent. Ești foarte abil, dar o greșeală poate interveni oricând.

— De data aceasta, zise Lemoine, nu va fi nici o greșeală. Ați văzut biletul pe care l-am scris adineauri? Este adresat oamenilor mei de la hanul „Jucătorii de crichet”. Ieri am primit din Franța amprente digitate și măsurile Bertillon ale regelui Victor, zis și căpitanul O'Neill. Îmi vor fi aduse peste câteva minute. Vom ști atunci cine sunteți!

— Ah, bine. Presupun că mă vei obliga să-mi bag degetele în cerneală, că-mi vei, măsura urechile etc. Și că vei compara apoi rezultatele. Dacă sunt identice?

— Ei bine, zise Lemoine, dacă sunt identice.

— Continuă, zise domol Anthony. Ești într-adevăr foarte abil. Dacă sunt identice?

— Ei bine, dacă sunt așa, exclamă detectivul, pe care atitudinea lui Anthony părea să-l uimească și să-l

neliniștească, am dovedit că sunteți regele Victor!

— Și sub ce pretext mă vei aresta? Regele Victor a fost repus în mod legal în libertate și nu a comis de atunci nici o crimă!

— Pardon! Pardon! În America s-a dat drept prințul Nicolae Obolovici!

— Dar pot dovedi cu nenumărați martori și cu documente că, în vremea aceea, eu mă aflam în Africa!

— Rămâne de văzut!

— Mă tem să nu fii dezamăgit! Vezi, eu.

Lemoine îl întrerupse cu o bruscă ferocitate.

— Gata cu vorbăria! Crezi că mă poți păcăli, dar te înșeli, băiete! Mai există ceva împotriva ta. Un asasinat! Da, un asasinat! Uciderea prințului Mihail! Te-a prins în flagrant delict în noaptea în care căutai diamantul!

— Ar trebui să știi mai bine decât mine, Lemoire, că regele Victor nu a comis niciodată vreo crimă.

— Ei bine, strigă Lemoine, atunci spune-mi cine a ucis. Spune-mi!

De-abia pronunță aceste cuvinte că, de pe terasă, răsună țiuitul unui fluier, sfâșiind liniștea serii. Anthony tresări. Tot calmul îi dispăru.

— Mă întrebi cine l-a ucis pe prințul Mihail? Exclamă el. Nu-ți voi spune. Îți voi arăta! Urmează-mă! Acesta era semnalul pe care-l așteptam! Asasinul prințului Mihail este în bibliotecă!

Sări pe fereastră cu Lemoine și cu Battle pe urmele sale.

Ceilalți îi urmară. Se furișă de-a lungul zidului până ajunse la celălalt capăt al, terasei și se apropie de ultima fereastră a bibliotecii. Apăsă foarte ușor pe zăvor; acesta cedă.

Îndepărtând fără zgomot draperia groasă de pluș, el le arătă celorlalți o siluetă întunecată care, stând în picioare în fața bibliotecii, scotea și pune la loc volumele atât de preocupată de ceea ce făcea încât nici un sunet din afară nu părea să-i parvină.

Deodată, în timp ce toți îi supraveghea în tăcere activitatea, încercând s-o identifice, cineva trecu printre ei și sări în încăpere cu un urlet de fiară sălbatică.

Lanternă, pe care persoana necunoscută o ținea în mână, căzu și se sparse iar încăperea se umplu de zgomotul îngrozitor al unei lupte corp la corp.

Lordul Caterham pătrunse în cameră și, îndreptându-se spre comutator, îl răsuci.

La lumina electrică, văzură două corpuri încleștate într-o luptă îndârjită. Și, aproape în același timp, înainte ca cineva să se fi putut apropia de combatanți, se auzi zgomotul sec al unei împușcături iar silueta mai scundă se prăbuși. Celălalt se întoarse spre ei: era Boris care spumega de mânie.

— Ea mi-a omorât stăpânul, urlă el. De data asta vroia să mă împuște pe mine. Aș fi sugrumat-o pe mizerabilă dacă, în timpul luptei, nu s-ar fi declanșat revolverul de la sine. Sfântul Mihail a orbit-o; femeia asta oribilă este moartă!

— O femeie?! Exclamă George Lomax.

Toți se aplecară asupra corpului ei inert. Cu revolverul în mână, cu gura strâmbată de un rictus sinistru de ură, pe parchet zăcea domnișoara Brun, guvernanta.

XXVIII. Regele Victor

— Am bănuț-o încă de la început, explică Anthony. În seara crimei, fereastra ei era luminată. M-am dus special la Dinard ca să cer informații despre ea, dar, cum acestea erau satisfăcătoare, am crezut că m-am înșelat. Contesa de Breteuil avusese efectiv în serviciul ei, mulți ani de-a rândul, o domnișoară Brun, persoană foarte onorabilă, iar mie nu mi-a venit ideea că numita domnișoară fusese răpită și încarcerată în timp ce călătorea spre noua ei slujbă și că i se substituise o altă persoană. Pentru că nu m-am gândit la această posibilitate, mi-am abătut bănuielele de la guvernantă și le-am îndreptat spre domnul Fish. El, la rândul său, mă bănuia că aș fi regele Victor. Iată de ce m-a urmat la Dover și acolo doar am reușit să ne lămurim. Aflând că domnul Fish este detectiv, m-am gândit din nou la domnișoara Brun, căci eram sigur că trebuie să existe în casă un complice al regelui Victor. Un lucru era sigur: nu se cruțase nici un efort pentru ca doamna Revel să fie împiedicată să vină să-și petreacă weekend-ul la Chimneys. Inspectorul șef Battle vă poate confirma acest

lucru. Era un adevărat complot. De ce? Evident pentru că prezența doamnei Revel deranja anumite proiecte ale bandiților. Care anume? Probabil că era la mijloc un secret herzoslovac. Doamna Revel era singura care petrecuse câțva timp în Herzoslovacia și, în consecință, singura capabilă să recunoască persoane pe care le-a văzut acolo și care nu doresc să fie recunoscute. M-am gândit mai întâi că vreun impostor juca rolul prințului Mihail, dar greșeam: doamna Revel l-a identificat, era chiar el. De altfel și baronul era prezent și-l putea recunoaște. Ce altă persoană putea, avea vreun interes s-o țină departe pe doamna Revel? Mi-am amintit că atunci când, în ciuda eforturilor conspiratorilor, doamna Revel a reușit să sosească la Chimneys, domnișoara Brun a pretextat că are migrenă și tot felul de suferințe timp de trei zile, pentru a nu-și părăsi apartamentul și a nu fi văzută de nimeni. În mod logic, i-am dedus de aici identitatea.

— Cine era? Întrebă lordul Caterham, O persoană pe care doamna Revel a cunoscut-o în Herzoslovacia?

— Exact, zise Anthony. Cred că baronul va putea să ne lămurească.

— Eu?

Stupefiat, baronul privea corpul nemișcat.

— Priviți bine, zise Anthony. Mai de aproape. Nu vă lăsați înșelate de machiaj. Amintiți-vă că a fost cândva actriță.

Baronul tresări, examinează îndelung chipul cadavrului, apoi, deodată, exclamă:

— Dumnezeu! Este imposibil.

— Ce-i imposibil? Întrebă George. Cine-i femeia asta? O recunoști, baroane?

— Nu, nu, nu-i posibil! Genu acesta. A fost împușcată. Amândoi au fost împușcați. Corpul ei a fost găsit pe treptele palatului.

— Mutilată și de nerecunoscut, le reaminti Anthony. A reușit această ultimă înscenare pentru a putea fugi în America, unde s-a ascuns în toți acești ani. Avea o frică nebună de camarazii organizației „Mâna Roșie”. De îndată ce regele Victor a fost pus în libertate, s-a dus s-o întâlnească și amândoi au hotărât

să recupereze diamantul. Noaptea, ea făcea investigații secrete și tocmai se pregătea să scotocească prin sala Consiliului când prințul Mihail a cărui vizită nedorită nu a reușit s-o împiedice a luat-o prin surprindere. Altfel ar fi făcut în așa fel încât să nu-l întâlnească, așa cum a făcut și cu doamna Revel. Dar, aflându-se brusc față-n față cu el și temându-se de rușinea de a fi dată-n vileag, ea a tras. Apoi a pus revolverul în valiza lui Isaacstein pentru a încurca pistele și tot ea mi-a restituit scrisorile cifrate.

Lemoine înaintă spre el.

— Toate acestea sunt foarte plauzibile, dar unde-i este complicele? Unde-i regele Victor? Ne dezvăluiți doar o parte din adevăr, nu ni-l spuneți în întregime!

Anthony oftă.

— Dragul meu Lemoine, îți repet, comiți o eroare. Am în mâneacă un as pe care nici nu-l bănuiești.

Dar George, care pricepea mai greu lucrurile, îl întrerupse:

— Trebuie să vă spun că mă aflu încă în incertitudine. Cine este această persoană, baroane? Ați recunoscut-o?

Brusc, baronul se redresă și se crispă:

— Vă înșelați, domnule Lomax. Nu am văzut-o niciodată. Este o străină.

— Dar.

George îl privea cu gura căscată.

Baronul îl luă de braț și-l duse de-o parte pentru a-i șopti câteva cuvinte la ureche. Cu o oarecare satisfacție, Anthony îl văzu pe Lomax înroșindu-se la față ca un homar; ochii i se bulbucaseră; părea gata să fie victima unui atac de apoplexie. Cu o voce lipsită de viață, murmură;

— Fără îndoială. Fără îndoială. Nimănu! Sub nici un pretext. Situație complicată. Discreție absolută.

— Ah!

— Lemoine bătu cu pumnul în masă.

— M-am săturat! Toate acestea nu mă privesc. Asasinarea prințului Mihail nu-i privește pe cei de la „Sûreté”. Eu îl vreau pe regele Victor!

Anthony dădu încetișor din cap.

— Bine, Lemoine. Îl vei avea. Regret pentru dumneata. Dar mă obligi să-mi scot asul din mânecă.

Se ridică și apăsă pe sonerie. Tredwell își făcu apariția.

— În seara aceasta a sosit împreună cu mine un gentleman, Tredwell.

— Da, sir. Un gentleman străin.

— Vrei să-l rogi să coboare?

Tredwell se retrase.

— Intrarea atu-ului, a misteriosului Mister X. Anunță Anthony. Cine este?

— Dacă ar fi să judecăm după aluziile dumneavoastră de azidimineață și după atitudinea dumneavoastră din seara aceasta, zise Herman Isaacstein, probabil că este prințul Nicolae al Herzoslovaciei.

— Așa credeți și dumneavoastră, baroane?

— Da. Dacă nu cumva ne-ați adus vreun impostor. Dar nu cred. Conduita dumneavoastră față de mine a fost dintre cele mai onorabile.

— Vă mulțumesc, baroane. Nu voi uita aceste cuvinte. Deci sunteți toți de acord?

Aruncă o privire circulară pe fețele încordate. Doar Lemoine își mușca cu sălbăticie mustața.

Afară răsunară niște pași. Anthony se apropie de ușă.

— Și totuși, zise el cu un surâs ciudat, nu este ceea ce credeți.

Deschise larg ușa. Un bărbat de talie mijlocie, cu o bărbuță neagră, un lornion și un bandaj în jurul frunții, se afla în prag.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe adevăratul monsieur Lemoine de la „Siguranță”!

Dublura lui Lemoine se avântă, cu un salt, spre fereastră. Dar căzu în mâinile unui bărbat care stătea de pază pe terasă și care, după o scurtă luptă, îi puse cătușele; vocea nazală și târăgănată a lui Fish se făcu auzită:

— Nu, nu, micuțule, fără de-astea! Credeai că o să poți fugi pe fereastră ca prima dată? Dar sunt eu aici! Am rămas aici toată seara cu scopul de a împiedica eventuala ta fugă, și, pentru mai multă siguranță, te ocbeam ca și acum, cu

automatul. Am venit de la New York ca să te prind și te-am prins. Dar mărturisesc că n-a fost prea ușor! Nu ești un bandit oarecare! Respectele mele!

XXIX. Petrolul este din nou în centrul atenției

— Ne datorăm o explicație, domnule Cade, spuse, o jumătate de oră mai târziu, domnul Herman Isaacstein.

— Nu am mare lucru de explicat, zise cu modestie Anthony Cade. M-am dus la Dover și Fish m-a urmărit, crezând că sunt regele Victor. Aici noi am găsit un prizonier misterios și, de îndată ce i-am ascultat povestea, am înțeles totul. Așa cum fusese închisă adevărata domnișoară Brun pentru ca rolul ei să fie interpretat de către. Altcineva, tot astfel fusese răpit și adevăratul Lemoine pentru a fi înlocuit de însuși regele Victor. Dar se pare că Battle mirosise ceva – colegul său îi stârnea bănuiele și a telegrafiat la Paris pentru a obține amprente digitale și alte mijloace de identificare.

— Ah! Exclamă baronul, măsurile de care a vorbit pungașul acesta?

— A făcut-o cu atât aplomb, zise Anthony, încât n-am vrut să neg dintr-o dată. Atitudinea mea îl intriga și-l mira mult. Credea că mă voi speria și că voi nega cu disperare, cum ar fi fost normal. Dar aveam și eu planul meu. De îndată ce i-am dat ideea referitoare la cartea despre Richmond și la ascunzătoarea diamantului, s-a grăbit să i-o comunice complicei sale și să ne rețină totodată în cameră. În realitate, biletul îi era adresat domnișoarei Brun. El i-a ordonat lui Tredwell să-l ducă numaidecât destinatarului și, bineînțeles, Tredwell a făcut-o. Lemoine m-a acuzat că aș fi regele Victor pentru a vă distra și a împiedica pe oricine ar fi dorit să părăsească încăperea. Spera că, în timpul acesta, mademoiselle va găsi diamantul și că, atunci când vom ajunge și noi, la rândul nostru, în bibliotecă, el nu se va mai afla acolo.

George tuși.

— Mă văd obligat să declar, domnule Cade, că modul de-a proceda mi se pare de o imprudență de-a dreptul nebunească. Dacă planurile dumneavoastră nu ar fi reușit, una din

posesiunile noastre naționale ar fi dispărut fără speranță de întoarcere. Ce imprudență, domnule Cade!

— N-ați înțeles prea bine, domnule Lomax, interveni domnul Fish. Acest diamant nu se află în bibliotecă și nici nu s-a aflat vreodată.

— Păi atunci?

— Am inventat întreaga poveste despre viața contelui Richmond și despre coperta roșie, zise Anthony, pentru a o putea surprinde pe criminală în flagrant delict și pentru a-i da falsului Lemoine ocazia să se compromită. Domnul Fish și cu mine am reușit să-i închidem pe complicitii săi în casa din Dover și să-i împiedicăm să comunice cu stăpânul lor. Regele Victor le trimisese ordinul, să părăsească numaidecât casa, iar noi i-am telegrafiat că ordinul a fost executat. Nu bănuia, deci, nimic și spera să câștige timp, denunțându-mă.

— Și diamantul?

Anthony zâmbi.

— Încă de ieri, domnul Fish și cu mine am rezolvat împreună mica enigmă a contelui Stylpitch. Reproducerea portretului lui Richmond cu panglicile roz și roșu însemna: trandafir roșu – Richmond. Dacă cobori terasa și faci șapte pași înainte, opt la stânga și trei la dreapta, te afli în fața unei superbe tufe cu trandafiri roșii numiți și Richmond. Casa a fost scotocită din pivniță și până în pod pentru a se descoperi diamantul, dar nimeni nu s-a gândit să-l caute în grădină. Propun să se sape mâine pământul sub tufa de trandafiri.

— Bravo, zise vesel lordul Caterham. Din fericire, toate misterele au fost elucidate.

— Cu excepția unuia, zise domnul Isaacstein.

— Care anume?

Marele magnat îl privi pe Anthony.

— De ce m-ați invitat în seara aceasta la Chimneys, domnule Cade? Doar pentru a asista în calitate de spectator interesat la o scenă de mare forță dramatică?

Anthony dădu din cap a negație.

— Nu, domnule Isaacstein. Sunteți un om ocupat și pentru dumneavoastră timpul înseamnă bani. În ce scop ați venit data

trecută la Chimneys?

— Pentru a negocia condițiile unui împrumut.

— Cu cine?

— Cu prințul Mihail al Herzoslovaciei.

— Perfect. Prințul Mihail a murit. Sunteți gata să oferiți același împrumut în aceleași condiții vărului său, Nicolae?

— Da, dacă există. Dar credeam că a fost omorât în Congo.

— Într-adevăr. Eu l-am omorât. Nu, nu, nu sunt un asasin.

Când afirm că l-am omorât, înțeleg prin asta că eu am răspândit zvonul morții sale. V-am promis un prinț, domnule Isaacstein. Sunt pe gustul dumneavoastră?

— Dumneavoastră?

— Da, eu, prințul Nicolae Obolovici. Un nume puțin cam prea sonor pentru viața pe care doream s-o duc. Iată de ce am făcut un drum în Congo, de unde am reapărut cu numele de Anthony Cade.

Mărunțelul căpitan Andrassy protestă surprins:

— Dar este incredibil! Exclamă el. Incredibil! Gândiți-vă la ce afirmați, domnule!

— Am toate dovezile, zise calm Anthony. Și sunt sigur că-l voi putea convinge pe baron.

— Vă voi examina dovezile, sir, dar nu am nevoie de ele ca să vă cred. Cuvântul dumneavoastră îmi este de ajuns. De altfel semănați foarte mult cu prințesa engleză, mama dumneavoastră. Am spus întotdeauna că trebuie să fiți de origine nobilă.

— Ați avut întotdeauna încredere în cuvântul meu, baroane, zise Anthony. Nu voi uita lucrul acesta.

Apoi îl privi pe inspectorul șef Battle a cărui fizionomie rămăsese imposibilă.

— Trebuie să înțelegeți, zise el cu un zâmbet, că situația mea era foarte precară. În calitatea mea de succesor al prințului Mihail, aș fi putut fi bănuț foarte ușor că l-am omorât. Întotdeauna m-am temut de perspicacitatea lui Battle. Simțeam că mă bănuiește, dar că se întreba din ce motiv aș fi putut comite crima.

— Intuiția mi-a spus mereu, sir, că nu sunteți vinovat de

crimă, zise Battle. Dar simțeam că ascundeți un secret și mă întrebam care anume. Dacă aș fi știut cine sunteți poate că v-aș fi arestat.

— Sunt fericit că am reușit să-ți ascund cel puțin unul dintre secretele mele, Battle. Pe toate celelalte mi le-ai smuls. Îți cunoști meseria: voi avea întotdeauna stimă pentru Scotland Yard.

— Dar. Dar. Dar este incredibil! Murmură George. Este lucrul cel mai extraordinar pe care l-am auzit vreodată. Sunteți într-adevăr sigur, baroane, că.

— Dragă domnule Lomax, zise Anthony cu răceală, nu am intenția să solicit încrederea ministrului Afacerilor Străine al Angliei fără să-i ofer dovezi categorice. Deocamdată, vă propun să amânați până mâine examinarea dovezilor și să discutați condițiile împrumutului cu domnul Isaacstein, cu baronul și cu mine.

Baronul se ridică și, salutând militărește, spuse:

— Ziua în care veți urca pe tronul Herzoslovaciei, sir, va fi cea mai frumoasă din viața mea!

— À propos, baroane, zise Anthony luându-l dezinvolt de braț, am uitat să-ți spun un amănunt: sunt căsătorit.

— Dumnezeule! Exclamă baronul făcând doi pași înapoi. Știam eu bine că trebuie să existe o piedică. S-a căsătorit cu vreo negresă în Africa!

Anthony începu să râdă.

— N-ai de ce să te temi, baroane. Nu este chiar așa de teribil. Este albă. Atât pe dinafară cât și pe dinăuntru.

— Bine. În acest caz se poate face un mariaj morganatic acceptabil.

— Nici vorbă. Dacă voi deveni rege, ea va fi regină. Nu-i cazul să dai așa din cap, baroane. Află că aparține celei mai înalte nobilimi britanice, fiica unui pair al Angliei a cărei familie descinde din Cuceritor. Actualmente, mariajele între prinți de sânge și aristocrați sunt la modă. Și, în plus, ea cunoaște bine Herzoslovacia.

— Dumnezeule! Exclamă George Lomax, ieșind din rezerva lui prudentă. Nu este. Nu este Virginie Revel?

— Ea însăși, zise Anthony.

— Dragul meu, exclamă lordul Caterham, adică, sir, vă felicit din toată inima. Este o femeie desăvârșită.

— Desăvârșită și chiar mai mult decât atât, zise Anthony. Vă mulțumesc, lord Caterham.

Dar domnul Isaacstein îl privea cu curiozitate.

— Îmi voi permite să întreb pe Alteța Voastră, fără a vrea să fiu indiscret, când a avut loc mariajul?

Anthony zâmbi.

— Virginie Revel și cu mine, zise el, ne-am căsătorit azi dimineață.

XXX. Noua meserie a lui Anthony

— Dacă veți voi să treceți în salon, domnilor, vă voi urma peste câteva clipe, zise Anthony.

Așteptă să iasă toți cei de față, apoi, întorcându-se spre inspectorul Battle ce părea cufundat în contemplarea unui tablou, zise:

— Ei bine, Battle, voiai să mă întrebi ceva?

— Într-adevăr, sir. Ați dat întotdeauna dovadă de intuiție. Presupun că persoana care a murit acum este regina Varaga?

— Exact, Battle. Dar sper că afacerea va fi înăbușită. Bănuiești, probabil, că nu-mi este deosebit de agreabilă.

— Înțeleg, sir. Bizuiți-vă pe domnul Lomax. N-o va ști nimeni. Sau mai bine zis, o vor ști mulți oameni, dar marele public n-o va afla niciodată.

— Voiai să mă mai întrebi ceva?

— Dacă nu aș fi prea indiscret, mi-aș permite să vă întreb, sir, de ce ați renunțat la numele dumneavoastră?

— Îți voi spune. M-am „omorât” din principiu, Battle. Mama mea era englezoaică, fusesem crescut în Anglia și mă simțeam mai mult englez decât herzoslovac. N-avem nici un chef să continuu să colind lumea purtând povara unui titlu de operetă. În adolescență, Battle, am fost socialist. Credeam în idealuri și în egalitate, nu în regi ori prinți.

— Și de atunci, sir? Întrebă malițios Battle.

— De atunci, am călătorit, am văzut lumea și am constatat că există foarte puțină egalitate. Continuu să cred în

democrație, dar cred că evoluția umanității va mai dura încă zece mii de ani, dacă nu mai mult. Și că până una alta se pot obține rezultate mai mult sau mai puțin apreciable printr-o dictatură rezonabilă.

— Foarte interesant, sir, zise Battle cu un surâs ușor. Sunt sigur că veți fi un excelent rege democrat.

— Mulțumesc, Battle, zise Anthony cu un oftat.

— Nu prea vă tentează, sir?

— Ba da, poate că da. Dar este o muncă regulată și până în prezent am evitat-o mereu.

— Dar considerați că este datoria dumneavoastră, sir?

— Ei, Doamne, nu! „Caută femeia”, Battle. Voi deveni rege pentru ea. Baronul își vrea suveranul; Isaacstein – petrolul; amândoi vor obține ceea ce doresc. Eu o voi avea pe ea! Battle, ai fost vreodată îndrăgostit?

— Îi sunt foarte devotat doamnei Battle, sir.

— Foarte devotat lui. Dumnezeuule, omul acesta nu știe despre ce vorbește!

— Vă rog să mă scuzați, sir, dar servitorul dumneavoastră vă așteaptă în față ferestrei.

— Ah! Boris! Ce instinct minunat l-a îndreptat spre mine! Sunt fericit că revolverul s-a descărcat accidental, altfel Boris ar fi sugrumat-o pe femeia aceea și ai fi vrut să-l spânzuri. Ei bine, dragul meu câine credincios, ce este?

— Stăpâne, sunteți așteptat în grădină.

Anthony îl urmă până la o bancă pe care se distingeau două siluete, sub clarul de lună.

Una dintre ele era Virginie. Cealaltă.

— Jimmy Mcgrath! Exclamă Anthony în culmea uimirii. Cum naiba ai ajuns aici, amice?

— Ei bine, imaginează-ți că nu mi-am găsit mina de aur și că m-am întors la Bulawayo. Mai mulți venetici m-au spionat și mi-au propus să-mi răscumpere manuscrisul. Unul dintre ei era să-mi înfigă un pumnal în spate. Atunci am înțeles că ți-am dat o sarcină mai complicată decât credeam și te-am urmat cu primul pachet pentru a-ți veni în ajutor.

— Nu-i grozav? Exclamă Virginie. Ba da, Jimmy, ba da! Ești

un adevărat cavaler. Nu ți-am mulțumit încă destul pentru acele faimoase scrisori!

— Dacă aş fi știut dinainte că-i atât de simplă și de fermecătoare, aş fi venit personal în loc să i le încredințez lui Anthony. Te căutam pretutindeni, bătrâne gentleman, și am sfârșit prin a o descoperi pe ea.

— Sunt fericit că vă înțelegeți atât de bine, zise Anthony surâzând.

— Da, mi-a povestit tot. Deci, nu mai am nimic de făcut, amice?

— Ba da, zise Anthony. Așteaptă un minut.

Dispăru în casă și se întoarse după câteva clipe cu un pachet mare pe care i-l întinse lui Jimmy.

— Aleargă la garaj, ia-mi mașina și du-te la Londra, în Everdean Square numărul 17. Este adresa particulară a domnului Balderson, editorul. Îți va înmâna în schimb 1000 de lire.

— Dar credeam că manuscrisul a fost ars.

— Drept cine mă iei? De îndată ce mi s-a telefonat din partea editorilor, le-am telefonat la rândul meu pentru a afla dacă acea convorbire venea într-adevăr din partea lor. Răspunsul fiind negativ, am pregătit un pachet fals pe care l-am înmânat așa zisului funcționar. Pe cel real l-am lăsat în grija directorului hotelului Ritz, în seiful hotelului. Astăzi l-am luat de acolo.

— Bravo, bătrâne! Exclamă Jimmy.

— Oh! Anthony, spuse Virginie, înspăimântată, îi vei lăsa să-l publice?

— Fără îndoială, din moment ce i-am promis vechiului meu tovarăș, Jimmy. Dar nu te teme! Le-am citit foarte conștiincios de la un capăt la altul și am înțeles de ce se spune că personajele sus puse nu-și scriu personal Memoriile ci încredințează unor oameni plătiți această sarcină. Cele ale contelui Stylpitch sunt cumplit de plictisitoare, fără urmă de scandal. Pasiunea lui pentru mister nu s-a dezmințit nici un moment. Nu găsești aici decât subtile raționamente politice și nici cea mai mică anecdotă scabroasă. I-am telefonat astăzi lui

Balderson și i-am promis că-i voi livra manuscrisul înainte de miezul nopții. Din moment ce Jimmy este aici, s-o facă el însuși!

— Cu plăcere, zise Jimmy. Cele o mie de lire îmi surâd... Cu atât mai mult cu cât renunțasem deja la ele! O șterg.

— O secundă, zise Anthony. Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Virginie. Ceva știut deja de toată lumea, dar ție încă nu ți-am spus.

— Prea puțin îmi pasă de femeile pe care le-ai iubit cândva, cu condiția să nu-mi vorbești despre ele!

— Nu-i vorba de femei, spuse Anthony cu o indignare virtuoasă. Să-ți spună Jimmy de ce fel de femei eram înconjurat ultima dată când ne-am întâlnit.

— Cea mai tânără, spuse solemn Jimmy, avea 45 de ani.

— Îți mulțumesc, Jimmy, zise Anthony. Ești un prieten adevărat. Nu, e vorba de ceva încă și mai rău. Te-am înșelat. Ți-am ascuns adevăratul meu nume.

— Oh! Zise Virginie cu un oarecare interes. Sper că nu te numești Smith? Ar fi curios să mă cheme doamna Smith.

— Când e vorba de mine, te gândești la tot ce poate fi mai rău! Zise Anthony.

— Mărturisesc că, la un moment dat, am crezut că ești regele Victor, dar n-a durat prea mult.

— À propos de rege, Jimmy, cred că am ceva de lucru pentru tine: niște mine în Herzoslovacia.

— Mine de aur? Întrebă Jimmy plin de ardoare.

— Fără îndoială! Herzoslovacia este o țară splendidă.

— Deci până la urmă îmi urmezi sfatul și te duci acolo, bătrâne?

— Da, zise Anthony. Sfatul tău era mai prețios decât ți-ai închipuit. Haide, a venit vremea să mărturisesc. Pare teribil de romantic, dar sunt obligat să mărturisesc că în realitate sunt prințul Nicolae de Herzoslovacia.

— Oh! Anthony! Exclamă Virginie. Ce veste uluitoare! Și eu care m-am căsătorit cu tine! Ce vom face acum?

— Vom merge în Herzoslovacia și ne vom juca de-a regele și de-a regina. Jimmy Mcgrath mi-a spus cândva că suveranii de

aici nu rămân pe tron decât trei sau patru ani. Ce părere ai?

— Spun că o să-mi placă grozav!

— Ce femeie extraordinară! Murmură Jimmy cu admirație, retrăgându-se discret și dispărând în întunericul nopții. După câteva minute auziră zgomotul unei mașini care se îndepărta.

— Cumsecade băiat; am reușit să ne debarasăm de el, zise Anthony cu satisfacție. De când ne-am căsătorit, n-am rămas singur cu tine nici trei secunde.

— Ne vom distra de minune, zise Virginie. Îi vom învăța pe bandiți să nu mai prade la drumul mare, pe asasini să nu mai asasineze și, în general, îi vom civiliza pe herzoslovaci.

— Îmi place să aud aceste proiecte idealiste, zise Anthony. Ele îmi dovedesc că sacrificiul meu nu a fost inutil.

— Nu este un sacrificiu, spuse calm Virginie. Vei fi mulțumit să fii rege! Porți asta în sânge.

— Dacă aș fi un monarh serios, aș fi în conferință cu acel baron cumsecade și cu Isaacstein. Vor să discutăm despre petrol. Despre petrol! Dumnezeu! Când tu ești aici! N-au decât să aștepte bunul meu plac regal. Virginie, îți aduci aminte că într-o zi, chiar aici, ți-am jurat că te voi săruta?

— Îmi amintesc, zise încetișor Virginie. Dar inspectorul Battle ne privea pe fereastră.

— Acum, nu ne mai privește! Spuse Anthony și o îmbrățișă. XXXI. Nu mai sunt secrete la Chimneys.

Chimneys. Ora 11 dimineăta.

Johnson, ofițer de poliție, sapă pământul în grădină în locul unde se înalță frumoasa tufă de trandafiri roșii numiți Richmond.

Parcă ne-am afla la o înmormântare. Johnson sapă un mormânt, iar prietenii și rudele asistă la funeralii.

George Lomax seamănă cu moștenitorul. Inspectorul șef Battle, impasibil, cu antreprenorul de pompe funebre. Lordul Caterham are mina solemnă și oarecum scandalizată, specifică englezilor când asistă la o slujbă religioasă.

Domnul Fish nu prea se potrivește cu tabloul. Nu are figura destul de gravă.

Johnson se oprește din săpat. Un mic fior străbate asistența.

— Ajunge, prietene, zise domnul Fish. Vom termina noi înșine.

Johnson se retrage. Domnul Fish se apleacă și scoate din pământ un pachetel înfășurat în pânză cerată. Apoi i-l întinde inspectorului Battle. La rândul său, acesta din urmă i-l înmânează lui George Lomax.

Eticheta este respectată cu strictețe.

George Lomax desface pachetul și, timp de o clipă, ține în palma sa o piatră mare, strălucitoare, apoi o pune repede la loc în ambalajul său de pânză și reface cu grijă pachetul.

— În acest moment solemn. Începe el cu un glas elocvent de orator desăvârșit.

Lordul Caterham se retrage grăbit. În salon îl găsește pe Bill Eversleigh, care-i face o curte disperată lui Chiffonnette.

— Fata mea, ai mașina pregătită?

— Da. De ce?

— Du-mă imediat la Londra. Plec în străinătate. Astăzi. Imediat. Și să nu aud obiecțiuni! Când a sosit azi dimineață, George Lomax mi-a declarat că dorește să-mi vorbească în particular despre o chestiune extrem de delicată. A mai adăugat că regele din Tombuctu va sosi la Londra zilele astea. Nu vom mai petrece iar un weekend ca acesta, mă înțelegi, Chiffonnette? Nici cincizeci de-alde George Lomax nu mă vor mai obliga să accept una ca asta! Dacă Chimneys este atât de indispensabil națiunii, să-l cumpere! Altfel îl voi vinde unui sindicat să-l transforme în hotel!

— Unde-i în clipa asta marele om? Întrebă Chiffonnette, ridicându-se la înălțimea situației.

— Se pregătește, zise lordul Caterham privindu-și ceasul, să pronunțe un discurs despre măreția Imperiului și cred că va dura cel puțin 15 minute.

Un sfert de oră mai târziu, George Lomax își încheia discursul!

— Concepțiile foarte moderne și democratice ale tânărului prinț, la care se adaugă o energie vibrantă și un spirit distins, frumusețea, farmecul, discreția, originea nobilă și înalta moralitate a viitoarei regine garantează viitorul fericit al

acestei țări cu posibilități nebănuite. Căsătoria dintre un Obolovici și o descedentă a Cuceritorului simbolizează alianța neclintită dintre Marea Britanie și Herzoslovacia, cimentată de restituirea uneia dintre comorile naționale, de concesionarea legitimă asupra petrolului și de colaborarea economică și intelectuală anglofilă și petroliferă dintre cele două țări! Nu ne mai rămâne decât să-i mulțumim amabilului marchiz de Caterham, stăpânul Chimneys-ului, reședință istorică splendidă, care, după atâtea alte tratate diplomatice binefăcătoare, l-a consacrat și pe acesta, gaj al păcii și prosperității popoarelor!

SFÂRȘIT